DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hazal'ın ölümünden 1 gün önce
Mesajcı'dan...

Sevgiydi masalın kötü karakteri; birine karşı beslediğin aşktı. Her masalın olduğu gibi bu masalın zehirli elması da oydu, kötü kalpli cadısı da. Aşkın ta kendisi!

Ve masalın kötü kalpli karakteri bendim. Zehirli elması ise hislerim. Elma hâlâ avuçlarımın arasında, prensese verilmeyi bekliyordu fakat zehri çoktan birine bulaşmış ve onun için ölümcül bir sonuca yol açmıştı. Hatta... Ölümüne!

Bu gece, uzun süredir yaptığım şeyi tekrarlamıştım. Olaylar karışmaya başladığı an gerdim yayımı... Ardından yine bir başka masum insana fırlattım oku ve onu içinden çıkılmaz bir durumda bırakıp kaçtım. Aylardır yaptığım gibi... Neredeyse duyan herkesin dehşete düşeceği ve hatta yüzüme tükürmek isteyeceği şeyler yapıyor olsam da bu benim için öyle değildi asla. Benim için duygularıma sahip çıkmak, onlara sıkı sıkı tutunmaktan başka bir şey değildi yaptıklarım. Nasıl onlardan kaçabilirdim ki? Bir insan bunu nasıl yapardı? Duygular, insanın sahip olduğu en özel şey değil midir?

İnsan hayatı boyunca çoğu şeyi, sonucu her ne olursa olsun, duygularının rehberliğinde yapardı. Şu an bulunduğum nokta da masumca bir duygunun sonucundan başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey değildi. Pek iyi bir yer değildi belki fakat ne olursa olsun pişman değildim. Çünkü her ne yaptıysam duyguların en özeli, en güzeli için... Aşk için yapmıştım.

Korkuyordum. Âşık olduğum kadını kaybetmekten, her şeyi daha da berbat etmekten korkuyordum ama savaşmazsam da nasıl kazanabilirdim ki? Eğer bir şeyi elde etmek istiyorsam, başkalarının zarar görmesini göz ardı etmek ve gerektiğinde fedakârlık göstermek zorundaydım. Tam da bunu yapıyor, hedefime giden yolda önüme çıkan engellerden en az şekilde yara almak için bazı insanları ateşe atmak zorunda kalıyordum. Her ne kadar yaptıklarım yüzünden biraz başları ağrıyor olsa da... Bu gerçekten umurumda değildi!

Umursadığım tek şey Balın ve ona olan hislerimdi.

Aylar boyu süre gelen bu oyunun en kritik gecesiydi belki de bu gece. Çünkü hedef tahtasını göğsüne astığım son kişi an itibariyle hedef olmaktan kurtulmuştu. Baran! Öyle soğukkanlıydı ki bu gece... Artık mesajları atan kişi olarak onu göstermem imkânsızdı. Neyse ki hâlâ tüm şüpheleri üzerine çekebileceğim en büyük kozum elimdeydi. Hazal! Çınar ile aralarındaki duygusal bağları yüzünden hepten savunmasızdı artık. Onu hedef gösterdiğim takdirde kimse açıklama yapmasını isteme gereği bile duymayacaktı belki de. İşte tam da bu yüzden onu hedef göstermemem için hiçbir sebep yoktu önümde.

Var gücümle harekete geçip kusursuzca işlediğim planlarım doğrultusunda Hazal'ı yeni ve değişmez mesajcı haline getirmiştim. Böylelikle Çınar'ın da Balın'ın da başkasından şüphelenmesine imkân yoktu artık. Açık ve netti çünkü. Mesajcı Hazal'dı!

Baran'ın her şeyi itiraf etmesinin ardından Sado'nun yalnız olmasını bahane ederek Balınların evinden ayrılmak zorunda kalmıştım. Yalnız olursam ne yapmam gerektiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha rahat düşünürüm sanmıştım fakat aptallık etmiştim. Çünkü beklenmedik bir şekilde tüm o konuşmaların üstüne Hazal gelmişti, yukarıdan gelen bağrışmalar sayesinde anlamıştım.

Sesi daha net çeker diye odamın penceresini açıp tüm dikkatimle konuşulanları anlamaya çalışırken, "Ay Çağrı..." diye sızlanarak aniden içeriye girdi Sado. "Neler oluyor yukarıda, ne bu sesler?" diye bir soru ekledi hemen ardından.

İrkilerek yerimde kıpırdanıp telefonumla ilgileniyormuş gibi yaparak hızla ekran kilidini açarken diğer elim istemsizce saçlarıma daldı. Omuz silkerken, "Bilmem," deyip eşzamanlı olarak alt dudağımı hafiften sarkıttım. "Arkadaşları gelmişti bugün. Muhtemelen kendilerini sohbete kaptırmışlardır. Eh, epey kalabalık olunca haliyle gürültü normal!" deyip zoraki bir gülümsemeyle destekledim söylediklerimi. Bir yandan da başımdan savmaya çalışıyordum halamı. Acilen odadan çıkmalıydı çünkü yukarıda neler konuşulduğunu çok merak ediyordum. Özellikle Hazal'a mesajcıyla ilgili sorular sorup sormadıklarını...

"Sen ne yapıyorsun yavrucuğum burada, gelsene içeriye?" diyerek gürültünün üstünde durmasa da benim üzerime gelmesi sinirlenmeme neden oldu.

"Bırak beni sen kaç kendini kurtar be Saadet Sultan! İyiyim ben, merak etme." Koşarak birkaç adımla yanına ulaşıp yanağına sevgi dolu bir öpücük iliştirirken, bir yandan da omuzlarına koyduğum ellerim, kapıya doğru itmeye başladı onu.

"Ayy! Deli oğlan..." derken kıkırdadı ve itmelerim sonucu farkında olmadan kendini kapının önünde buluverdi. Hâlâ gülmeye devam ederken çoktan ardından kapımı kapatmıştım ve saniyeler içinde odamda yeniden yalnız kalabilmenin huzurunu yaşıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrardan konuşulanlara odaklanmaya çalıştım. Havaların henüz soğuk olmaması nedeniyle onlarında pencereleri açıktı ve bu sebeple konuşulanları duyabiliyordum. Bu durum yüzümde sinsi bir tebessümün yayılmasına neden oldu.

"Neden öyle bakıyorsun Beren?" Hazal'ın meydan okuyan sesini işitince merakla kaldırdım kaşlarımı.

Beren'in çok geçmeden verdiği, **"Ne?"** tepkisini duydum hemen ardından.

"Sabah beni aradığında istediğin şey canımı acıtmak değil miydi?" Hazal'ın sakin çıkan sesinin ardında yatan öfkeyi fark etmemek imkânsızdı. **"İşte karşındayım... Madem bu kadar çok istiyorsun üzülmemi, bizzat gör istedim!"** diye itiraf ettiğinde üzülmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum. Ya da... Üzülmedim! Ama hafiften bir sızı hissettim en azından.

"Deli mi ne?" Beren'in cevabına gülmeden edemedim. Neşeli değil aksine gerçeklerin acı yüzünün verdiği bir histi bu seferki. **"Kafayı yemiş bu!"** İşte bu, suçlu insanların kullandığı klasik cümleydi. Eğer yaptıklarının bir açıklaması yoksa karşıdakine deli muamelesi yapar ve işin içinden sıyrılmaya çalışırdın.

"Zavallı Hazalcık..." diye mırıldandım, acırcasına iki yana başımı sallarken.

"Peki sen Balın! Çınar'a olan hislerimi her daim yalanladın, inanmadın! Senin inanıp inanmaman umurumda bile değildi ama Çınar'ı neden zehirledin?"

Ve işte asıl şov başlıyor!

Nefesimi bile tutup iyice dikkat kesildim. Balın'ın vereceği cevabı kaçıramazdım çünkü.

"Bana bak!" Ah! Âşık olduğum sesi işitmek... Harika hissettiriyordu. Öfkeliyken bile ruhumu okşuyordu sanki tüm naifliğiyle. Saniyeler içinde Balın'ı duydum yeniden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen ne konuşuyorsun kızım?" diye sorduğunda sesinin tonu da öfkesi de biraz öncekine göre çok daha fazlaydı şimdi. **"Ne bok olduğunu bilmiyor muyuz sanıyorsun, bir de geçmişsin karşıma vıdı vıdı duygu sömürüsü yapıyorsun!"**

"İşte bu!" diye mırıldandım keyfim hepten yerine gelirken. "Onları Hazal'ın mesajcı olduğuna gerçekten inandırabilmişim." Kendimi geriye attığımda sırtım duvarla buluştu. Duvarın soğukluğuyla ürpermiş olsam da sanki keyfimi daha da yerine getirmiş gibi hissettim.

Kendimi sırt üstü yatağa atıp ellerimi başımın altında birleştirdim ve dikkatimi yeniden konuşmalara verdim.

"En başından beri Balın'ın sana iyi gelmediğini düşünürdüm Çınar..." Gerçekten ağlıyor muydu? Hazal'ın titreyen sesi yüzümde dakikalar önce yer eden keyif dolu gülüşüme darbe indirmişti. Yalvarırcasına çıkıyordu sesi, acı doluydu. **"Senin ona verdiğin değer... Öyle büyük, öyle kıskanılacak kadar güzel ki..."** sinirlenmeye başlıyordum. **"...ama o bunu hak etmedi hiçbir zaman."**

"Asıl Çınar hak etmiyor!" diye bağırdım ansızın. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım hızlıca. Sakin kalmalıydım.

Kısa bir süre içinde Hazal'ın yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Ağlamaktan kızarmış gözlerini, titreyen zayıf vücudunu... "Aptal kız!" diye homurdandım, dişlerimi birbirine bastırırken. "Aptal..." Çok kısa bir süre de olsa Çınar'a karşı içim öfkeyle dolmuştu çünkü Balın ile aramdaki en büyük engel de oydu, Hazal'ın üzülmesine sebep olan da. Bunları düşünürken kalbimi büyük bir nefret dalgası sarıp sarmalamıştı çoktan. Öyle ki nefes alış verişlerim dahi serileşmeye başladı.

"Neyse!" diye mırıldandım, kendimi sakinleştirebilmek adına. "Mesajcı hakkında konuşmaya devam etmiyorlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en azından!" Her şey istediğim gibi gidiyordu. Tam da olması gerektiği gibi...

"Yemin ederim öldürürüm ben bu kızı!" Balın'ın öfkeden deliye döndüğünü anlamak hiç de zor değildi. Keyfimi yeniden yerine getiriyordu biriciğim.

"Balın, bir sakin ol!" Çınar'ın sinirden midemi burkan sesini duyduğum an huzursuzca kıpırdandım yerimde.

Aniden aklıma gelen fikirle yattığım yerden hızlıca doğrulup odanın çıkış kapısına varana kadar koşar adımlarla gittim. Bir elim odadan çıkmak için kapıyı açarken diğer elim telefonumu cebime koymakla meşguldü.

Sado'ya biraz hava almak istediğimi söyleyip çıkış kapısına varmıştım çoktan. Ayakkabılarımı giymekle oyalanırken, "Ayol evin içinde hava mı bitmiş? Gece gece iti var, uğursuzu var... Nereye gidiyorsun canımın içi?" diyordu.

Söyledikleri pek bitecek gibi durmadığından sıkıntıyla derin bir nefes üflerken, "Emin ol, iti de uğursuzu da benim peşime düşmeyecek kadar yoğundur, rahat ol halacığım!" deyip kapıyı açtım.

"Ay ne laf dinlemez şimdiki gençlik ya! Vallahi hepiniz inatçısınız, burnunuzun dikine gitmekten başka bir şey yapmıyorsunuz!" huzursuzca etrafına bakındığını gözümün ucuyla görebilmiştim. "Neyse, gecikme bari!" demekle yetindi.

"Tamamdır!" deyip evin dışına attım kendimi. Kapıyı kapattıktan sonra hemen sağımda kalan merdivenleri koşar adımlarla fakat parmak uçlarımda olmasına özen göstererek çıktım hızlıca. Evet, odamdan konuşulanlar net duyuluyordu fakat bağırmadan konuştukları dışında diğerlerini duymakta zorluk çekebiliyordum bazen.

Balın'ların evinin kapısına uzanan merdivenlerin başında durduğumda konuşulanları daha iyi duyabiliyordum artık. Belki buraya gelmeme gerek yoktu fakat olaylar öylesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediğim gibi şekilleniyordu ki... Heyecanıma yenik düşmüştüm ve daha iyi duymak istediğimi bahane ediyordum.

"Günlerce uzaktan izledim seni..." Hâlâ konuşan Hazal'dı. **"Nasıl güzel sarıldığına... Ne kadar güzel sevdiğine... Güven dolu kollarına... Hayranlıkla izledim. Kalbine âşık olmuştum ben. Her şeyinle... Kalbinle kusursuz bir adam olduğunu düşündüm!"** Gözlerim havaya bakarken devam ettim dinlemeye. **"Hâlâ aynı fikirdeyim. Gerçekten... Gerçekten çok güzel sarılıyorsun..."** Neydi şimdi bu? Sıkılmaya başlamıştım. **"Ama... Sevemedin Çınar Duman! Beni sevemedin!"** İç çekerek ağladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Hazal!" ve yeniden adi herifin, Çınar'ın, sesini duyduğum için yüzümü buruşturdum.

"Yanındayken hep olabildiğince az konuşurdum. Neden biliyor musun? Çünkü benim seni sevdiğim gibi senin beni sevmediğini biliyordum en başından beri... Zamanımızın kısıtlı olduğunu ve bir gün benden gideceğini... Bu yüzdendi az konuşmamın sebebi. Susup, sevdiğim adamın sesini kulağıma, yanında olup yüzünü hafızama kazıyayım diye; çünkü seninleyken konuşmayı seçseydim eğer, günün birinde yalnız kaldığımda kulaklarımda senin sesin olması gerekirken, kalbimde pişmanlık dolup taşacaktı. Zaten canım acırken, üstüne bir de keşkelerin yükü eklenecekti. Ağır gelirdi. Çok ağır..." Tam şu an kusabilir miydim acaba? Midem kaldırmıyor da! **"Her şeyinle her şeyim olmanı istedim ama sen... Sen zehri seçtin Çınar!"**

"Ne?" diye fısıldadım kendime engel olamayıp. Birileri bu kızın eline okuması için kâğıt vermiş olmalıydı. Dakikalardır aynı iğrenen yüz ifadesini muhafaza ediyordum Hazal'ın gereksiz edebiyat yapmaları yüzünden. "Olsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olsun... İleride değerlendiririm bunları!" diye çok kısık bir sesle cevap verdim kendi kendime.

"Bir daha çıkmayacağım karşına... Dilerim... Yanan canımın ahı seni bulmasın."

"Yok artık!" dedim havaya doğru, sessizce. "Benden beterleri de varmış!" Hayretle başımı sallarken yeniden odaklandım.

"Çünkü canım çok acıyor..." Sabaha kadar Çınar'a edebiyat yapacağını düşünüp bıkkınlık yaşamaya başlamışken son söylediğinin ardından oluşan sessizlik, avına saldırmayı bekleyen bir yırtıcı edasıyla gerilmemi sağladı. Elimi koyduğum merdiven korkuluğunu istemsizce sıkarken buldum kendimi.

Konuşmalar bitti. Aniden işittiğim ayak sesleri harekete geçme vaktimin geldiğinin habercisiydi. Ses çıkarmamak için ayrıca enerji sarf ederek üçer beşer atladım basamakları.

"Bırak gitsin!" Hep bir ağızdan bağrıştıklarında çoktan anahtarı deliğe oturtmuştum fakat yakalanma korkusuyla ellerimde oluşan titremeye engel olamadığım için kapıyı açmam birkaç saniye daha gecikti. Tam kapıyı açtığım an onların da kapısı açıldı ve o an kulaklarım başka bir ses duymaz oldu sanki. Kalbim kulaklarımda atıyordu adeta. Kapıyı usulca kapattıktan sonra sanki kapının arkasında durmaya devam edersem dışarıdan beni göreceklermiş gibi şüpheye düşüp kenara geçtim hemen. Sırtımı ve başımı duvara yaslayıp nefes alış verişlerimin düzene girmesini bekledim.

Mutfakta bir şeylerle uğraşan Saadet Hala'ma mutfağın kapısından çok kısa görünüp odama geçtim, hiçbir şey söylemeden.

Her şeyden kaçıp, başımı derde sokmadan yatağıma ulaşabilmenin mutluluğunu yatağımda yayılarak yaşadım. Her şeyin yolunda gidiyor oluşunun verdiği memnuniyetle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırıtırken tek elimle biraz önce yaşadığım gerilim dolu dakikaların alnımda bıraktıkları izleri, teri, sildim avcumun içiyle.

Neredeyse on dakikadan fazla bir süredir sessizlik hâkimdi. Belli ki Hazal ayrılmıştı yanlarından. Hazal'ın mesajcı olması konusunda konuşulmamıştı ama herkes onun mesajcı olduğunu sanıyordu hâlâ. Bunu biraz daha inandırıcı kılabilmek adına Hazal'ın ağzından güzel bir mesaj hazırlamalıydım. Hazal'ın yazabileceği türden ama mesajcıya yakışır şekilde...

"Üzgünüm Hazal!" deyip aklıma gelen bu fikri hayata geçirmek adına doğruldum hemen. "Bunu yapmak zorundayım..." Odamın ışığını açmadığım için sokaktan yansıyan ışığın aydınlattığı kadarıyla odamda göz gezdirerek telefonumu arıyordum. Bir yandan bakışlarım tüm odayı tararken diğer yandan ellerim yatağımın üzerinde gezinmesine rağmen görünürde telefonum yoktu. Hışımla yatağımdan kalkıp önce örtüyü hemen ardından yastığımı, telefonumun orada olabileceği umuduyla savurmuş olsam da sonuç istediğim gibi olmamış, telefonum buradan da çıkmamıştı.

Kendi çevremde dönüp odaya yeniden göz atarken, "Siktir git!" diye bir küfür savurdum kendime. "Telefonum!" Dehşete kapılmam saniyelerimi dahi almayacak kadar kısa sürdü. Ellerimi korku ve öfkenin verdiği refleksle saçlarıma daldırdım. En son konuşulanları dinlemek için evden çıkmadan cebime koymuştum telefonumu. Ceplerimde olmadığını bildiğim halde bir ümit ellerimi ceplerime daldırdım fakat boşlardı.

Merdivenleri çıkışım ve korkuyla geçen saniyeler içinde hoplaya zıplaya inip yeniden eve dönüş ânım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken sorumun cevabını bulmuştum. Kaçarken şortumun cebinden düşmüştü fakat duyduğum sesi, iki-üç basamak atladığım için ayak sesim veya Balınlardan gelen bir sestir diye düşünüp arkama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakmamıştım bile. Ki arkama bakma şansım yoktu zaten. Yakalanabilirdim!

"Allah kahretsin!" deyip aynı anda iki elimle başıma vurdum, canımı acıtacak kadar şiddetli bir şekilde hem de. "Ne bok yiyeceğim şimdi?" Laf olsun diye sorduğum soruyu umursamadan odanın çıkışına yöneldim. Kimseler bulmadan telefonumu gidip almalıydım. Yoksa başım gerçekten çok büyük beladaydı ve bunun geri dönüşü imkânsızdı!

❧

10 dakika önce...

Hazal söylenmesi gereken her şeyi söylemiş, en çok yapmak istediği şeyi yapıp sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak onu ne kadar sevdiğini son kez dile getirmişti. Artık o evde durmasına gerek yoktu. İyi hissetmiyordu kendini. Hatta korkunç bir haldeydi şimdi. Daha fazla kötüleşmek, en azından bir daha yüzlerini dahi görmek istemediği bu insanların karşısında şu an ki halinden daha aciz duruma düşmek istemiyordu.

Başka hiçbir şey söylemeden ve bir başkasının bir şey söylemesini beklemeden koşar adımlarla ayrıldı salondan. Ve hiç durmadan koridorda koşup çıkış kapısına vardı saniyeler içerisinde. Diğer yandan da Çınar'ın arkasından gelmek üzere olduğunu fakat diğerlerinin, "Bırak gitsin!" diye bağırarak ona engel olduğunu işitti. Bu bile canını daha fazla acıtmaya yetse de umursamamaya çalışarak açtı kapıyı titreyen eliyle. Öyle güçsüz hissediyordu ki kendini, kapının kulpuna uygulaması gereken güç bile çok gelmişti bedeni için.

Nasılsa arkasından gelen kimsenin olmadığı gerçeğini bildiğinden koşma gereği duymadan çarptığı kapının ardında derin bir nefes soluduktan sonra yöneldi merdivenlere. Kendine güvenmiyordu, vücudunu ayakta tutan güç kırıntılarını da yitirmekten korktuğu için merdiven korkuluğuna tutunarak ağır ağır indi basamakları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güç bela bir katı geride bıraktıktan sonra önündeki ilk basamakta ekran ışığı yanarak duran telefon dikkatini çekmişti. İçinde bulunduğu hali göz önünde bulundurduğunda, düşse kendini kaldırmaya dahi hali yokken kimsesiz bir telefonla ilgilenmek isteyebileceğini sanmıyordu.

Kendi içinde küçük bir savaş verip en nihayetinde iyi niyetine yenik düşmüş ve telefonu bulunduğu yerden almıştı. En kötü ayak altından kaldırıp kimsenin basarak veya başka bir şekilde zarar veremeyeceği bir yere kaldırabilirdi. Elinde hâlâ ekranı açık duran telefonu öylece tutup birisinin gelme ihtimaliyle omzunun üstünden bakışlarını Çınarların kapısına çevirdi. Gelen giden yoktu tabii ki!

Telefonun ekranı tam kapanmak üzereyken başparmağıyla ekranın herhangi bir yerine dokunup yeniden aydınlanmasını sağladı. Açık olan mesaj kutusunda istemeden en baştaki mesajı okumuştu. Böyle bir şey yaptığı, yabancı bir telefonda başkasına ait bir mesajı okuduğu için istemsizce kaşları çatılmış ve utanarak ne yapacağını bilemeyip boşta olan elinin tersiyle gözyaşlarını silmişti hızlıca.

***"Yeniden... Ha?"** yazıyordu okuduğu mesajda. Mesajın iletildiği kişi ise kayıtlı değildi, numara olarak görünüyordu.*

Telefonun Çınarların ekibinden birine ait olup olmadığını öğrenmek istemişti çünkü eğer onlardan birine aitse götürüp kapının önüne bırakmayı düşünüyordu, daha rahat bulabilsinler diye. Telefonun sahibini öğrenebilmesinin tek bir yolu vardı ve bunu yapıp yapmamak arasında büyük bir çelişki içine düşmüştü. Fotoğraflara bakmak! Bunu yaparsa telefonun sahibi her kimse onun özel hayatına saygısızlık edeceğini düşünse de parmakları çoktan galeriyi açmıştı bile.

Galeriyi açar açmaz bakışları yeniden çevreyi yokladı hızlıca ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra yeniden dikkatini fotoğraflara çevirdi. Tuhaf bir şeyler vardı bu fotoğraflarda. Hatta fazla... Gereğinden de fazla tuhaf!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ara ara bazı fotoğrafları büyülterek baksa da fotoğrafların geneline parmağını hızlıca ekranda kaydırarak bakıyor ve her kaydırışında kalbinin hızlanan ritmini daha rahat duymaya başlıyordu. Dehşete düşmüştü hatta!

Galerideki fotoğrafların tamamı Balın'a aitti. İlk başta telefonun sahibinin Balın olduğunu düşünse de bu düşüncesi birkaç fotoğraf sonra ölmüştü çünkü fotoğrafların neredeyse tamamı uzaktan ve muhtemelen gizlice çekilmişti.

Aylarca Balın tarafından mesajcı diye itham edilip durmuştu fakat tüm bunların Çınar'ın gözünde kendisini kötü göstermek için Balın'ın kurduğu bir oyun olduğunu düşünüyordu. İşlerin sandığı gibi olmadığını anlamıştı bu telefon sayesinde. Ortada bahsedildiği üzere üçüncü bir kişinin olduğuna inanmıştı artık.

Telefonun sahibi her kimse, telefonun yokluğunu fark ettiğinde yeniden gelebilme ihtimali düştü aklına. Kim olduğunu öğrenmek için bir yere saklanıp malum kişinin gelmesini beklemeyi düşünmüş olsa da apartman merdivenlerinde saklanabileceği herhangi bir yerin olmadığını anlamak için hızlıca etrafında göz gezdirmesi yetti.

Geriye yapacak tek bir şey kalıyordu. Güçlükle yabancı telefonun numarasını kendi telefonuna kaydettikten sonra, son olarak birkaç fotoğrafı da kendi telefonuna kaydedip telefonu hızlıca bulduğu basamağa bıraktı.

İçinde duyabildiği en net ses ona koşarak apartmandan ayrılmasını söylerken, Hazal yine de merakına yenik düşmüş ve saklanarak telefon sahibinin telefonu için gelmesini beklemeyi seçmişti. Evet, belki riskliydi bu seçimi. Hatta kabul etmek gerekirse epey riskliydi ama öğrenmesi gerekiyordu. Sadece Balın'ın aptal ithamlarını haksız çıkarmak bile bunu yapması için yeterli bir sebepti.

Bir üst kattan eğilip bakabilirdi ancak bu yüzden parmak uçlarında ilerleyerek basamakları hızlı ve sessizce çıktı. Korkuluklara öyle sıkı tutunuyordu ki... Avuçları terlemişti saniyeler içinde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen..." Kendisinin dahi zor duyacağı şekilde mırıldandı titreyen sesiyle. "Her kimsen çabuk gel ve..." Yutkunma gereği hissedip cümlesini yarım bırakmak zorunda kaldı. "Aşağıdan gel, lütfen..." telefondan bir an olsun gözünü ayırmıyordu. "Üst katlardan gelirsen... Biterim!" Kendi kendine yaptığı bu hatırlatmayla ürkmüş, başını ağır ağır iki yana sallamıştı.

Ne kadar süre bekleyeceğini bilmeden hem saklanıp hem de telefonu görüş açısından ayırmamaya çalışmak şimdiden onu yormaya başlamıştı bile. Ama vazgeçemeyeceğini biliyordu, yapamazdı. Bir an için aklına gelen düşünceyle her ne kadar kendini aciz hissetse de bu ihtimalin hoşuna gittiğini inkâr edemezdi. Öyle ki, eğer Çınar'ı bu denli rahatsız eden kişiyi bulursa belki aralarındaki sorunlar çözülür ve... Ve belki yeniden birlikte olurlardı!

Gülümsedi.

Yaklaşık on dakika kadar bir süredir orada bekliyordu. Bir an bile kıpırdamamış, hatta bazen duyduğu sesler yüzünden nefesini tutup vücudunun yay gibi gerildiğini hissetmişse de telefon için gelen giden olmamıştı hâlâ.

Çok geçmeden bir kapının açıldığını duydu Hazal. Yeniden tuttu nefesini. Merdiven korkuluğunun kenarlarını daha sıkı kavradı. Dudaklarını ses çıkarma korkusuyla sıkıca birbirine bastırırken olabildiğince aşağı sarkıttı bedenini.

Açıldığını duyduğu kapı kapanmamıştı ve ağır ağır atılan adımları işitiyordu. İyice dikkat kesilip, gözlerini bile kırpmaz oldu.

Saniyeler içinde nihayet beklediği olmuş, merdivende duran telefonun üzerine bir gölge düşmüştü. Usul usul görüş alanına giren gölgenin sahibini saniyeler sonra görecek olma düşüncesi, vücudunda aptalca tepkilere sebep oluyordu. Korkuluğa tutunan ellerinin titremesine öfkelendi aniden, kaşları çatıldı.

Sessiz ama derince bir nefesle doldurdu ciğerlerini, sakinleşmek için. Yeniden tüm dikkatini telefon ve gölgeye verdiğinde yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladı.

Gölge hareket etmiyordu artık!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve şimdi gözlerinin önünde daha da kötüsü yaşanıyordu. Telefona doğru uzanan bir el görüyordu sadece. Telefonunda, elin de sahibi yoktu. Gözden kaçırma korkusuyla daha da uzandı fakat imkânı yoktu, elinden bu kadarı geliyordu sadece. Hatta kendini tehlikeye attığı bile söylenebilirdi. Biraz daha zorlarsa aşağıya düşebilirdi!

Sadece dirseğe kadar görünen kol bir erkeğe aitti, en azından bu kadarı anlaşılabiliyordu.

Hızlıca telefonu yerden alan yabancının önce kolu hemen ardından gölgesi görüş alanından çıkarken öylece kalakalmıştı. Hiçbir şey yapamamıştı. Ne yapabilirdi ki?

Belki de korkusuzca karşısına çıkıp hesap sorsa, hatta bağırıp çağırsa ve Çınarları olanlardan haberdar etse hemen o an bu işi çözebilirdi fakat sebebini anlayamadığı bir şekilde donup kalmıştı. Ki hâlâ pek iyi olduğu söylenemezdi.

Saniyeler sonra ortada ne telefon kalmıştı ne de mesajcı... Kaybolmuşlardı! Yeni yeni olanı biteni idrak etmeye başlıyordu Hazal. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken bir basamak indi.

Normalden çok daha ağır atıyordu adımlarını. Her basamak biraz daha ayılmasına neden oluyordu sanki. Ve artık bu olayı çözebileceği tek bir yol kalıyordu geriye. Bunun için de yarını beklemesi gerekiyordu. Olayın iç yüzünü öyle merak ediyordu ki beklemek çok zor olacaktı onun için.

Apartmanın dışına çıktığı an başını geriye atıp gökyüzüne baktı yalnızca. Yaşadıklarının ağırlığı altında ezilmek üzereyken gökyüzünün büyüsüne kapılırsa, daha iyi olabileceğini düşündü o an. Ve başardı da! Yaşanan duygusal çatışmaların kendisini üzemeyecek kadar önemsiz olduğuna inandırmalıydı kendisini.

En önemlisi... Balın tarafından üzerine yapıştırılan bu aptal olayın gerçek yüzünü öğrenmeye odaklanmalı ve olayın sonuna geldiğinde ise Çınar'ın karşısına yeniden çıkabilecek tüm delilleri toplamış olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesajcı'dan...

Kimsenin eline geçmeden telefonumu bulmuş olmanın sevinciyle yeniden odama döndüm. Öylesine rahatlamıştım ki... Ya telefonumun yokluğunu daha geç fark etseydim ve birisinin eline geçseydi? O zaman olacakları düşündüğüm an ürpermem, midemin burkulması kaçınılmazdı.

Telefonumu bulup başım belaya girmeden bu sorundan da kurtulduğuma göre yapmam gereken için harekete geçme vakti gelmişti. Telefonun ekran tuşunu açıp pencerenin yanına gittim. Başımı hafifçe camdan dışarı çıkarıp derince soluduktan sonra tekrardan telefona döndüm.

Vakit gelmişti!

Sürekli numara değiştirdiğim için hiçbirinin numarasını kaydetme gereği duymuyordum hiç. Tekrar tekrar yazmaktan numaralarını ezberlemiştim de zaten... En azından Balın ve Çınar'ın.

Mesaj bölümüne girip önce Balın'ın numarasını yazdım, gönderilecek kişi kısmına. Sonra ise Hazal adına gönderilebilecek en uygun mesajı.

"Sadakat... Balın İmge! Sadakatin bittiği yerde her şey biter. Artık mecbursun buna... Aşka olan sadakatini gösterme vakti geldi! Çekilme vakti..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tereddüt dahi etmeden bastım gönder tuşuna. Ve Hazal için bugünkü son kurşunumu da sıkmış oldum. Şimdi geriye sadece odaklanmak kalmıştı. Odaklanmak ve konuşulacakları dinlemek!

Çok geçmeden ayak sesleri geldi kulağıma. Hemen ardından Balın'ın sesi... Mesajı görmüştü!

"İşte sevdiğim kadın!" deyip sırıtırken bir yandan da o güzel yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Hemen sonra bunun saçma olduğunu düşünüp cebime tıktığım telefonu çıkarıp hızla galeriye girdim. Balın'ın binlerce fotoğrafına sahiptim, onlara bakmak varken neden gözümün önünde yüzünün canlanmasını bekleyecektim ki?

Bir yandan günlerce uğraşıp anbean izlediğim ve her anını ölümsüzleştirmek uğruna yakaladığım karelerle oluşturduğum albümde her zaman olduğu gibi yine hayranlıkla dolanıyorken diğer yandan konuşulanlardan da dikkatimi ayırmıyordum.

Balın'ın söylediklerini net duyamıyordum. Normalden daha sessiz konuşuyordu, sanırım saatin geç oluşundan dolayı. Balın'ın konuşması bittikten sonra kısa bir sessizlik oluşunca telefonumu yatağın üzerine bırakıp ellerimi pencerenin kenarına dayadım ve biraz daha uzandım dışarı. Kimse bir şey söylemiyordu. Bir şey mi olmuştu acaba?

Yolunda gitmeyen bir şeylerin olması düşüncesiyle gerilmeye başlamıştım fakat çok sürmeden Çınar'ın bağırdığını duymak yeniden keyfimi yerine getirdi. **"Sen ne istiyorsun bizden, ne?"** sustu. Ne olduğunu anlayamıyordum. Neden bir anda bağırmaya başladığını merak etmeye başladım.

Mesaj yüzünden sinirlenip kendi kendine mi bağırıyordu acaba?

"Yetmedi mi artık? Gözümde daha ne kadar küçüleceksin Hazal, söylesene?" Bu söylediğinin üzerine kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kendine bağırmadığını, konuştuğu kişinin Hazal olduğunu öğrenmiş oldum. Hazal oradan ayrıldığına göre aramıştı muhtemelen.

"Aptal Çınar..." Gülmek istemesem bile keyfim o kadar yerine gelmişti ki, gülüşüme engel olamazdım. Hâlâ sırıtmaya devam ederken, "Attığım her yeme sazan gibi atlayıp, bana istediğimi vermekten geri kalmıyorsun!" Sinirden deliye dönmüş yüzünü hayal etmek bile artırıyordu keyfimi.

"Bana bak Hazal! Kes sesini de beni dinle!"

"İşte böyle! Aferin oğluma..." diye mırıldanıp yeniden dinlemeye koyuldum.

"Bir daha... Bizim hayatımıza o pis elini de dilini de uzatmayacaksın. Anladın mı?"

"Vay!" dedim uzatmalı bir şekilde, hemen sonrasında hafiften dudak büzerek. "Harbi delikanlı çıktı bizim oğlan, posta koymayı da bilirmiş!" diyerek alay ettim, söylediğinin üzerine.

"Sakın! Bunu bir daha yaparsan eğer... Canını fena yakarım senin!"

"Aaa... Sakin ol Çınarcık! Senin gibi bir beyefendiye, bir kadını tehdit etmek yakışıyor mu hiç?" Başımı iki yana sallarken kınarcasına cıkladım. "Hem boşuna dememişler..." Söylemeye niyetlendiğim cümle aklıma gelmediği için susmak zorunda kaldım. "Aklıma gelmediğine göre belli ki boşuna demişler!" deyip omuz silktim, umursamazca.

Biraz daha konuşma duyma umuduyla beklemişsem de Çınar'ın hararetli telefon konuşması üzerine başka bir şey duyamamıştım.

Pencerenin kenarına dayadığım ellerimi çekip arkama döndüm. Sanki karşımda seyirci ve jüriler varmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi şovumu bitirip sahne kapanışını yapmadan önce selam durdum.

ꕥ

Sado'nun isteklerini almak için markete gittiğimde orada yalnız olmadığımı, ilerideki reyonda duran Çınar'ı görünce anladım. Ağzından laf alabilirdim belki veya dün geceden sonra ne düşündüklerini öğrenebilirdim. Doğrudan Çınar'ın yanındaki yerimi alıp 'apartmana yeni taşınan ve yeni çevresinde dost olduğu tek insana sahip çıkan genç adam' sevecenliğimle selamladım onu. "Günaydın!"

Elindeki sütle irkilerek benden tarafa döndü Çınar. "Ah, Çağrı sen miydin? Günaydın!" deyip samimi bir gülüşle karşıladı beni. "Dalmışım öyle..." İrkilme sebebini izah etmeye çalışıp aynı zamanda boşta olan elini ensesine götürdü. "N'aber abi?"

"Aynı... Sado'nun hizmetini görüyoruz işte, nasıl olsun!" deyip omuz silktiğimde ellerim şortumun ceplerindeydi. "Sende durumlar nasıl?"

"Nasıl olsun ya, bizde de pek bir şey yok!" dediğinde 'yalan söylüyorsun' diye bağırarak üstüne atlamak hatta onu yumruklamak geldi içimden. Neyse ki her şeye şahit olmuştum da benden saklayabildikleri bir şeyleri yoktu.

"Balın nasıl? Dün biraz..." deyip sustum, sanki mahcubiyet yaşıyormuşum da cümleyi tamamlamaya çekiniyormuşum algısı yaratabilmek için.

"Ha, aynen!" diye bir tepki verdi Çınar, dünkü yaşananları daha yeni hatırlıyormuş gibi. "Bir sorun yok ya, iyiyiz. Hatta Beren'le Emir'de bizde kaldılar dün gece. Olağan bir durum yok yani!" diye gereksiz bir açıklamada bulundu. "Balın uyanmadan ben de kahvaltı için eksik birkaç şey vardı onları alayım diye geldim işte..." Ellerini omuz hizasında kaldırıp omuz silktikten sonra iki paket süt koydu market arabasına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşılık verememiştim söylediklerine. Özellikle son söylediği yüzünden... Balın'la uyanmayı düşlediğim sabahların kahramanının Çınar olması delirtiyordu beni.

Tahammül edemiyordum!

Sonrasında ikimiz de almamız gerekenleri alıp market alışverişimizi tamamlayana kadar neredeyse hep yan yana olsak da pek fazla bir şey konuşmamıştık.

Marketten ellerimizde poşetlerle birlikte çıkıp eve doğru yürümeye başladık. "Kahvaltı etmediysen bize gelsene!" dedi birden Çınar, misafirperver bir gülümseme eşliğinde.

Birkaç saniye boyunca cevapsız bıraktığım sorusunu "Bilmem ki... Rahatsızlık vermeyeyim?" diyerek yanıtladım. Çınar'ın bu teklifini kendi içimde çoktan kabul etmiştim bile ama hemen onaylamadan önce kendimi biraz naza çekmenin bir zararı olmazdı herhalde.

"Saçmalama be olur mu hiç öyle şey?" Gerçek olmayan bir öfkeyi yansıtmıştı sesine ve söylediklerini desteklemek istercesine çattı kaşlarını hafiften.

Marketle apartman arasındaki mesafe çok fazla olmadığından eve varmamız pek zaman almadı. Apartmana girdiğimizde merdivenleri önce çıkan ben olmuştum. Çınar hemen arkamdan gelirken, "Eşyaları bırak, gel hemen!" dediğinde dönüp son bir küçük itirazda bulunmak için yüzüne baktığımda "İtiraz istemem!" diyerek kestirip attı.

Sado'nun evinin önüne geldiğimizde bir şey söylememi beklemeden merdivenleri çıkmaya devam etti. Kapıyı çalmadan önce arkasından baktım bir süre.

"Fazla geç kalma!" diye seslendi gözden kaybolduğunda. Çınar eve girene kadar beklemiştim öylece. Saniyeler içinde Çınar'ın önce kapı açışını, hemen ardından usulca kapatışına şahit oldum. Çınar'ın ardından Sado'yu rahatsız etmemek için evden çıkarken yanıma aldığım anahtarı çıkarmak için poşetleri tek elimde toplayıp boşta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalan elimle de cebimdeki anahtarı çıkardım. "Ah Çınar Duman ah..." diye mırıldandım çok kısık bir sesle. "Gerçekten iyi birisin. Belki farklı şartlar altında seninle iki sağlam dost bile olabilirdik ama..." Konuşmayı bırakıp kapıyı açtım önce. "Ama şartlar senden nefret etmemi gerektiriyor be dostum..."

İçeriye girdikten sonra arkamdan kapıyı kapatıp direkt mutfağa yöneldim. "İşte Saadet Sultan!" deyip poşetleri masanın üzerine bıraktım. "Tüm istediklerini aldım. Eh, sen de beni azat edersin artık?" derken elimle tam olmasa da kıvırcık sayılabilecek türdeki saçlarımı geriye taradım, aniden sıcak basınca.

"Ne oldu ki ayol? Bir yere mi gideceksin?"

"Şey ya... Çınar'la markette karşılaştık, eve kadar da birlikte geldik. Onlara davet etti!" dediğimde anladığını belirtircesine hafiften başını salladı Sado. "Oraya gideceğim işte biraz!"

"Aaa! Git tabii git, evde benimle birlikte otur otur nereye kadar değil mi ama?" Çoğu zaman kendisi yüzünden evde kaldığımı düşünür, kendisini benim için ayak bağı olarak görürdü ama tamamen yanılıyordu. Aksine ona minnettardım çünkü her ne kadar onun dahi haberi olmasa da Balın da hayatıma onun sayesinde girmişti. O da yetmezmiş gibi yine onun sayesinde Balın'a bu kadar yakındım şimdi.

"Peki o halde kaçıyorum ben?" deyip mutfaktan çıktığım gibi dış kapıya yöneldim. Ancak birkaç adımın ardından olduğum yerde durup kendime baktım. Sanırım üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

Odama girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıp direkt üzerimdeki kapüşonluyu çıkarıp yatağın üzerine attım. Hemen ardından içimdeki beyaz tişörtü de kapüşonlunun yanına gönderdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dolabımda gözüme ilk çarpan gri sweatshirtü aldığım gibi giydikten sonra dağınık olan saçlarımı tek elimle karıştırarak güya düzeltmiş oldum.

Son olarak telefonumu da yanıma aldıktan sonra nihayet evden çıkabilmiştim. Çünkü odama kaçıncı kez geri dönüşüm olduğunu hatırlamıyordum. Kıyafet için, parfüm için, telefon için derken defalarca gidip gelmiştim koridorda fakat en nihayetinde hazırdım artık. Gitmem için geriye hiçbir engel kalmamıştı.

Çınar'ın söylediklerini hatırlayıp diğerlerinin uyuyor olma ihtimalini düşünerekten zile basmamış, kapıya da normalden daha yavaş vurarak açılmasını beklemiştim.

Beklediğim oldu ve nihayet Çınar kapıyı açtı. "Hoş geldin!" deyip kapıyı tamamen açtığında, "Gel..." diyene kadar girmedim içeriye.

"Uyuyor mu herkes?"

Benim içeriye girmemin ardından sorumu cevaplamadan önce kapıyı kapattı. "Sadece Emir uyandı, kızlar uyuyorlar hâlâ," diye cevapladığında birlikte koridordan geçip salona girdik. "Kahvaltıyı hazırlıyordum ben de ufaktan..." Uygun gördüğüm koltuklardan birine otururken Çınar mutfağa gitmeyi tercih etmişti.

Birkaç dakika boş boş oturup salonu inceledim sadece. Çınar ise sürekli salon ve mutfak arasında mekik dokuyordu. Tekrardan elinde tabaklarla salona geldiğinde, "Diğerlerini uyandırmamı ister misin?" diye sordum.

"Emir uyanmıştı aslında... Beren'le aynı odadalar ya, birlikte gelirler birazdan!" diye açıklama yapıp tabakları masaya yerleştirdi.

"Balın?"

"O biraz sıkıntı işte... Uykusu aşırı ağırdır!" Balın hakkında sahip olduğu her bilgiyi kıskanıyordum. Sürekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Balın'ı benden iyi tanıdığını ve ona benden yakın oluşunu hatırlatan şeyler söylemesi beni delirtiyordu.

"Biliyorum..." diyerek başladım Çınar'dan intikam almak için kuracağım cümleye. "Sen yokken bazı geceler burada kalıyordum..." Tam gözlerinin içine bakarak söylemiştim. "Hassas bir dönemdeydi, birisine ihtiyacı vardı!" Yüzündeki gülüşü hâlâ mevcut yerini korumaya devam ediyor, üstüne bir de söylediklerimi bildiğini belirtircesine başını sallıyordu fakat gözleri... Öfkeyle parladıklarına yemin edebilirdim.

"Kötü günler..." deyip ellerini omuz hizasına kaldırarak açtı. "Ama artık geride kaldı hepsi, öyle değil mi?" Söylediğini onaylamamı beklercesine hareketlendi kaşları.

"Aynen öyle!" dedim başımı hızlıca sallayarak. Çınar tekrardan salonun çıkışına yöneldiğinde daha odadan çıkmadan ayağa kalktım. "Henüz kimse uyanmamışken lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Tabii tabii, rahat ol. Takıl kafana göre!" Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra "Göstereyim sana lavabonun yerini," deyip bir adım daha attı salonun çıkışına doğru.

"Zahmet etme ya sen, biliyorum yolu!" deyip olduğu yerde duran Çınar'ın sırtına dokunup yanından geçerek çıktım salondan.

"Kusura bakma ya, kafa kalmadı hiç! Sanki ilk kez mi geliyorsun, değil mi?" burnundan güldüğünü duydum ama arkamı dönmeden koridorun sonundaki lavaboya doğru ilerledim.

Kapının önünde durup Çınar'ın ne yaptığını anlamak için sesleri dinledim birkaç saniye. Duyduğum kadarıyla mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu ve tahminimce bir süre çıkmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hemen solumda Balın'ın odası duruyordu. Kapısı kapalıydı. Geriye iki oda kalıyordu. Bir tanesinin Çınar'a ait olduğunu öğrenmiştim Balın'la kaldığım günlerde. Muhtemelen diğerinde de Beren ve Emir vardı. Kapıları kapalı olduğu için sevinmiştim.

Son bir kez koridorun sonuna, salona doğru baktım Çınar'ın ne durumda olduğunu öğrenmek amacıyla. Hâlâ mutfaktan çıkmadığını görmüş olmanın rahatlığıyla dikkatli adımlarla Balın'ın odasına doğru ilerledim parmak ucumda. Belki de bunu yapmamalıydım. Hatta kesinlikle yapmamalıydım fakat elimde değildi. Tutamıyordum kendimi.

Bir süre elim kapının kulpunda durdu öylece. Bir yanım yapmamam için haykırıyor, kendimi tehlikeye atmamamı söylüyordu. Ne olacaktı ki? Kimse yoktu ortalıkta, girip çıkabilirdim hemen.

Gıcırtı veya benzeri bir ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı açtım usulca. Balın görüş alanıma girdikten sonra kapıyı aralamayı durdurup hayranlıkla uyuyuşuna baktım önce. Yüzünü sol elinin avcuna koymuş, dizlerini de karnına kadar çekmiş öylece uyuyordu. Öylesine savunmasız, öylesine masum görünüyordu ki... Attığım mesajlar yüzünden ona yaşattığım korkular yüzünden, onun üzülmesine sebep olduğum için kendimden nefret ettim.

Kapıyı odaya girebileceğim kadar araladıktan sonra parmak ucumda ilerlemeye başladım odanın içinde.

Birkaç dakika boyunca öylece durdum baş ucunda. Hiç kıpırdamadım hatta nefes bile almadım neredeyse. Öyle güzel uyuyordu ki, hayran olmamak imkânsızdı. Elimde değildi, onsuz yapamıyordum.

Olduğum yere, dizlerimin üzerine çöktüm sakince. Gülümsememe engel olamıyordum. "Seni seviyorum Balın İmge..." diye fısıldadım çok hafif bir şekilde âşık olduğum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçlarını okşarken. "Seni her şeyden, herkesten çok seviyorum!" Bunları dişlerimi sıkarak söylemiştim. "Ve bir gün..." Derin bir nefes soludum. "Bir gün seninle hayal ettiğim ne varsa yaşayacağım!" Yanağına dokundum usulca, uykusunun çok ağır oluşunu fırsat bilerek. "Sana yemin ederim!"

Daha fazla burada durmamam gerektiğini bildiğimden son kez başparmağımla alt dudağına dokundum ve hemen ardından hızlıca ayağa kalkıp neredeyse koşar adımlarla odadan çıktım. Lavabonun önüne geldikten sonra dakikalar önce tuttuğum nefesimi bırakmış gibi bir rahatlama hissettim ciğerlerimde.

Görünürde kimsenin olmayışının verdiği rahatlıkla her şeyin inandırıcı olması için lavabonun kapısını sessizce açıp hemen ardından sanki işim bitmiş gibi hızlıca çarpıp salona doğru yürümeye başladım.

Salona girdiğimde Emir'i koltukların birinde yayılmış şekilde, uyuklar halde otururken görünce irkilsem de bozuntuya vermeden müsait olan bir yere geçip oturdum ben de.

"Günaydın!" dedim geriye yaslanırken. Aynı şekilde karşılık verdi.

Ellerini yüzüne kapatıp "Başım çatlıyor ya!" dediğinde sesi mahmur çıkmıştı.

"Hayırdır, ne oldu?" diye sorarak Emir'den bir şeyler öğrenebilme şansımı denedim.

"Aynı meseleler ya, bitmek bilmiyor!" ellerini saçlarına daldırdı şimdi de. "Uğraş dur... Dün yine kıyamet koptu!"

"Ne oldu?" öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve dikkatle Emir'in söyleyeceklerine odaklandım.

"Nasıl ne oldu? Sen de buradaydın ya!" dedi Emir kaşlarını çatıp şaşkın şaşkın yüzüme bakarken.

"Baran meselesini mi diyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır be kardeşim! Hazal geldi buraya, kıyamet koptu!" söylediğinin ciddiyetini belirtmek için alt dudağını ısırıp ağır ağır başını salladı iki yana.

"Ben erken kalktım, hiçbir şeyden haberim yok!" diye yalan söyledim. Her şeye hâkimdim oysaki ama yine de olayın içinde olan birinden tüm detayları öğrenmek fena olmazdı.

"Ha... Doğru ya, sen gitmiştin değil mi?" Tek elini alnına koyarak konuştu.

"Aynen!" Bu söylediğimin üzerine konuşmaya devam etmemesi biraz paniklememe neden olsa da hemen duruma müdahale ettim. "Ee... Ne oldu benden sonra?"

"Ya ben de anlamadım ki! Birden Hazal çıktı geldi, bağırdı çağırdı gitti!"

İnandırıcı olmak için hayretle kaşlarımı kaldırırken, "Ciddi misin?" diye sordum, sesime de yansıtmaya çalıştığım şaşkınlık eşliğinde.

"Evet... Sonrası daha kötü!" Olanı biteni anlatmak için daha hevesli birini bulamazmışım sanırım, dünden razıymış anlatmaya! "Biliyorsun zaten bu mesaj bokunu başımıza açan Hazal'mış."

"Kesin mi?"

"Aynen, aynen! Kesin artık, ifşa oldu." Benim gibi Emir de koltukta öne kaydı.

"Nasıl ifşa oldu?"

"Buraya gelip gittikten sonra çok geçmedi Balın'a mesaj attı!" Sanki ne tepki vereceğimi merak etmişçesine susup öylece yüzüme baktı.

"Hayda!" dedikten sonra şaşkınlığım belli olsun diye dudaklarımı da hafif aralanmış şekilde tutarak. "Ne yazmış?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey işte... Çınar'la aramızdan çekilme vakti geldi gibisinden bir şeyler!" Bu yapılanı kınarcasına salladı başını. "Yani senin anlayacağın boş işler!" tekrardan arkaya bıraktı kendini.

"Gerçekten... Ne gerek var ki böyle şeylere?"

"Yani!" diyerek söylediğimi destekleyip bir yandan da koltukta az önceki gibi yayıldı.

"Hayır yani sevdiği için yapmış belli ki bunları ama madem seviyorsun git söyle düzgünce, neden insanları huzursuz ediyorsun?" İyice üzerine gittim, tıpkı olayların dışında olan bir insanın yapacağı gibi.

"Hiç sorma ya... Ruh hastası! Belli yani o kızın bir problemi olduğu. Normal insanın yapacağı şeyler mi bunlar?"

"Kesinlikle!" deyip başımı yere eğdiğimde istemsizce iki elimi kavuşturup parmaklarımı sıktığımı fark ettim. Hemen geriye yaslanıp ellerimi iki yanıma koydum. Sonrasında pek bir şey konuşmadık.

Emir'den sonra uyanan diğer isim Beren oldu. Dağınık kızıl saçları ve çatık kaşlarıyla uykusundan ayrılmanın verdiği sinire sahip olduğu belli oluyordu. Beren'i görünce keyfi yerine gelen Emir, "Günaydın prenses!" diye seslenirken toparlanıp koltuğun kenarına doğru kayarak Beren'in yanına gelmesini sağladı.

"Günaydın..." diye karşılık verdi Beren, Emir'in aksine keyifsiz bir sesle. Emir'den çektiği bakışları çok kısa bir süre benim üzerime dönse de bir şey konuşmadık.

Çok sürmeden nihayet Balın da uyanmıştı. Biraz önce Beren'i görünce nasıl Emir'in keyfi yerine geldiyse şu an Balın'ı görünce ben de aynı şekilde keyiflenmiştim fakat mutluluğumu Emir gibi özgürce belli edemiyordum ne yazık ki.

"Ay ne uyumuşuz!" diye homurdanarak girdi salona, bir yandan da saçlarını karıştırırken.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Beren oturduğu yerde doğrulup "Ay gerçekten!" diye karşılık verirken diğer yandan önce saçlarını düzenli diyebileceği hale getirene kadar toplayıp sonra dudaklarının arasında tuttuğu lastik tokayla saçlarını topladı.

Diğerleri uykularının açılması için öylece oturup beklerken o sırada da Çınar tüm kahvaltıyı hazırlamış ve hepimizi davet etmişti. Saat 12'yi geçiyordu ve Sado'nun kahvaltı için bu saate kalmasına imkân yoktu. Her zaman erken kalkardı ve Sado'nun erken kalkmalarına alışmıştım artık. Bu yüzden kahvaltımı da çoktan etmiştim. Çınar'ın davetini aç olmadığımı belirterek reddedip kendime kahve yapmak üzere mutfağa gittim.

Birkaç dakika içinde elimde kahvemle salona döndüğümde çoktan masanın etrafındaki yerlerini almışlardı. Masanın yakınındaki tekli koltuğa oturup çoğunlukla Balın'ı seyrederek kahvemi yudumlarken ara ara bana söz hakkı verildiğinde de muhabbete giriyordum.

Kahvaltıdan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar derin sohbetlere girmiştik. Saatler peşi sıra geçip giderken zamanın hızını yakalayan Emir, artık gitmeleri gerektiğini söyleyerek sohbete noktayı koyan kişi olmuştu. Onların gitmesini fırsat bilerek ben de kalkmış, Beren'le Emir gittikten birkaç dakika sonra ayrılmıştım evden.

Eve geldikten sonra Sado'ya uykusuz olduğumu ve biraz dinleneceğimi söyleyerek odama çekildim. Her ne kadar yalan söylemiş olsam da aklımda olan birkaç şey üzerine düşünürken gerçekten uyuyakalmıştım. Uyumadan önce havanın aydınlık olmasına rağmen uyandığımda akşamüzeriydi ve hava neredeyse tamamen kararmak üzereydi. Belli ki saatlerce uyumuştum.

Ellerimi başımın altında birleştirip yapacaklarımı düşünmeye başladım. Emir'den öğrendiğim kadarıyla Hazal'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mesajcı olduğuna net olarak inandırmıştım hepsini. Yine de rahatlamak yerine birkaç mesaj daha atarak hepten Hazal'a karşı bilenmelerini sağlamalıydım.

Yattığım yerden doğrulup masanın üzerine koyduğum telefonu aldım elime. Ekran kilidini açtığımda gördüğüm bildirim şaşkınlıktan kalbimin delicesine çarpmasını sağladı. Sadece mesaj atmak için kullandığım hattımı kimsenin bilmiyor olması lazımken şu an karşımda bir mesaj bildirimi vardı.

Bir yandan damarlarımda akan korkunun sesini bastırmaya çalışırken diğer yandan derin derin nefes alıp vererek mesajı açtım.

"İşte bu senin silahın... Sence de tanışma vakti gelmedi mi artık?"

Gönderen numara tanıdık gelse de kime ait olduğunu çıkaramamıştım. Önemli olan kime ait olduğu değildi zaten. Ellerimin titrediğini hissetmeye başladım. Kalp atışlarımın rahatlıkla duyabileceğim kadar arttığını da...

Birisi beni biliyordu!

Birisi... Artık... Sırrımı biliyordu!

"Allah kahretsin!" diyerek telefonu yatağa fırlattım. "Kahretsin!" Günlük hayatta kullandığım telefonumda hepsi kayıtlı olduğu için oradan numaranın sahibini öğrenmek için rehberde hızlıca gezinmeye başladım.

Ve buldum!

Öfkeyle dişlerimi sıkarken sıktığım yumruğumda tırnaklarım avuçlarıma saplanmıştı.

Diğer sesleri bastıracak kadar güçlü çarpan kalbimin ritmi eşliğinde gözümü ayırmadan karşımdaki ismi okudum tekrar tekrar.

Hazal Karakaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesajcı'dan...

Engel olamıyordum titrememe. Sinirden etrafımda ne varsa yakıp yıkmak istiyordum fakat kendime hâkim olmak zorundaydım. Mesajı görmemin üzerinden ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum bile fakat o andan beri odanın içinde volta atıyordum. Yaptığım tek şey bir uçtan diğerine yürümek ve bu boktan burnumu nasıl kurtaracağımı düşünmekti. Beynim durmuştu sanki, sağlıklı düşünemiyor bu işin içinden nasıl çıkabileceğimi bulamıyordum.

Pencereyi açtım sonuna kadar. Nefes alamıyor, boğuluyordum. Hayal gibi geliyordu bu yaşadığım. Düzeltmek gerekirse bir kâbus gibi...

Zaten birisinin mesajcı olduğumu öğrenmesi son derece tehlikeliyken, bu kişinin Hazal olması felaketim demekti. Çünkü ben tüm okları ona yönlendirmişken onun gerçeği öğrenmesi demek, kendini aklamak için her şeyi ortaya döküp mahvolmama sebep olması demekti.

"Hayır..." diye homurdandım sıkıca bastırdığım dişlerimin arasından. "Hayır, buna izin veremem." Reddedercesine salladım başımı iki yana.

Başımı dışarıya uzatıp ciğerlerimi temiz havayla doldurmaya çalıştım, yapamamaktan korkmuştum. Derince

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aldığım nefesi yavaş yavaş serbest bırakırken, "Böyle bitemez, olmaz!" derken bu sefer daha sert bir şekilde başımı iki yana sallayarak kesin olarak reddettim bu ihtimali.

Temiz hava işe yaramış olmalıydı ki nihayet biraz da olsa sağlıklı düşünmeye başlamıştım. Yatağın üzerine bıraktığım telefonu hışımla aldıktan sonra ekranı açıp birkaç saniye hiçbir şey yapmadan mesajı tekrar tekrar okudum öylece. "Madem öyle istiyorsun..." Başımı, onaylarcasına sallayarak devam ettim konuşmaya. "Tanışalım bakalım Hazal Karakaya!" diyerek kendi kendime Hazal'a meydan okuduktan sonra kibirle başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Beni değil kendi silahımla, hangi silahla vurursan vur alt edemeyeceksin!" diye söylendim rehbere girerken. "Bana engel olamayacaksın!"

Ve son bir kez daha derin bir nefes alıp Hazal Karakaya'yı arama tuşuna tıkladım. Hemen kulağıma götürmeyip üçüncü çalışa kadar bekledim ekranın karşısında. Kulağıma götürdükten sonra birkaç kere daha çalan telefona nihayet cevap verilmiş ve Hazal tarafından arama onaylanmıştı.

İlk cevap veren olmayı düşünmüyordum. Vermedim de!

Biraz sonra sessizliği bozan Hazal olmuş ve titrediği apaçık ortada olan sesiyle konuşmamızın ilk adımını atmıştı. "A... Alo?"

Birkaç saniye sessizce beklemeyi seçtim fakat biraz daha sessiz kalırsam telefonu kapatacağını düşünerek hafifçe boğazımı temizleyip hemen ardından konuşmaya başladım. "Tanışmak istiyorsun demek?" Ne söylemem gerektiğini bilemediğimden aklıma ilk gelen şeyi atıvermiştim ağzımdan.

"Evet!" Telefonu ilk açtığı zaman titreyen sesinden eser yoktu artık, aksine açıkça meydan okuma seziliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanışalım o halde!" dedim aynı meydan okuyan tavırla.

"Tanışacağız!"

Bu şekilde zıtlaşmanın benim zararıma olacağını biliyordum. Bu yüzden onunla ters giderek gerçekleri itiraf etmesi için kışkırtmak yerine sakince konuşup uzlaşmaya çalışmayı planlıyordum.

Korku ve öfkeyle saniyeler önce tuttuğum nefesimi bırakmak zorunda kaldım. "Hazal..." Sesimde duyulan çaresizliği işitmemle gözlerimi kapattım sıkıca. İstediğim bu değildi çünkü. "Açıklamama izin ver..." Yapabildiğimin en iyisini yapıyor ve sesimi sakin tutmaya çalışıyordum. "Lütfen!" her zaman söylemekten gocunacağım bu kelime çaresiz kaldığım için istemsizce çıkmıştı ağzımdan.

"Elbette!" Tavrından ödün vermeyerek devam etti konuşmaya. "İnsanlara karşı benim için aşağılık bir insanmışım izlenimi yaratmanın sebebini o kadar çok merak ediyorum ki!" Öfkeyle çatlayan sesi daha da köşeye sıkışmamı sağlamıştı.

"Anlatacağım, her şeyi... Her şeyi anlatacağım!" diye atıldım konuşmaya devam edip etmeyeceğini beklemeden. "Sadece bir şans ver, buluşalım!"

Söylediklerimin ardından hemen cevap gelmemiş, kısa bir süreliğine sessizlik hâkimiyet sürmüştü.

"Hazal?"

Üstelememin ardından sesli bir şekilde nefes verirken "Pekâlâ..." diyerek kabul etti teklifimi. "Her şeyi anlatacaksın?!"

"Her şeyi!" diyerek kabul ettim isteğini.

"Ama yalnız görüşelim, lütfen. Hatta yanına geleyim, olur mu? Kimsenin olmaması lazım. Açığa çıkarsam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biterim!" Hızlıca konuşup söylemek istediğim her şeyi söylemiştim, sözümü kesmesine müsaade etmeden.

"Hâlâ gizli kalacağını mı sanıyorsun?" dediğinde tehditkâr tavrı sinirlenmeme neden olsa da tekrardan gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

"Dinledikten sonra bana hak vereceksin!" Cevap vermediği için konuşmaya devam ettim. "Hemen, şimdi geleyim, ha?!"

"Nereye?" diye sordu umursamazca.

Bunu hiç düşünmemiştim fakat öylesine köşeye sıkışmıştım ki baş başa olmaktan başka şansım yoktu. Ne tepki vereceğini kestiremiyordum çünkü. "Evine gelebilirim?"

"Sana neden güveneyim?" diye soruverdi baş kaldırarak.

"Çünkü yaptığım şeyin sebebini anlayabilecek biri varsa o da sensin. Dün gece yaşanan her şeyi duydum, biliyorum. İnan bana her şey bambaşka olabilir!"

"Hiçbir şey anlayamıyorum..."

"Telefonda olmaz çünkü. Yemin ederim her şeyi öğreneceksin, tüm detaylarına kadar!"

Yeniden sessiz kaldı.

"Hazal?" diyerek sorguladım hâlâ dinleyip dinlemediğini. "Orada mısın?"

"Ben... Evet!" dediğin de kararsızlığı net anlaşılıyordu.

"Güven bana... Benden zarar gelmez, sorunum seninle değil!"

"Pekâlâ..." dediği an sevinç çığlığı atacaktım neredeyse fakat çok geçmeden, "Ama?" diyerek konuşmaya devam edince yeniden diken üstünde hissettim.

"Ama?"

"Sen kimsin?" diye sorduğunda şaşkınlıkla ayrıldı gözlerim. "Adın ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükçe yutkunup tekrardan boğazımı temizleme ihtiyacı hissederek hafifçe öksürdüm. "Çağrı..."

"Çağrı?" Tanımamıştı muhtemelen.

"Evet..." demekten başka bir cevap bulamadım o an.

"Seni tanımıyorum bile!"

"Hayır, hayır!" diyerek karşı çıktım telaşla. "Tanıyorsun! Sado'nun yeğeniyim!"

"O kadarını biliyorum..." dediğinde buluşma kararından vazgeçtiğini sanıp korksam da, "Neyse, bekliyorum bakalım!" dediği an kapattı telefonu. Nereye gitmem gerektiğini söylemeden kapatışına anlam veremeyerek bakakaldım öylece. Şaşkınlıktan ve öfkeden aklım durduğu için konum atacağı ihtimali, mesaj gelene kadar aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Üzerime kapüşonlu ceketimi aldığım gibi çıktım odadan. Sado'ya görünmeden evden çıktığımda olacaklar hakkında en ufak bir fikre bile sahip olmasam da emin olduğum bir şey varsa o da Hazal'ın yanından ayrıldığımda hiçbir planımın bozulmamış olacağıydı.

Hatta kim bilir? Belki de Hazal'la iş birliği bile yapabilirdim!

ꕥ

Taksiden indikten sonra telefondan konumu takip ederek Hazal'ın oturduğu apartmanın önüne geldim. Her adımımda bacaklarımın biraz daha fazla titrediğini hissetmemem imkânsızdı çünkü her ne kadar bastırmaya çalışsam da içimdeki korku zapt edilemeyecek kadar büyüktü.

Apartmanın önünde öylece dururken Hazal'ı arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Sinirden mi titriyordu ellerim yoksa korkudan mı bilmiyordum fakat bildiğim bir şey varsa o da bu aptal titremeye engel olmam gerektiğiydi. Her şeyi mahvedebilirdi çünkü. Kendimden emin,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaptıklarımın arkasında görünmeliydim ki ancak o zaman inandırıcı olabilirdim. Bu fırsatı doğru değerlendirebilirsem yine şans benden yana gülecek hatta bu oyunda işim daha da kolaylaşacaktı. Çünkü Hazal benim için iyi bir müttefik olabilirdi.

Neredeyse sonuna kadar çalan telefonu cevapladığında hiçbir şey söylemedi. "Geldim..." dememe rağmen yine sesini çıkarmadığında birisi tarafından izleniyormuş hissine kapılarak başımı yukarı kaldırdım. Gerçekten izleniyordum. Hazal boydan camın önüne geçmiş, öylece bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde ne yapacağımı bilemesem de Hazal gelmemi söylercesine kıpırdattı başını yavaşça.

Önce telefonu kulağımdan çekip kapattım. Ardından apartman kapısına varmadan önce çıkmam gereken birkaç basamağı ağır ağır tırmanıp açık olan kapıdan içeriye girdim.

Dairesinin olduğu kata çıktığımda ellerini göğsünün altında birleştirmiş kapıda bekleyen Hazal'la göz göze geldim. Hiçbir şey söylemeden içeriye girdiğinde ben de peşinden girip kapıyı kapattım.

Peşi sıra salona girdiğimde hemen karşısında ben de salonun ortasında dikildim öylece. Tek ayağıyla yerde ritim tutarak, "Seni dinliyorum!" dedi, konuya girmem için.

"Evet, her şeyi ben yaptım..." Bunu söylediğim an başımı yere eğdim istemsizce.

"Onu biliyorum artık!" Sesindeki ukala tavrına yenik düşmemeli, sinirlenmemeliydim. Sakin kalırsam başarabilirdim ancak.

"Her şeyi Balın'ı sevdiğim için yaptım, yemin ederim. Hiçbir kötü amacım yoktu Hazal, inan bana!" Tam gözlerinin içine bakarak söyledim bunları. "Ne sana ne başkasına... Hiç kimsenin hayatına bulaşmak istemedim ama..."

"Ama?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni bu işin içine ben çekmedim, istemedim!"

Ellerini göğsünden çekip saçlarını kulağının arkasına taradı fevri hareketlerle. "Balın'ın yüzünden!" dediğinde dişlerini sıktığını görebiliyordum, kıpırdayan çene kaslarından. "Senin aptal oyununla beni itham etti her zaman. Çınar'ı hep soru işaretleriyle doldurdu bana karşı. Ondan nefret ediyorum!"

"Evet, benim suçum yok! Senin bu işe bulaşmanı istemezdim, gerçekten!" yalvarır gibi konuşuyordum. Doğruydu aslında, Hazal bu işin içinde yoktu hiç, olmamıştı. Balın'ın kendi kuruntuları yüzünden ona kafayı takmasından sonra benim içinde gösterilebilecek bir hedef haline gelmişti.

"Ama bulaştırıldım. Rezil oldum senin yüzünden. Aşağılık biriymişim gibi davrandı Çınar bana. Kimin yüzünden?" bağırmaya başladı. "Senin! O Allah'ın cezası Balın'ın yüzünden!" öfkesi gözlerinden taşıyordu. "Nasıl düzelteceğim her şeyi şimdi?"

"Ben..." söyleyecek bir şey bulamıyordum. "Biraz daha sabret yalvarırım!"

"Neden?" diye sordu bir adım yaklaşarak. "Bana tek bir neden söyle bunu yapmam için?"

"Ben Balın'ı elde ettiğim zaman sende ondan kurtulmuş olacaksın? Ve Çınar'la yeniden birlikte olabileceksin..." hafiften gülümseyerek umut vaat eden bir sesle konuştum.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

Gerekirse Çınar'ı ortadan kaldırarak... Diyemedim!

"Sen hiç merak etme halledeceğim. Söz veriyorum!" aramızdaki mesafeyi bir adım atarak azaltıp omuzlarını tuttum güven verebilmek için.

"Sen Balın'ı bir şekilde elde etsen bile ben... Nasıl olacak? Mesajcı olarak Çınar beni bilirken asla benimle birlikte olmaz, asla!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yemin ederim... İlk fırsatta başka birini hedef göstereceğim. Senin olmadığını anlamaları için açık açık başkasını işaret edeceğim!" samimiyetime inanmasını istediğim için bir an bile ayırmıyordum bakışlarımı gözlerinden. "Lütfen..."

"Bilmiyorum... Sağlıklı düşünemiyorum!" bir adım geriye çıkıp ellerimden kurtuldu önce. Sonrasında parmak uçlarını şakaklarına dayayıp başını iki yana salladı. "Bilmiyorum..." diye mırıldanarak birkaç adım daha geriye çıktı sonra. "Düşünmek istiyorum!" dedi başını kaldırıp yüzüme bakarak. Sonrasında da kapısı açık balkona doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika olduğum yerde durup isteğini yerine getirdim ve düşünmesine izin verdim. Daha fazla boş duramazdım ama... Durmamalıydım. Çünkü ne kadar çok düşünürse o kadar kolay olurdu doğru yolu bulması. Bulmamalıydı. Bana güvenmesini, benimle iş birliği yapmak istemesini sağlamalıydım.

Balkona çıktığımda Hazal arkası dönük, bel hizasına gelen demir kenarlıklara ellerini koymuş şekilde etrafına bakınıyordu, düşünceli bir halde. "Bi' düşün Hazal..." diyerek başladım konuşmaya. "Çınar'la mutlu bir ilişkiye sahip olduğunu düşün... Balın'ın bir daha asla Çınar'ı zehirleyemeyeceği, aranıza giremeyeceği bir gelecek!" Bu söylediklerim dikkatini çekebilmişti ancak. Arkasına dönüp göz teması kurdu benimle. Konuşmamın işe yaradığını düşünerek devam ettim konuşmaya. "Sonsuza kadar Çınar ve sen olacaksınız... Balın da benimle olacak!" Söylediklerimi onaylarcasına salladım başımı. "Ve emin ol Hazal... Sen ne kadar Balın'ı istemiyorsan ben kat ve kat fazlasıyla Çınar'ı görmeye tahammül edemiyorum Balın'ın etrafında. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben... Gerçekten bilmiyorum! Bu yaptığın çok yanlış. Başka bir şey söylemeyecekmiş gibi görünse de aniden aklına bir şey gelmiş gibi aralandı dudakları. "Ayrıca şey... Balın'ın karşısına çıkıp sevdiğini söylemek varken neden böyle bir işe kalkıştın?"

Bunu ona anlatamazdım. Bunun sebebini bilen tek kişi vardı ve hep öyle olacaktı. Bir başkasının öğrenmesine izin vermezdim. "Çınar'la bu kadar yakınlarken ne kadar şansım olabilir ki? Birbirlerinin hayatına bir başkasının girmesine izin vermiyorlar. Bunu en iyi senin bilmen gerekiyor!" Sorusunu güzelce geçiştirsem de son söylediğim sinirlenmesine neden oldu. Herhangi bir şey söylemese de yüzünden net anlaşılıyordu öfkesi. "İşte bu yüzden böyle bir oyun oynamak zorundaydım. Tek amacım bu Hazal... Ve ikimizin de istediği şey aynı, sevdiğimiz insanlarla birlikte olmak!"

Balkonun kenarlığına kalçasını yaslayıp kollarını göğsünün altında birleştirerek sessizce düşünmeye çekildi birkaç dakika. Söylediklerimin ikna olması için yeterli olduğunu düşünerek ben de hiçbir şey söylemeden sessizliğin devam etmesine izin verdim.

Merak ve korku içinde geride bıraktığımız birkaç dakika benim için yıllar niteliğindeydi. Geçmek bilmedi ve her ânı işkenceler içinde kıvranarak geçti.

Belli ki bir karara varan Hazal konuşmaya karar vermiş olmalıydı ki derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. Ortaklığımız için el sıkışmayı beklerken bir anda "Hayır!" dediğinde neye uğradığımı şaşırsam da ümitle konuşmanın devamında ters köşe yapacağını bekledim. "Bunu yapmayacağım!"

"Hazal..." Bir adım yaklaştığımda durmamı söylercesine kaldırdı ellerini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hızlıca başını iki yana sallarken "Yapmayacağım dedim!" diyerek üsteledi. "Ben böyle bir insan değilim... Ki Çınar böyle bir durumun içinde olduğumu öğrenirse değil benimle birlikte olmak, yüzüme bile bakmaz!"

"Öğrenmeyecek!"

"Ben biliyorum, bunun huzursuzluğu yeter!" Kararlılıkla kaldırdı başını. "Hayır... Hayır... Kesinlikle Çınarların gerçeği öğrenmesi gerekiyor!"

Telaşla atılıp omuzlarından tuttum sıkıca. "Hazal... Sana yalvarırım, sona yaklaştım hissediyorum. Çok yakında Balın'ı kazanacağım. Buna engel olma, yalvarırım!" Kendimi zorlayarak gözlerimi doldurmuştum, sanki ağlamak üzereymişim gibi görünüp onu duygusal açıdan etkileyebilmek ümidiyle. "Yalvarırım yapma bunu bize..."

"Yapamam..." dediğinde sesi titremişti. "Yapamam... Çınar'dan bunu saklamamalıyım!"

Zorlayarak doldurduğum gözlerimden şimdi isteğim dışında akmaya başlamıştı yaşlar. Kahretsin! Korkudan deliriyordum. Kaybetme korkusu tüm vücudumu ele geçirmişti ve ben Balın'ı kaybetme düşüncesiyle deliye dönüyordum. "Hazal!" İstemeden bağırmıştım. "Yapma bunu lütfen! Yapma... Yapma, kaybedeceksin!" Omuzlarında duran ellerim hangi ara harekete geçmiş hangi ara Hazal'ı şiddetle sarsmaya başlamıştı, bilmiyordum.

"Bırak!" deyip bileklerimden tuttu fakat bırakmadım.

"Yapmayacağına söz ver!"

"Sana yardım etmeyeceğim!"

"Hazal!"

"Bırak!"

"Yapmayacaksın!" diye bağırdım aynı zamanda dişlerimi öfkeyle sıkarken. "Duydun mu beni, yapmayacaksın!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır!" diye bağırdığında daha fazla tutamayıp Hazal da başladı ağlamaya. "Yarın ilk iş gidip Çınar'a anlatacağım her şeyi!" İçimde anbean büyüyen öfkeye engel olamıyordum. Bedenimin hâkimiyetini bile ele geçirmişti sanki. Hazal acıyla yüzünü buruştururken, "Bırak... Canımı acıtıyorsun!" deyip itti beni. "Sakın bir daha bana dokunma!"

"Hazal..." Çaresizlikten boğulduğumu hissediyordum. Yapacak, söyleyecek bir şey bulamamak boğuyordu beni. "Yapma... Ne olur yapma!" Kahretsin gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Niye yapmayacakmışım, niye?!" diye bağırdı titreyen sesiyle.

"Eğer Çınar gerçekleri öğrenirse birbirlerinden asla kopmazlar ve..." Söyleyip söylememekte emin olamayıp sustum.

"Ne?"

"Çınar, Balın'a âşık geri zekâlı!" Nefretle, tükürürcesine bunu söylediğimde Hazal'ın enkazını gözlerinde görebilmiştim.

"Ne..." diye mırıldandığında bir adım geriye gitti şaşkınlık içinde. Duyduklarına inanamıyor, akan gözyaşlarını hızlıca kırptığı göz kapaklarıyla uğurluyordu.

"Evet! Ya benimle birlikte hareket edersin ya da Çınar'la Balın bir ilişkiye başladığında oturup ağlaya ağlaya onların mutluluklarını izlersin!" Onu öfkelendirerek ikna etmeyi deniyordum bu kez. "Bunu mu istiyorsun, ha?" İki yana salladı başını.

"Çekil!" deyip omzumdan kenara itmeye çalıştı beni fakat geçmesine izin vermedim. "Ne söylersen söyle... Ne yaparsan yap, kararımdan vazgeçmeyeceğim. Çınar'la her şey bitti aramızda, bir umudum yok artık. Böylesi ikimiz için de daha iyi!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen gerçek bir aptalsın!"

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Defol git evimden!"

"Hazal..." deyip onu yeniden yaklaşmaya çalıştım ama benim ona doğru attığım bir adımla eşzamanlı olarak geriye bir adım attı o da.

"Nefesini boşa yorma dedim. Çık evimden yoksa polis çağıracağım!"

Tehdidini duymazdan gelip "Bunu yapmayacaksın!" diye üsteledim. "Yapamazsın!"

"Bak gör nasıl yapıyorum!" deyip yeniden geçmek istedi yanımdan fakat izin vermedim. "Ne yaptığını sanıyorsun ya sen?!"

"Bunu yapmana izin vermem!"

Kollarını tekrardan göğsünün altında kavuşturup ayağıyla hızlıca ritim tutmaya başladı yerde. İnatçı duruşu ve kararlılığı tamamen çıkmaza sürüklüyordu beni. Yaklaşık bir dakika öylece karşılıklı durduktan sonra kollarını açıp ellerini omuz hizasında kaldırdı ve "Hatta neden yarına kadar bekleyeceğim ki?" deyip aynı anda da kaşlarını tehditkâr bir tavırla kaldırdı.

"Ne demek bu?" diye sordum az çok neyden bahsettiğini anlamama rağmen.

"Şimdi Çınar'ı arayıp buraya çağıracağım ve her şeyi gözlerinin önünde anlatacağım!" Elimi alnıma koyup alay edercesine güldüğüm an boşluğumu yakalayıp yanımdan kaçtı. Neredeyse isteğine ulaşıp balkondan çıkmak üzereyken yerimden kıpırdamasam da son anda atılıp var gücümle bileğinden kavradığım gibi büyük bir hınçla az önceki yerine doğru savurdum zayıf bedenini.

Felaket!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesajcı'dan...

Bozulmaz bir düzen içerisinde birbirini takip eden akrep ve yelkovan çıldırmış olmalıydı. Düzen bozulmuş, kalpleri patlayana kadar birbirinin peşi sıra dizilen saniyeler dakikaları oluşturmuştu. Ve sonra akrep ve yelkovan kurulu düzene ihanet ederek tüm işlevlerini yitirmiş, donup kalmışlardı.

Engel olamamıştım...

Ne ellerimin arasından kayıp giden hayatın gidişine engel olabilmiştim ne de zamanın durmasına... Ölen çoktan ölmüş ve zaman an itibariyle durmuştu. Her şeyimi vermeye razı olsam da bunun geri dönüşü yoktu. Bitmişti. Her şey bitmişti o an. Tüm kanım vücudumdan çekilmiş, ruhum birileri tarafından teslim alınmış gibiydi. Titreyen bacaklarım son âna kadar direniyordu bedenimi taşıyabilmek için fakat başarısız olması an meselesiydi.

Ne yapmıştım böyle?

Öfke ve korkuyla harmanlanan yabancı bir güç vücuduma hücum etmiş ve sonrasında her şey kontrolümden çıkmıştı. Sadece kaçmasına engel olmak isterken yaşamasına engel olmuş ve onu ölümün kollarına savurmuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hazal'ın hışımla savurduğum bedeni gücüm karşısında dengesini sağlayamamış, zaten kısa olan kenarlıklara çarpıp her ne kadar son âna kadar tutunmak için çabalasa da yapamamış... Aşağı düşmüştü!

Buraya geldiğim andan şimdiye kadar geçen tüm süreç film şeridi gibi aktı gözlerimin önünde. Her şey çok farklı olmalıyken şimdi... O ölmüştü. Hem de bir hiç uğruna. Ona sevdiği adamı vaat ederken ölüm kucaklamıştı zavallı bedenini.

Yeniden akmaya başladı yaşlar gözlerimden. Fakat bu kez sadece tenimi ıslatmakla kalmıyor, yakıyordu. Kan pompalamak için çarpan kalbim Hazal'ın düşüşüne şahit olduğundan beri zehir salgılıyordu damarlarıma ve o zehir çoktan tüm vücudumu ele geçirmişti. Uyuştuğumu hissediyordum. Oysa ki masumdum ben...

"Böyle olsun istemedim..." diyebildim güçlükle. Ya da diyememiş sadece aklımdan geçirmiştim, emin olamıyordum. "Böyle olsun istemedim..."

Bir adım attım, ilk adımını atmak için ayağa kalkan bir bebek kadar acemiydi. Yığılacağımı sandım fakat öyle olmadı. Hâlâ ayaktaydım neyse ki.

İlk fırsatta biraz önce Hazal'ın düşmesine dahi engel olamayan o aptal kenarlıklara tutunup aciz bedenimi çektim güçlükle. Çenem titriyordu. Ellerim... Tüm vücudum!

Korkuyla yumduğum gözlerimin kör olmasını diledim. Aşağı bakmak, zihnimde dakikalardır yaşanan sahneyi canlı olarak görmek istemiyordum. Çaresizliğin pençesinde can çekişen bedenimin kuytu köşelerinde kalmış cesaret kırıntılarını bir araya getirdim gözlerimi açabilmek için.

Kanımın çekildiğini, tümüyle uyuşan bedenimden anlayabildim. İşte! Tam karşımda duruyordu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dakikalar önce karşımda dikilen, bağırıp çağıran, ağlayan ve sevdiği adamdan vazgeçse de kendi doğrularından vazgeçmeyen genç kadın... Tam karşımdaydı şimdi. Ve bu saydıklarımın hiçbirini yapamayacak haldeydi artık. Yaşamak denen kavramın ona sunduğu her şeyi saniyeler içinde kaybetmişti. Hem de... Benim yüzümden!

Sadece Balın İmge'ye âşık, sıradan bir adamken; Hazal Karakaya'nın katili olan aşağılık bir adamdım artık.

Öylece yüzüstü yatışını izledim. Bakmak istemesem de vücudum bana ihanet etmeye devam ediyor ve gözlerimi kaçırmama izin vermiyordu. Kendi kanında boğuluşunu izledim dakikalarca. Zaten beyaz olan teninin nasıl solduğunu gördüm. Karşısındakine hayat verecek kadar güzel mavi gözlerini benim yüzümden bir daha açamayacak oluşunu...

Yumruklarımı öyle güçlü sıkıyordum ki... Tırnaklarımın etimi yırtıp kanattığına emindim.

Kaç dakikadır bu halde duruyordum bilmem. "Toparlan!" dedim kendi kendime, kenarlıkları sıkan ellerimi gevşetip bir adım geriye çıkarken. "Kendine gel!" Olan olmuştu artık. Her ne kadar istemesem de yoluma çıkan en büyük engel yok olmuştu artık. Her şeyi daha da berbat etmeden hemen buradan uzaklaşmalıydım.

Yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımda yaptığım ilk şey etrafı kontrol etmek oldu. Daha buraya gelmeden önce saat akşam 8'di. Şu an ise epey geç olmalıydı saat. Hızlıca gözyaşlarımı silip buğulanan görüşümü netleştirerek etrafa bakındım. Ne karşıda ne de sokakta kimse vardı. Birisi Hazal'ı görmeden kaçmalıydım.

Peki... Hazal'ın ölümünü nasıl açıklayacaktım? En geç yarın sabah birisi bulacaktı cansız bedenini. Bu şekilde bırakırsam ucu bana dokunabilirdi. Riske atamazdım. Balın'la mutlu olacaktım ben, hapse giremezdim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son bir kez daha hızlıca etrafıma bakındığımda yine kimseyi görememenin verdiği rahatlıkla koşarak içeriye girdim. Şimdi sakin kalmam ve birkaç dakika içinde her şeyi kılıfına uydurup gitmem gerekiyordu.

Korkudan olsa gerek Hazal'ın ölümüne senaryo yazmam fazla vaktimi almamıştı. Hızlıca düşünüp tüm bağlantıları kafamda oturttum ve harekete geçtim.

Bu bir intihardı. Evet, evet, kesinlikle bu bir intihardı ve aksi mümkün değildi.

"Hazal sevgilisinden ayrıldığı için depresyona giren, en sonunda sevdiği adamla tartışıp iyice bunalım yaşayan genç bir kadın. Üstelik suçlu... Aylardır sevdiği adamı elde etmek için korkunç bir oyun oynayıp en iyi arkadaşı Balın İmge ile arasını bozma niyetindeydi. Aylarca devam ettirdiği bu mesajcı oyunu en sonunda ifşa olduğu için daha fazla dayanamayıp intihar etti. Ve ölmeden önce de sevdiği adama, Çınar Duman'a, bir veda mektubu yazdı. Talihsiz kız... Yaşayacağı bir sürü güzel günleri vardı belki de fakat o... O bunu seçti! Ölmeyi..."

Her şey olması gerektiği gibiydi. Evdeki hiçbir eşyaya direkt temas etmeden, ortalığı dağıtmamaya özen göstererek bir kâğıt ve kalem buldum. Mektubu yazmadan önce Hazal'a ait olan birkaç defteri karıştırdım el yazısına az çok hâkim olabilmek için. Birkaç dakikalık incelemenin ardından içlerinden birisini karşıma alarak mektubu yazmaya koyuldum. Kalemi düzgünce tutmak zorundaydım, Hazal'ın el yazısını en doğru şekilde taklit edebilmek için.

Çınar...

Eğer bu notumu okuyorsan şu an, çoktan ölmüşüm demektir. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Belki de bu notu yazmamalıydım ama... Yapmam gereken son bir şey varsa eğer, o da bu... Özür dilemem gerektiğini biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki buna hakkım olmadığını düşünüyorsun fakat... Ruhumun huzur bulmasını istiyorum. Titreyen ellerim, sürekli akan yaşlar engel oluyor kalbimi yakıp kavuran hislerimi yansıtmama.

Çınar...

Seni kazıdım aklıma, kalbime... Seninle ayrılıyorum bu dünyadan. Senin hayatından nasıl çıktıysam aniden, bu dünyadan da aynı şekilde ayrılıyorum. Yaşattığım her şey için çok ama çok özür dilerim.

Sen çok güzel seviyorsun. Zararsız ve huzur dolu kalbin... Benim sevgim ise zehirdi. Bedenim direnemedi bu zehre daha fazla...

Veda etme vakti geldi sanırım. Kendine iyi bak güzel adam... Seni son ânıma kadar sevdiğimi unutma sakın...

"İşte oldu!" Kâğıdı sabitlediğim elimi ceketle sarmıştım. Mektup işini hallettiğime göre şimdi ortalığı toparlamalıydım. Önce defterleri kaldırdım yerlerine. Hemen ardından mektubun yanında duran kalemi güzelce kendi parmak izlerimden arındırıp, diğer kalemlerin arasından daha önce Hazal tarafından kullanıldığını düşündüğüm ve mektubu yazarken kullandığım kalemle aynı uca sahip başka bir kalemi mektubun yanına koydum. İntihar süsü vermek için yapmam gerekenler tamamdı.

Şimdi sıra temizlikteydi!

Hazal düştükten sonra dokunduğum balkon kenarlıklarını ceketimin iç kısmıyla sildim hızlıca. Neyse ki ayakkabılarımı kapının önünde çıkarmıştım ki evin içine herhangi bir iz taşımama imkân yoktu. Başım her ne kadar yerlere yatıp kıvranacak kadar çok ağrısa da eksik bir şeylerin kalıp kalmadığını düşündüm. Tam bittiğini düşünürken son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anda aklıma geldi ve kendi etrafımda dönerek Hazal'ın telefonunu aradım. Onu temizlemem gerekiyordu.

Ve nihayet bitmişti... Her şey tamamdı artık. Vakit, gitme vaktiydi.

Apartmanın kapısına geldiğimde elimi yine ceketimin cebinden çıkarmadan açtım kapıyı. Dışarı çıkıp buraya geldiğimi kanıtlayacak herhangi bir güvenlik kamerasının olup olmadığına baktım. Eski bir bina olduğu için herhangi bir kameranın olmadığını görmek içimi daha da rahatlattı. Apartmanın etrafındaki bina ve mağazalara da bakındım fakat onlar da böyle bir önlem almadıkları için buraya geldiğimi ispatlayacak tek şey görgü tanığı olmasıydı. Ve ben kimse tarafından görülmediğime emindim.

Duvarlara sinerek apartman merdivenlerini sakince inip sağ tarafta kalan Hazal'ın bedenine son kez baktım ve yürümeye başladım. Hayatımın en kirli sayfasını... Mürekkep yerine birinin kanıyla yazılmış satırları barındıran sayfayı arkamda bırakmak için attım her bir adımımı. Koştum, kaçtım fakat kurtulamadım. Bunu biliyordum. Sonsuza dek Hazal'ın ölümle tanıştığı günü tekrar tekrar yaşamaya ve her seferinde yanmaya mahkûmdum. Önemli değildi ama... Sonu Balın'a açılan yolda yaptığım hiçbir şey beni yenik düşüremezdi.

Gün aydınlanmıştı. Kalbimde binlerce ton ağırlıktaki yükle ilk sabahıma açtım gözlerimi, bir bankın üzerinde. Uyumak denemezdi buna aslında. Zihnimi bulandıran her şeyden kaçmanın bir yoluydu yalnızca ve ben kaçtım.

Hâlâ atlatamadım yaşananları. Ellerim dün geceki kadar olmasa da titremeye devam ediyordu. Ve gözlerim... Yanıyordu. O birkaç saniyeyi tekrar tekrar yaşadım ve

ağlamama engel olamadım hiç. Pek istemedim de aslında. Belki ağlarsam yüküm hafifler sandım... Olmadı.

Benim hükmüm dışında hareket eden vücudum Hazal'ın evinden sonra yine benim hükmüm dışında hareket etmiş ve beni buraya kadar sürüklemişti. Gidebileceğim tek ve en doğru yere...

Avuçlarımı şakaklarıma bastırarak doğruldum yattığım yerden. Her yerim ağrıyordu fakat fiziksel acıyı umursayamayacağım kadar yaralıydı zihnim. Ceketimin cebine koyduğum telefonumdan saate baktım yarı açık gözlerimle. Ziyaret saati başlamıştı çoktan. Keyfimi yerine getiren tek gelişme buydu.

Hevesle oturduğum yerden kalkıp elimden geldiğince üzerimi ve saçlarımı düzelttim. Uykumu dağıtmak için gözlerimi ovalarken kliniğe doğru yürümeye başladım.

Gereken işlemleri yapıp, ihtiyacım olan ziyaretçi kartını aldıktan sonra koridorlar boyu görevli kadının peşinde ilerledim. Kadın hangi odanın nerede olduğunu ezbere bildiğinden, geçtiğimiz kapılara bakmadan doğruca karşıya bakarken onun aksine geride bıraktığımız tüm kapıların numaralarına tek tek bakarak geçtim.

"Buyurun..." deyip aradığımız odanın kapısının birkaç adım ilerisine çekilerek eliyle işaret etti. "Bu oda!"

"Teşekkür ederim..." Orta yaşlı kadına samimiyetten uzak minnettarlığımı belli eden küçük bir tebessüm edip gitmesini bekledim. Aynı şekilde gülümseyip rica ederek yanımdan ayrılan görevli kadını koridorun sonuna ulaşana kadar izledim öylece ve sonunda köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda 192 numaralı odaya döndüm yüzümü.

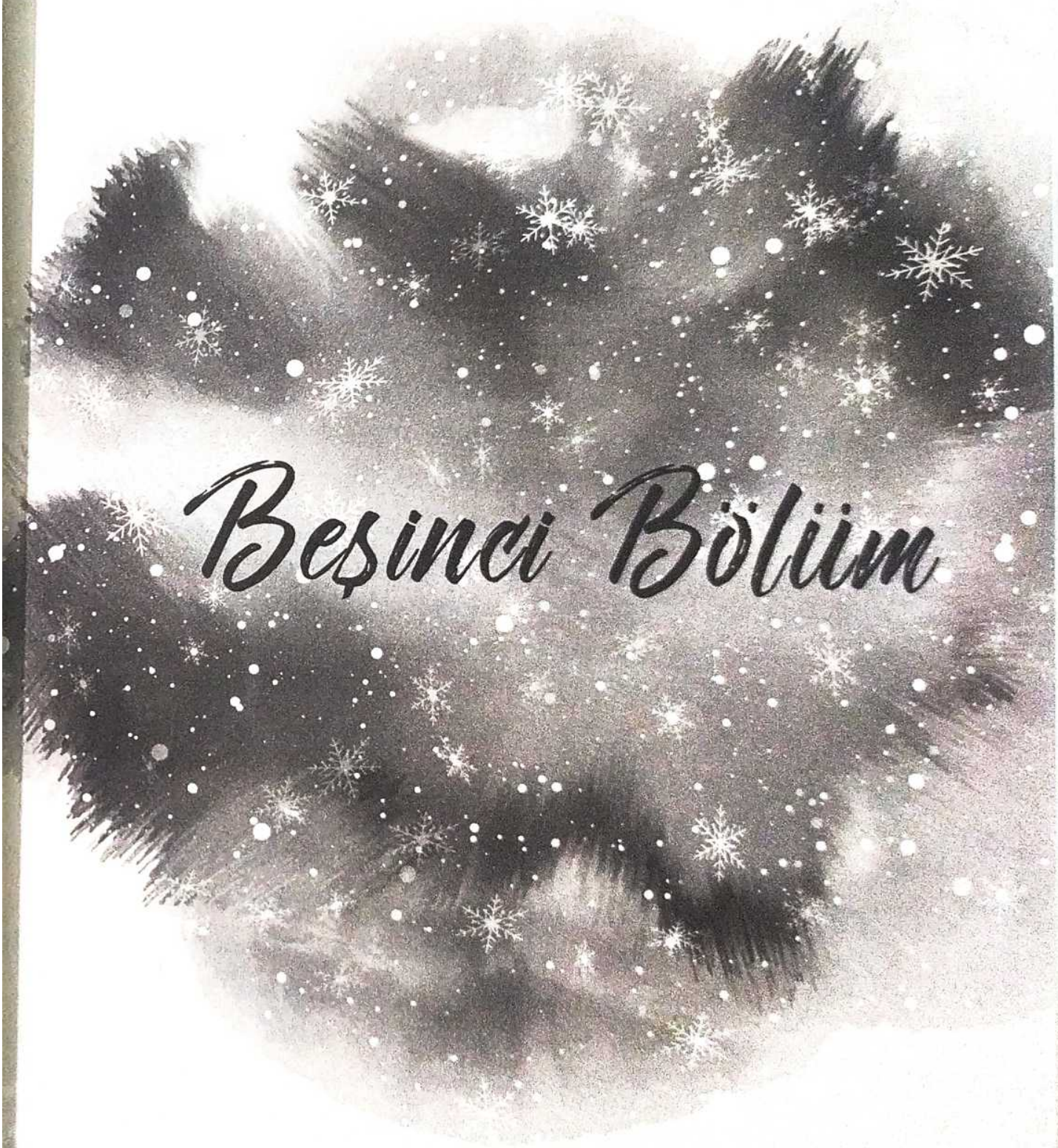
Uzun zamandır gelmediğimdendi sanırım, kalp atışlarım kulaklarıma ulaştı. Titreyen elimi kapının kulpuna

koyup bir süre bekledim. Sonunda onunla yüzleşmeye cesaret bulduğumda ise kapıyı yavaş yavaş araladım.

Kapıyı tamamen açtıktan sonra eşikte durup odayı süzdüm hızlıca. Odayı yalnızca pencereden içeriye sızan ışık aydınlatıyordu. Attığım her adımda gerginliğim biraz daha artmıştı.

Odanın köşesinde bulunan tekli koltuğa oturmuş dışarıya bakan kadını gördüğüm an kalakaldım. O an vücudumdan ziyade kalbim titremişti sanki. Bir adım daha yaklaştıktan sonra sesli bir şekilde yutkundum.

"Merhaba anneciğim..." Birkaç adımla tam karşısına geçtikten sonra devam ettim konuşmaya. "Uzun zaman oldu!"

Beşinci Bölüm

Mesajcı'dan...

"Hatırlıyor musun?" hemen karşısına oturup sırtımı duvara yaslamıştım. Her zaman olmak istediğim fakat hiçbir zaman olamadığım ve eksikliğini her zaman hissettiğim yerde olmanın huzuruyla dolmuştu içim. Annemin yanında, dizlerinin dibinde oturuyordum çünkü.

Dizlerimi karnıma kadar çekip ellerimi üzerine koyduktan sonra devam ettim konuşmaya. "Her gece seninle uyumak isterdim. Ve sen beni hiç kırmaz, her gece yanınızda yatmama izin verirdin. Babamın istememesine, öfkelenmesine rağmen yine benim mutluluğuma öncelik verirdin..." Ben özlemekten delirdiğim gözlerine, kokusunu bile hatırlamadığım saçlarına hayranlıkla bakarken o sadece dışarıya bakıyordu. Bu hali beni daha da kahrediyordu fakat her seferinde sığındığım tek liman yine onun yanıydı. Hayatımı yaşanabilir kılan yalnızca iki kadın vardı. Annem ve Balın... Onların varlıklarıyla güç buluyor, onları bir an olsun aklımdan çıkarmıyordum.

"Sonra biraz büyüdüm..." diye devam ettim konuşmaya. "Artık yanınızda yatamayacağımı söyledin bana... Büyüyüp kocaman adam olduğumu söyleyip cesur olmamı istedin benden. Biliyorum, babam olmasa sen yine kıramazdın ki beni. Kaç yaşıma gelirsem geleyim senin

küçük, kıvırcık oğlun olarak kalacağıma emindim. Sarılıp uyurdun benimle, biliyorum!" Öfkeyle gerildi dudaklarım. "Eğer ben üzülürsem sen daha çok üzülürdün, biliyorum. O yüzden kendi yatağımda uyumaya alışma vaktimin geldiğini anlamış, daha fazla ısrar etmemiştim yanınızda uyumak için. Senden ayrı uyuduğum o ilk gece hep ağlamıştım biliyor musun?" Bir tepki vermesini bekledim saniyeler içinde yeşeren büyük bir umutla fakat yeşermesi kadar sönmesi de saniyeler içinde gerçekleşti. Tepkisiz kalmaya devam etti. "Ta ki uykuya dalana kadar!" Söylediklerimin onu üzme ihtimalinin düşüncesiyle korkup sorun olmadığını anlaması için hemen gülümsedim, sanki yüzüme bakıyormuş da yaptıklarımı görüyormuş gibi. "Ve o sabah... Hayatımın en mutlu sabahıydı. Nedenini sen de biliyorsun. Çünkü sen babam uyuduğunda gelmiş ve yine bana sarılarak uyumuştun. Senden önce uyanmıştım ve senin o tek kişilik yatakta sırf benim mutluluğum için sıkışarak yattığını görüp sana daha sıkı sarılmıştım, sanki seni korumaya gücüm yetecekmiş gibi..." Utanarak başımı yere eğdim. "Ufacık kollarım yetmemişti belki de seni sarmaya fakat sevgimle öyle kocaman sarılmıştım ki..."

"Yetmedi ama değil mi? Gücüm ne seni ne de kendimi korumaya yetmedi." Pişmanlıkla salladım başımı. "Seninle birlikte geçireceğim sınırlı zamanımızdan birkaç yıl daha geçmişti. Nereden bilecektim ki bir gün senden ayrılacağımı? Sonsuzluğu sen bilmiştim oysaki ben. Sonsuza kadar birlikte olacaktık." Pusuda bekleyen gözyaşlarım yeniden yanağıma doğru hücuma geçtiler. "Zamanla gözlerine baktığımda bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordum. Garipti bir şeyler... Senden bir şeyler eksilmiş gibiydi. Bakışlarından, gülüşlerinden. Seni sen yapan çoğu şeyden feragat etmiş gibiydin.

Oysaki çocuk da değildim o zamanlar ama yine de neler olduğunu anlayamıyordum." Bahsettiğim her şey gözümün önüne geliyor, zihnim aynı sahneleri tekrar tekrar önüme sunuyordu.

"Sürekli ilaçlar kullanıyordun. Sebebini sorduğumda da baş ağrısı, nezle veya ona benzer basit sebeplerle geçiştiriyordun beni. Gün ve gün gözlerimin önünde eriyordun oysa, habersizdim. Sebebini öğrenmeseydim diyorum bazen. Keşke öğrenmeseydim... Çünkü bu yük çok ağır anne!" Çenemin titremesi konuşmama engel olsa da kendimi zorlayarak devam ettim konuşmaya. "Sonradan öğrendim o ilaçları kullanmak zorunda olduğunu. Kullanmazsan eğer daha kötü olurmuşsun, öyle demiştin. Bir zaman gelmişti ki... İlaçları içiyordun ama iyi olmuyordun. Yine tuhaf davranmaya başlamıştın. Babamın bizimle zaman geçirmeyişine, arkadaşlarıyla gezip eğlenmesine kızarken sen de sürekli evden gitmeye başlamıştın. Babama kızıp aynı şeyi sen de yaptığın için sana çok kızmıştım... Özür dilerim!" Kucağında birleştirdiği ellerini tuttum sıkıca. Sonra uzanıp küçük bir öpücük kondurdum ellerine. "Özür dilerim..." diye fısıldadım başımı kaldırmadan.

"Ve seninle geçireceğim son günüm olan ama seni kaybedene kadar bundan haberimin olmadığı o gün... Bari o gün yanımda olsaydın anne. Ama o gün de yoktun. Ve bu sefer geceye kadar gelmedin. Babam da sen de gelmediniz, evde yalnız bıraktınız beni. Babam neyse de, sana olan kızgınlığımın da nefrete dönüşmesinden o kadar korktum ki o gün... Evde geçirdiğim her an bununla mücadele ettim. Beni bırakmayacağına, eğer gelmediysen mutlaka önemli bir işinin olduğuna inandım hep." Sonrasını ne hatırlamak ne de dile getirmek istiyordum. Susarak da olmuyordu. Yıllardır içimde bitmek bilmez bir döngü halinde

yaşadığım tüm bu olayları ilk kez dile getiriyordum. Susmamalıydım. Eğer susarsam bu yükü daha fazla taşıyabileceğimi sanmıyordum. Çünkü en az bu yük kadar ağır bir başka yükü daha sırtlanmıştım dün gece. Çok ağır...

"Sen gelene kadar karanlıkta oturmaya karar vermiştim. Ve yapmıştım da biliyor musun? Babamla birlikte eve geldiğiniz o Allah'ın belası saate kadar tek bir ışık bile yanmadı evin içinde. İnatçıyım, biliyorsun ve senden aldığım bu huyumu çok seviyorum!" Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmak, hüngür hüngür ağlarken hem anlatıp hem sarılmak istiyordum fakat yapamadım. Ruhum, kalbim bunun için çırpınırken bedenim buna hazır değildi, kıpırdamadı.

Öylece dizlerimin üzerinde birleştirdiğim ellerime bakarak konuştum. "Babamla birlikte geldiniz ya eve... Ne sanmıştım ilk anda biliyor musun?" Sustum sanki ne sandığımı soracakmış gibi. "Babamla işleri yoluna koyduğunuzu düşünmüş ve sevinçle fırlamıştım yatağımdan. Ne safmışım değil mi?" Buruk bir tebessüm yüzümdeki yerini aldığında birkaç saniye izin verdim kendime. O masum çocuğu hayal etmek istedim. Ne de uzaktım şimdi ona. Yüzü gözlerimin önüne gelemeyecek kadar uzaktı hem de...

"Çığlığınla tuzla buz oldu tüm hayallerim... Hâlâ kulaklarımdan silinmeyen, binlerce duyguyu içinde besleyen o acı çığlığın... Sana dair duyduğum son seslerden birisinin bu olması ne acı değil mi? Benimle vedalaşamadın bile. Saçlarımı okşayıp 'seni seviyorum kıvırcığım' bile diyemedin. İzin vermediler!" Annemin yaşadıklarını düşünüp sanki o an cesur durursam anneme bir faydam dokunacakmış gibi hissetmiş, hırsla yanaklarımdaki yaşları silmiştim.

Gözyaşlarımı sildikten sonra başımı kaldırdığımda onun gözünden süzülen yaşı gördüm. Kısa süreliğine de olsa durdurabildiğim yaşlar yeniden başladı akmaya. "Ağlama, yalvarırım!" Uzanıp yanağına kadar uzanan yaşı usulca sildim. Sonra sol elini ellerimin arasına aldım. Bileğinden biraz yukarıda olan yara izinden öptüm sonra. "Geride kaldı o günler. Çok geride!" Başım ve omuzlarım dik bir şekilde söyledim bunları, gözlerinin içine bakarak. Koyu yeşile çalan gözlerine daldım hayranlıkla. Ağladığı için kızarmış ve rengi daha da ortaya çıkmıştı. Hâlâ bakmıyordu bana. Ama gözlerinde uçsuz bucaksız boşluk da yoktu en azından. Bunun sevinciyle hafiften gülümsedim.

Baskı yapmak istemediğim için beş dakikaya yakın bir süre konuşmadım hiç. O, geldiğimden beri yaptığını yapıp dışarıyı seyretti, bende onu.

"Her şeye rağmen benim için büyüleyiciydin biliyor musun? Her halin her tavrın... Işığım sendin!" Elini tutan elimin başparmağıyla okşadım hafifçe elinin üstünü. "Yanlış anlama, hâlâ öylesin. Her zaman da öyle kalacaksın!" Sanki konuşan tek ben değilmişim de karşılıklı sohbet ediyormuşuz gibi keyifli bir gülüş belirdi yüzümde.

"Son anlarımızı koridordan sessizce sizi izleyerek geçirdim. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Babam sana bir şeyler izah etmeye çalışıyordu ama sen dinlemiyordun. Öylesine duymuyordun ki babamı, korkudan ağlamaya başlamıştım. O çığlığı atan kadının bu sessizliği dehşet verici anne, anlıyor musun?!" Geldiğim andan beri her saniye biraz daha büyüyen bir yumru vardı boğazımda. Yutkunmama engel oluyordu.

"İlk önce salona girdin ruhsuz adımlarla. Öylece karşıya baka baka yürüyüp gözden kayboldun. Ben seni görmek isterken babam geldi yanıma koşarak. Odama girip

kapımı kilitlememi istedi. Ona karşı koymak istesem de eğer aksilik çıkarırsam işler daha da kötü olur sandım, korkup odama girdim. Daha kapımı kapatmama zaman kalmadan senin ikinci kez çığlığını işittim. Ve seninle birlikte feryat ederek parçalara ayrılan camların sesini... Sana yemin ederim, hayatım boyunca ilk kez seni kaybetme korkusunu yaşamıştım o an. Ne yapacağımı bilemedim ilk başta. Kulaklarımı sıkıca kapatıp sessiz sessiz ağladım olduğum yere çöküp. Cesaret edemedim yanına gelmeye. Biliyordum... Senin de benim de ihtiyacım olanın birbirimize sarılmak olduğunu biliyordum ama ona rağmen gelemedim yanına." Aklıma getirdiğim zaman bile ürperdiğim anı nasıl dile getireceğimi düşündüm. Belki de şu an nankörlük ediyordum. Kendi yükümü hafifletmek için konuştuğum şeyler, annemi üzmekten başka bir işe yaramıyordu. Ama bunları her şeye rağmen onun yanında olduğumun ve ona karşı beslediğim sonsuz sevginin farkında olsun diye söylüyordum.

"Ne zaman ki senin acılar içinde çığlıklar atarak ağladığını... Aynı zamanda da kahkaha attığını duydum, o zaman çıkabildim odamdan. Koşarak salona geldim." Tekrardan sol elini tutup bileğini okşadım usulca. Salona girdiğim an karşılaştığım manzara geldi aklıma, tutamadım kendimi hıçkırarak ağlamaya başladım. Arkamı döndüm hemen, sakinleşene kadar.

"Salonun girişinde kalakaldım dehşet içinde. Tüm kanım çekilmişti sanki. Seni kanlar içinde salonun ortasında otururken gördüğüm an dünya ayaklarımın altından kayıp gitmişti." Ağlamamı engelleyebilmek için içten dudaklarımı ısırdım acıdan yüzüm buruşuncaya kadar. "Senin kanın aktıkça benim canımdan can giderken, sen kahkahalar atıyordun. İşte o gün öğrendim: İnsanın ruhu acırken

fiziksel acıya hissiz kalırmış bedeni." Daha sıkı tuttum elini. "Etrafında ne var ne yoksa kırıp dökmüş sonra da yerdeki cam kırıklarıyla bileğini kesmiştin. Ya doğru yerden kesseydin? Şimdi okşadığım yer bu yara izin değil de toprağın olsaydı?" İçten içe kızmıştım böylesine düşüncesiz davrandığı için fakat bu kızgınlığım çok sürmeden geçmişti çünkü bunu yapması için haklı sebebi vardı. "Bileğinde acı hissetmediğin için yetmezmiş gibi büyükçe bir parçayı da bacağına saplamıştın üstelik. Seni o halde gördüğümde kusacak gibi olduğumu hissetmiştim sadece. Midemin nasıl burkulduğunu hâlâ hissedebiliyorum neredeyse. Bayılmışım sonra... Ne kadar sonra uyandığımı bilmiyorum fakat uyandığımda yatağımdaydım. Korkudan titriyor olsam da o yataktan öyle büyük bir umutla uyanmıştım ki anne... Odamın içinde her şey yolundaydı çünkü. Gördüğüm her şeyin rüya olma ihtimaliyle fırlamıştım yerimden. Koşarak salona gittim yeniden. Her yer darmadağındı. Ve salon senin kanınla boyanmıştı. Gerçekten bayılmıştım, rüya değildi gördüklerim. Ve sen yoktun, gitmiştin!" elimin tersiyle sildim ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerimi.

"Neydi peki sebep? Aldatıldığından şüphe edip babamın peşine düşmüştün günlerce, belki haftalarca... Şüphelerinde haklı çıktığını öğrenmiştin sonra. Gerçekten aldatmıştı o adam seni. İlaçlarının da sebebini biliyorum. Psikiyatri ilaçları... Şuurunu yerinde tutmak için. Ama sen ne yaptın anne? İlaçlarını bilerek almadın, yine babamın peşine düştün. O kadının evinde yakaladın ikisini." Öfkeyle sıktım dişlerimi. "Af dileyip ayaklarına kapanması gerekirken o şerefsiz seni benimle tehdit ettiğinde sen, sana yakışanı yaptın. Babama gereken cezayı verdin. Ama madem birinin ölmesi gerekiyordu, bu o kadın

olmasaydı keşke anne. Neden kötü insanlar yüzünden masumlar hayatlarını kaybetmek zorunda?" Hazal'ı düşündüm istemeden.

Yeniden yaşlar süzüldü gözlerinden. Dokunmadım bu sefer. Ağlamalı, tıpkı benim gibi o da yüklerinden kurtulmalıydı.

"Hayatım boyunca pişman olduğum tek şey ne biliyor musun? Babamın seni aldattığını bildiğim halde sana söylememiştim." Utancımdan yerin dibine girmeyi diledim. "Benim için o, öğrendiğim an bitmişti. Tüm değerini yitirmişti. Tek sen kalmıştın benim için. Hayatımda önem verdiğim tek kişi sen... Böyle bir şeyi söyleyip senin hayatını tepetaklak etmeye hakkım olmadığını düşündüm." Başımı iki yana salladım usulca. "Yoktu da. Hiçbir şeyin, hiç kimsenin seni üzmeye hakkı yoktu. Küçüktüm hem, nasıl izah edebilirdim ki sana? Babamın seni, en yakın arkadaşınla aldattığını nasıl söyleyebilirdim?"

"Ne olurdu sen de öğrenmeseydin? Sen ve ben... İnsanların kirli hayatlarından bir haber yaşayıp gitseydik ne olurdu?" Öfke, damarlarımda akan kandan daha yoğundu.

"Peki değer miydi anne? Babam için hayatını mahvetmene değer miydi?" Söylediklerimi aptalca bulup alay edercesine sırıttım. "Bunları dün gece sevdiği kadın uğruna birini öldüren ben mi soruyorum?"

O an dünyaları verseler değişmeyeceğim bir olaya şahit olmanın sevinciyle çarptı kalbim. Annem tam gözlerimin içine bakıyordu şimdi. Korkuyla parlamıştı gözleri fakat en nihayetinde yıllar sonra ilk kez bir tepki vermişti. Sevinçle atıldım boynuna, doyasına sarıldım. "Seni seviyorum!" derken bu sefer kendimi sıkarak değil sevinçten hıçkıra hıçkıra ağladım. "Sevdiğim kadın için... Ama istemeden oldu, sana yemin ederim!" Daha sıkı sarıldım.

"Kimseye söylememesi için engel olmak istemiştim ona ama... Bir anda düştü, yemin ederim böyle olsun istemedim!" Ağlamaktan kesik kesik konuşabilmiştim. Bir yandan yıllarca beklediğim tepkiyi almanın sevincini yaşayıp sevinç gözyaşları dökerken diğer yandan büyük günahımı itiraf ettiğim için kendimi açıklama yapmak zorunda hissettiğimden elimden geldiğince bir şeyleri aydınlığa kavuşturmaya çalışıyordum.

"Ama sana söz veriyorum anne..." Kararlılıkla doğruldu çenem. "Ben de senin yolundan gidiyorum ama sana yemin ederim sonum senin gibi olmayacak!" Ellerini tuttum söylediklerim hakkında güvence verebilmek için. "Bak göreceksin! Bir gün Balın'la birlikte geleceğim buraya. O gün sen de daha iyi olacaksın. Seni buradan çıkaracağım ve üçümüz birlikte harika bir hayata başlayacağız!"

Söylenecek her şeyi söylemiş, konuşulması gerekenleri konuşmuştum. Arta kalan vakitte de hasret gidermiş, doya doya sarılıp öpüp koklamıştım. Onun oğluydum ben. Yaptığım her şeyi başından sonuna biliyordu ve eminim ki hak veriyordu bana.

Görüş süresi bitmiş, veda vakti gelmişti. Görevli kadın kapının önünde odadan çıkmamı beklediği için kalktım ayağa. Uzanıp son bir kez öptüm yanağından. "Söz veriyorum... Bir sonraki gelişimde her şey bitmiş olacak ve Balın'la el ele buraya gelip seni de aldıktan sonra mutlulukla ayrılacağız buradan. Söz veriyorum..." Ellerini okşadım veda edercesine. "Sakın üzme kendini tamam mı? Unutma, hiçbir şey senden önemli değil." Son kez gözlerinin içine bakıp her ne kadar istemesem de çıktım odadan.

Koridorda yürürken anneme yapılanların nefretiyle dolup taştım. Affedemiyordum babam olacak o adamı. Sadakat... İnsanın hayatında her şeyden önce geliyordu

sadakat. O bittiği an ne sevginin ne de diğer tüm hislerin bir önemi kalıyordu.

Öfkeyle kararan gözlerim hiçbir şey görmüyordu. Sessiz koridorda ilerlerken, işittiğim tek ses içimdeki en karanlık tarafın öfkeyle harmanlanmış sesinden başkası değildi.

"Sen doğru olanı yaptın anne... Üçüncü kişi asla olmamalı ve eğer gerekiyorsa ondan kurtulmalı!" Tüm gözü karalığımla kasıldı çenem. "Ve gerekirse tıpkı senin yaptığın gibi ben de Çınar'dan kurtulacağım!"

Klinikten çıktığımda telefonumun çaldığını duydum. Konuşmak istemediğim için açmadım ve telefon elimde yürümeye devam ettim. Bir çağrı biter bitmez diğeri başladı hemen. Israrla arayışının verdiği huzursuzlukla daha fazla inat etmemin gereksiz olduğu düşüncesiyle durdum ve arayanın kim olduğunu öğrenmek için telefonun ekranına baktım.

"Baba?" Arıyor...

Aramayı onaylayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

Telaşlı ses kulağıma dolduğunda sanki konuşması nefes nefese gibiydi. "Şimdi sana bir şey soracağım..." diyerek başladı konuşmaya. "Ve doğruyu söyleyeceksin!"

"Dinliyorum?" dediğimde neyden bahsettiğini anlayamamıştım.

Derin bir nefes alışını dinledim önce. Her an konuşacakmış gibi dikkat kesilmiş bekliyor olsam da uzunca bir süre sessizlikten başka bir şey işitemedim.

"Neler oluyor? Konuşacak mısın artık?" Soruma karşılık alamasam da karın ağrısını öğrenmem fazla gecikmedi.

"Hazal'ın ölümüyle bir alakan var mı?" Konuşma boyunca ağır adımlarla ilerliyordum, ta ki bu soruyla karşılaşana kadar... Kalakaldım.

Biraz öncekine oranla çok daha büyük bir sessizliğin içinde buldum kendimi. Bir şey söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki?

Kahretsin! Yine o aptal titremenin hükmü altına girmeye başlıyordu vücudum. Telefonu bile zorla tutuyordum, her an elimden kayıp düşecek gibiydi.

Babamın öğrenme ihtimaline karşı nasıl bir tavır sergileyeceğimi düşünürken gürültülü bir şekilde nefes alışını duymamla karmakarışık olan aklım iyiden iyiye bulanmış oldu. Korkuyla ürperip kuruyan boğazımı umursamadan güçlükle yutkunurken sessizliği bozarcasına devam etti konuşmaya. "Çağrı sen ne yaptın?!" Sesindeki tarif edemediğim ton, telefondan bana ulaşıp okkalı bir tokat yapıştırdı zihnime. Dağıldım... Hayır! Zaten istemeden de olsa Balın için Hazal'ın ölümüne sebep olmuşken bu yolda ayağıma takılan bir diğer engelin babam olmasına izin veremezdim.

"Ne... Ne?" İlkinde sesim çıkmamış, ikincisinde de haykırmıştım. "Baba sen ne saçmalıyorsun?!" İlk önce sesimi ayarlayamadığım için bağırmış olsam da şimdi bilinçli olarak bağırıyordum. Çünkü bilindik bir gerçektir ki suçlu insanlar suçlarını örtbas etmek için saldırırdı. Ve ben de şu an babama saldırıyordum. "Ne ölümü? Neyden bahsediyorsun, anlatsana düzgünce!"

Kısa bir süre cevap alamayınca korkuyla çarpan kalbimin sesinden başka hiçbir ses işitmedim. "Nasıl yani?" diye mırıldandı sonra. "Bilmiyor musun?"

"Neden birini öldüreyim ben?!" Daha biraz önce anneme olan özlemimi ve geçmişimizin zehrini damarlarımda

tüm yoğunluğuyla hissedip babama karşı öfkeden gözüm dönmüşken, şimdi benimle bu şekilde konuşması daha da sinirlenmeme neden olmuştu. "Konuşsana, kafayı mı yedin?!"

"Ben... Özür dilerim!"

"Daha fazla konuşmak istemiyorum zaten!" diye üsteledim iyice, öfkemin boyutunu belli edebilmek için.

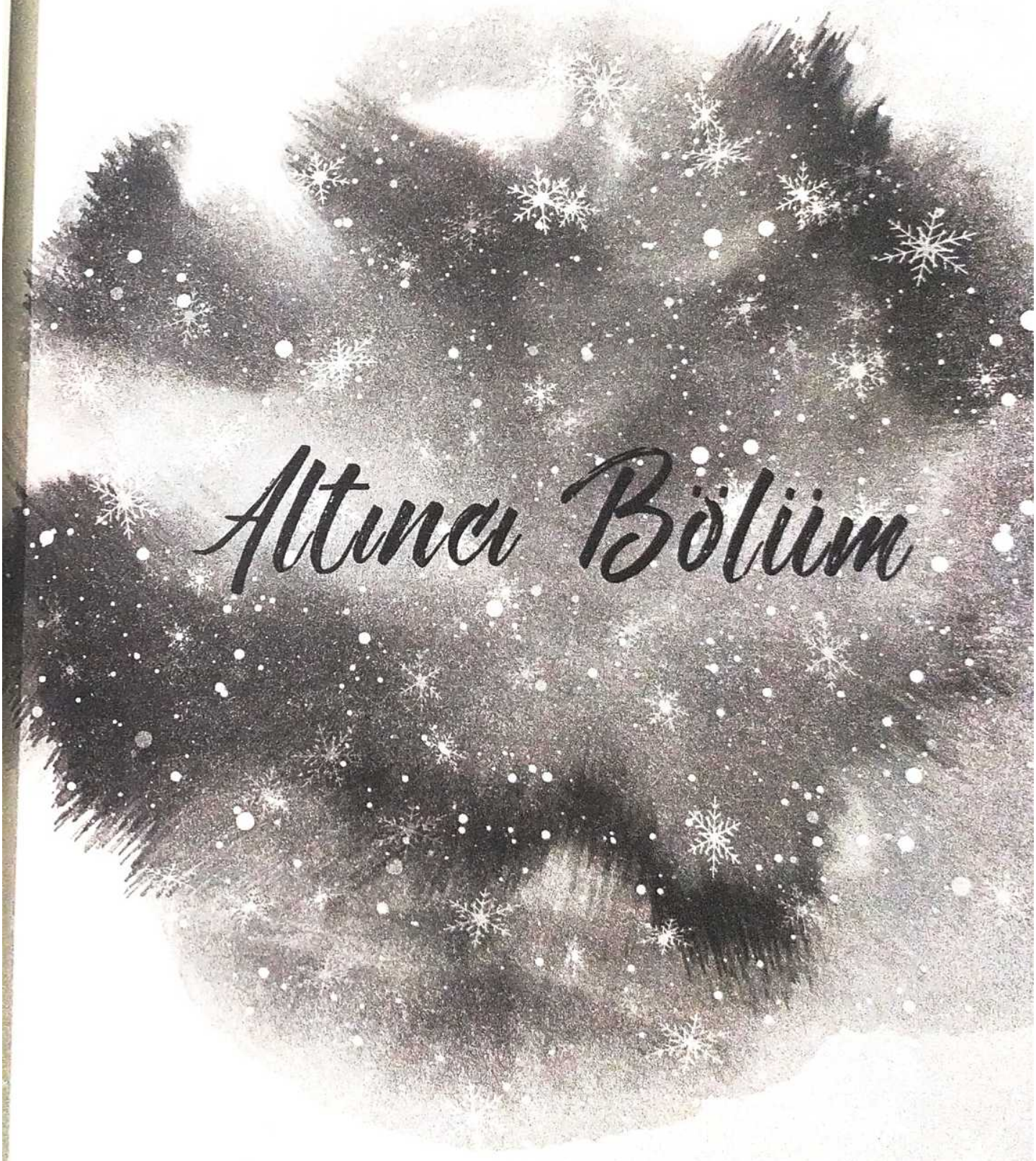
"Çağrı..."

"Kapatıyorum! İzninle beş dakika önceki hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim. Seninle oldukça az iletişim kurduğum o rahat hayatıma..."

"Pekâ..." Cevap vermesini bile beklemeden kapattım.

Telefonu avcumun içinde canımı acıtacak kadar büyük bir öfkeyle sıkarken başımı geriye atıp gözlerimi yumdum. Hâlâ titriyordum.

Kendime verdiğim birkaç dakikanın ardından daha iyiydim şimdi. Daha Hazal'ın ölümünü atlatamamışken üstüne babamın eklenmesi beni oldukça yıpratmış olsa da ikisinden de kurtulmuştum artık. Ve en geç yarın, son birkaç günde ayağıma takılan taşların açtığı yaralardan kurtulup oyunun sonuna, kazanmaya odaklanmalıydım.

Altıncı Bölüm

1 ay sonra

Her şey bitti. Korku dolu günler, kâbusumuz haline gelen mesajcı, bize yaşattıkları ve kaybetme korkularımız... Her şey geride kaldı, çok geride. Kazanmıştık artık. Her ne kadar bu kazanç kanlı olsa da bizimdi.

Gökyüzünden dilediğimiz sonsuzluk avuçlarımızın arasındaydı şimdi. Mutlu sona gelmiştik. Hâlâ kanayan yaralar vardı belki fakat her şeye rağmen mutluluk bizimdi.

O günden beri etrafımda olan biteni izliyordum sadece. Görünüşte her şey yolunda gidiyordu ve ben dahil herkesin keyfi yerindeydi. Peki iç savaşlarımız? Mutluluğumuza gölge düşürebilecek kadar büyük olsalar da gün yüzüne çıkmamaları için onları zincirlemeyi başarabilmiştik. Gözlerimize hapsetmiştik onları. Bu yüzdendi birbirimizin gözlerinden kaçışımız. Çünkü öyle iyi rol kesiyorduk ki ancak birbirimizin gözlerine baktığımızda görebiliyordum geçmişin izlerini. Aynanın karşısına geçtiğimde kendi gözlerimin içine dahi bakamıyordum bu nedenle. Nasıl bakılırdı ki? O gözlere sinen geçmiş kanlıydı. İstesek de istemesek de işlenen günahın kanları üzerimize sıçramıştı.

Tuhaftır ki her şeyin normal seyrinde gitmesini yadırgayan tek kişi bendim ve bunun iki nedeni vardı. Birisi, Hazal'ı ölüme götüren sebeplerin merkezinde bana karşı olan hislerinin olması, diğeri de çoğu zaman yaşadığım yoğun hislerimdi. Her duyguyu uçlarda yaşayan bir insandım ve bundan nefret ediyordum. En ufak bir olayda bile o kadar çok abartıyordum ki... Elimde değildi. Eğer duygularıma yön verebilmek elimde olsaydı asla şimdiki gibi davranmazdım. Yıpratıcıydı çünkü. Zaten bu yüzden Balın'la aramızdaki meseleyi bile birkaç saatte konuşup çözmek varken dünyanın sonu gelmiş gibi aylarca her şeyden kaçıp içime kapanmış, aptal gibi gerçeklerle yüzleşmekten korkmuştum. Oysaki abartılacak hiçbir şey yoktu. Şu an dönüp bakıyorum da... Sahiden aptalmışım. O kadar zamanı sevdiklerimin yanında geçirmek varken boşuna zehir etmiştim kendime. Her ne kadar bunu yapmamam gerektiğinin bilincinde olsam da bu benim karakterimdi işte, engel olamıyordum.

Hazal'ın ölümüne karşı da aynı bu şekilde yaklaşıyordum şimdi. Diğerleri gibi kendime Hazal'ın suçlu olduğunu, aylarca hayatımızı mahvettiğini ve sonunda kendi yaptıklarının sonuçlarını yaşadığını söyleyerek teselli bulmak varken, onun ölümünden kendimi suçlayıp hayatımı zindan etmekten zevk alıyordum sanki.

Parmak uçlarına siyah mürekkep bulaşmış düşünceler tarafından yoklanan zihnimin ağırlığından ne kadar olduğunu bilmesem de uzun süredir yürümekten yorulmaya başlayan bacaklarımın ağrılarını hissedemez hale gelmiştim. Üzerimden bir türlü atamıyordum yaşananların izlerini. Bizimkiler sırf mesajcının hayatımızdaki izlerinden kurtulabilmek için tatil planı yapmışlardı fakat işe yarayabileceğini düşünmüyordum. Yaşananlar, iki günde

unutulup gidecek türden olaylar değildi çünkü. Bu yüzden kaç gündür sürekli düşünüp bir türlü cesaret edemediğim fikri yerine getirmek için uyandım bugüne. Bazen küçük bir özür ve gerekiyorsa bir veda kurtarırdı seni prangalarından. Eğer bunu yapmazsam gideceğim tatilde de hiçbir şey olmamış gibi yaparak devam ettiğim hayatımda bileklerimdeki prangalar benimle birlikte sürüklenmeye devam edecekti.

Nihayet mezarlık sol yanımda kaldığında durdum ve mezar taşlarının üzerinde gezdirdim bakışlarımı. Uzak olmasına rağmen herhangi bir araç kullanmak yerine kafa dağıtma bahanesiyle bu kadar yolu yürüdükten sonra sonunda ulaşabilmiş olduğumu bilmek yorgunluğumu silip aldı bedenimden.

Mezarlığın girişinde içimde tarif edemeyeceğim bir his yer ettiğinde yeniden durmak zorunda kaldım. İlk kez âşık olduğum, aylarca birlikte zaman geçirdiğim, Balın'a öfkelendiğim için başlamış olsa da bir süre ilişki yaşadığım ve kalbinin temiz olduğunu sonuna kadar savunduğum kızın mezarını ziyaret edecek olmak... Hissettiklerimi tarif edebilecek sözcükler arıyor olsam da bunun pek mümkün olmadığı gerçeğini kabullenmem uzun sürmedi. Tuhaftı. Sanki onunla vedalaşmak için değil de zaman geçirmek için bir yerde buluşmaya karar vermişiz gibi hissediyordum. Ya da böyle olmasını arzuluyordum, emin değilim. Aniden hayat dolu mavi gözleri aralandı zihnimde. Öyle gerçekçiydi ki kalbimin deli gibi çarptığına yemin edebilirdim.

Bir insana karşı ne kadar suçlu hissedilebilirse tam da o kadar suçlu hissetmenin verdiği mahcubiyet altında ezildiğimi hissederek attım adımlarımı. Hazal'ın mezarını

bulmak pek kolay olmamış aksine bulana kadar epey uğraştırmıştı.

Hazal Karakaya...

Onun adının yazılı olduğu mezar taşını görene kadar birçok ismi geride bırakmıştım. Hayatları son bulmuş, tanımadığım yüzlerce isim... Hazal'ın mezarını görene kadar telaşlı olan adımlarım onunkini gördükten sonra yavaşladı ve daha temkinli adımlamaya başladım. Usulca yaklaştım mezarına ve en nihayetinde oturmamın mümkün olabileceği bir yere, mermerin ucuna oturdum.

Ölüm kimseye yakışmadığı gibi ona da yakışmamıştı.

Birkaç dakikayı sessizliğe teslim ederek yalnızca mezarını incelemeyi tercih ettim. Kurumaya yüz tutacak kadar üzerlerinden zaman geçmiş çiçeklerin solan bedenlerine baktığımda hissettiğim hüznün ağırlığı daha da arttı kalbimde. Hazal gibiydi onlar da. Dallarından koparıldıktan sonra ellerinden geldiği kadar hayata sıkıca tutunmuş ve güçleri tükendiği an yenik düşmüşlerdi. Ne güzelliklerinden eser kalmıştı şimdi ne de canlılıklarından. Yitip gitmişlerdi.

Biraz sonra konuşma cesaretini kendimde bulduğumda söyleyebildiğim ilk şey, "Özür dilerim..." oldu. İncitmekten korkarcasına uzattığım elim tam toprağının üzerinde durduğunda cılız bir nefes titreyerek firar etti dudaklarımın arasından. Güçlükle yutkunmamın hemen ardından, "Benim yüzümden yaptığını biliyorum bunu..." dedim. Daha aylar önce saçlarını okşadığım kadının yalnızca toprağına dokunabiliyordum şimdi. "Keşke..." deyip sustum. Soluğum kesilmiş gibi hissettim. Derin bir nefes çektim içime. "Keşke, hayatta olsan..." Kimse ölmeyi hak etmiyordu. Ölüm en kolay kaçıştı fakat kaçmamalıydı kimse.

Ölümden kaçmalıydı aksine. Ölümden kaçmalı ve yaşama sığınmalıydı.

"Sana öyle kızgınım ki!" deyip başımı yere eğdim. Bir yerlerden beni izlediğine, duyduğuna inanıyordum. "Böyle olmayabilirdi..." dedim hızlıca sanki kızgın olduğumu söylediğim için onu üzebileceğimi düşünerek. "Her şey çok daha farklı ve güzel olabilirdi Hazal!" Kaybedişin acı hançeri takıldı boğazıma, yutkunmak zorunda kaldım. "Güzel bir hayatın olabilirdi..." Bir anda öfkeyle çatıldı kaşlarım. Biraz önce eğdiğim başımı kararlılıkla kaldırdıktan sonra, "Her şey için seni affedebilirim fakat..." sarf ettiğim her kelime dudaklarıma ulaşana kadar geçtiği her yeri yakıp geçiyormuş hissi yüzünden boğazımın kuruduğunu hissettim. "Öldüğün için seni affetmeyeceğim!"

"Çınar..." Balın'ın sesi ilişti kulağıma. İrkildim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Ya da öyle olmak istiyordum, bilmiyorum. Belki de sadece Hazal'la konuşmaya ihtiyacım vardı şimdi. Kim bilir, vicdanımı rahatlatmaya ihtiyacım vardı belki.

Mezarın kenarında oturduğum için omzumun üstünden arkaya baktım hiçbir şey söylemeden.

"Vakit geldi!" Balın'ın olduğunu tahmin ettiğim elin ağırlığını omzumda hissedince yeniden Hazal'a çevirdim bakışlarımı. Mezar taşına...

"Gidelim mi artık?" O an Balın'ın dahi orada oluşundan rahatsız olmuşken şimdi de Emir'in sesini duymuştum. Biraz sonra mezar taşının yanında, Beren'le yerlerini aldılar başka bir şey söylemeden.

Balın bana doğru biraz daha sokulurken "Üzme artık kendini..." deyip omzumu sıvazladı usulca. "Hadi..."

"Evet!" dedi Beren sevinçle. "Güzel bir tatile çıkıyoruz bugün, kimseyi üzgün görmek istemiyorum!" Beren, daha

Balın'la barıştığımız ilk gün aklına koymuştu bu kar tatilini. Üzerinden o kadar zaman geçmesine rağmen unutmamış, hepimizden gizli tatil planını yapıp ancak geçen hafta bize bildirmişti. Tüm bu yaşananları geride bırakmamızın şerefine planlamış güya... İhtiyacımız varmış, öyle demişti. Haklıydı da aslında. Gerçekten ihtiyacımız vardı belki de. Bu tatil sayesinde kendimden, arkadaşlarımdan kaçmak zorunda kalmayacağıma inanmaya başlıyordum.

"Burada olduğumu nereden bildiniz?" diye soruverdim aklıma gelen bu gereksiz soruyu.

Rahatlıkla görebileceğim kadar öne çıktı Balın. Hemen ardından omuz silkip "Tahmin etmesi zor değil!" diye kaçamak bir cevapla geçiştirdi sorumu. Haksız da sayılmazdı gerçi. "Hadi ama! Burada olmak seni üzüyor..." Hafifçe eğilip bacağımın üzerinde, boşta duran elimi kavradı şefkatle.

"Tamam..." deyip çektim elimi toprağın üzerinden. "Gidelim!" Elimle yerden destek alarak kalktım oturduğum yerden. Diğerleri arkalarını dönüp yürümeye başladıklarında son bir kere daha baktım gitmeden önce mezara. Veda edercesine...

Balın, Beren ve Emir arabaya doğru yürümeye başlamışlardı çoktan.

"Hoşça kal..." diye fısıldayıp dudaklarımı birbirine bastırdım mahcup bir şekilde. "Huzur içinde uyu..."

Arkalarından arabaya doğru yöneldim hızlıca. O sırada cebimde telefonun titrediğini hissettim. Yürümeye devam ederken bir yandan da telefonu çıkardım ceketimin cebinden.

Birisinin aradığını düşünmüştüm uzun uzun titrediği için fakat çok geçmeden peş peşe gelen iki mesaj yüzünden olduğunu anladım. Tuş kilidini açıp mesajlar kısmına

girmeden birkaç bildirim sesi duydum, diğerlerinin telefonundan gelen...

Merakla çatıldı kaşlarım, hızlıca açtım mesajları.

"Üzgünüm..."

"Hazal öldü... Ben değil!"

Kalbimin uzun zamandır bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim. Kalakaldım öylece... Birkaç dakikalık olsa da yılları aratmayacak uzunlukta hissettiren sürede tüm yaşadıklarımı anbean yaşadım yeniden. Yaşanan tüm kötü anıları içine sıkıştırıp kaldırdığım sandığın kilidi kırıldı ve tüm anılar zihnimin dört bir yanına saçılıverdi. Çoğunluğu mesajcıdan ve Hazal'dan oluşan bu anılar zihnimde sağa sola çarpıp eriyor, eridikleri yerde canımı yakıyordu.

Hazal'ın ölümüyle her şeyin bittiğini, mesajcıdan kurtulduğumuzu düşünürken, bu gerçek inanılmaz bir sarsıntıya neden oldu. Diğerlerine de bildirim geldiğini duyduğum için aniden onların tepkilerini merak edip başımı kaldırdım ve şaşkınlıktan seğiren gözlerimi sırayla Balın, Beren ve Emir'e yönelttim. Sakinlerdi... Gereğinden fazla sakin!

"Siz..." Konuşamadım, söylemek istediklerim çıkmadı ağzımdan fakat dikkatlerini çekebileceğim bir ses çıkarabilmiştim en azından. Yutkundum güçlükle. "Size de..." Beynimi uyuşturacak kadar güçlü bir dalga dolaşıyordu kafamın içinde, durduramıyordum. Öyle bir acıyordu ki başım, acıdan istemsizce kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. "Size de mi yazdı?" Acıdan buruşturduğum yüzüme aldırış etmeden hızlıca sordum.

"Aynı gruptayız!" dedi Beren ezici bakışlarını gözlerime dikerek. "Haliyle hepimize bildirim gelmesi sence de normal değil mi?" Göz devirir gibi oldu, birkaç adım ötede dururken.

"Nasıl?" diye o an onlara dünyanın en saçma sorusu gibi gelecek bir soru sordum.

Emir karşılık olarak, "Ne nasıl?" diye sorduğunda onu yanıtsız bırakıp telefonuma baktım yeniden. Gerçekten bazen bir araya gelmek istediğimizde ortak haberleşme noktamız olsun diye açılan gruba mesaj gelmişti. Çağrı'dandı mesaj.

"Neredesiniz?"

"Evdeyseniz toplansak ya? Sıkıldım..."

Diğerlerine gelen mesaj bundan ibaret olabilirdi fakat... Benim için bundan biraz fazlasıydı. Mesajcı kabusundan uyandığımızı düşünürken o yeniden dönmüş ve kapısını çaldığı ilk kişi ben olmuştum.

Ne yapacağımı bilemez bir halde olduğum yerden hareket etmeden şaşkınlıktan kocaman açıldığını tahmin ettiğim gözlerle etrafa bakınmaktan başka bir şey yapamamıştım.

"Çınar?" Balın'ın şüpheci bakışları karşısında biraz da olsa kendimi toparlayıp en azından doğru düzgün düşünmeye çalıştım. Göz göze gelirsek bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabileceğini biliyordum, o yüzden hemen bakışlarımı kaçırıp muhtemelen gruba cevap yazdığını düşündüğüm Beren'e ve hemen onun yanında meraklı bakışlarla bana bakan Emir'e çevirdim.

Telefonum avcumun arasında titrediğinde irkilmeme engel olamayıp çok kısa bir an Balın'la göz göze geldim. Telefonu gücümün yettiğince uzağa fırlatıp bu saçmalıktan kurtulmak istedim o an.

Ne yapacağımı bilemez halde avcumun içinde duran telefonu öfkeyle sıkarken bir kez daha titredi.

Ve bir kez daha...

"Şimdi sır tutma zamanı geldi Çınar Duman! Senin ve benim aramdaki büyük sırrı..."

"Hazal'ın kaybı herkes için yeterince sarsıcı oldu."

Dehşete düşmüş bir şekilde telefonumun ekranına bakıyordum sadece. Telefonun ağırlığı taşıyamayacağım kadar fazlaydı sanki. Avcumun içinden kayıp düşeceğini sandım.

Bunları düşündüğüm sırada bir yenisi daha eklendi mesaj kutuma.

"Bir yenisinin daha yaşanmasını hiçbirimiz istemeyiz... Öyle değil mi?"

Öyle bir sıkmıştım ki dişlerimi... Neredeyse kırılacağından korkmuştum. Bu seferki diğerlerinden çok farklıydı çünkü.

Apaçık bir tehditti bu!

Balın'ın bana doğru yürümeye başladığını gördüğüm an paniğe kapılıp hızla ekran kilidine basıp telefonu cebime sakladım.

Tam anlamıyla yanıma gelip koluma girene kadar bir şey söylemedi. "Canım?" Gözlerimin içine bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

Kendime gelebilmek adına hafifçe başımı iki yana sallayıp gözlerimi kırpıştırarak birkaç saniyemi Balın'ın yüzünü seyretmekle harcadım. Gözlerinde beliren endişeyi görmek istemsizce dudaklarımın kenarlarının kıvrılmasına neden olduğunda daha fazla tepki çekmek istemediğimden "Hiç..." diyebildim ilk başta, uzatmalı bir şekilde. "Hiçbir sorun yok!"

"Emin misin?" Tam da Balın'a yakışan bir tutumdu bu. Asla inanmazdı! Eh, şu an pek haksız da sayılmazdı ya...

"Evet..." Usulca yutkundum sesimde belli olan korkudan kurtulabilmeyi ümit ederek. "Sadece..." küçük bir

öksürükle boğazımı temizledikten hemen sonra devam ettim konuşmaya. "Hazal'ın ölümü, mezarlık falan derken kötü oldum biraz..." Bu son söylediğimin arkasına sığınarak onu geçiştirebilmeyi umdum.

Kısa bir sürenin ardından kolumun üzerinde sabit duran elinin destek verircesine kolumu okşamasının ardından ona inanabileceği bir neden sunabilmiş olduğumu anladım.

"Gel buraya..." deyip kolumdan çekerek bedenimi kendinden tarafa döndürüp sarıldı. Belimden yukarıya doğru uzanan kolları sıkıca sarmaladı vücudumu. Fiziksel açıdan oldukça naif olan sarılışı manevi açıdan öyle güçlüydü ki... Kaçtığım, korktuğum ne varsa hepsinden koruyabilecek sağlamlıkta bir duvarın ardında gibi hissettim kendimi o an.

Sarılmamızın ardından Beren'le Emir bizi yalnız bırakmak istemiş olmalılardı ki hızlıca arabaya geçtiler. Onların yokluğunu fırsat bilip "Seni seviyorum..." diye fısıldadım kulağına, derin bir nefes eşliğinde yüzümü boynuna gömerek.

"Seni çok seviyorum!" diye karşılık verdiğinde tenime çarpan sıcak nefesinden anlamıştım sırıttığını. Aynı zamanda kollarının baskısı da artmıştı.

O an bırakmak istemediğim için söylediğine karşılık vererek zaman kazandım. "Ben seni, beni sevdiğini sandığından daha da çok seviyorum!" dedim gülmeme engel olamayarak.

"Seni dünyalar kadar çok seviyorum!" diye ekledi hemen aceleyle, kıkırdayarak.

"Ben..." Birkaç saniyemi düşünmekle harcadım yalnızca. Hemen sonrasında hızlıca konuştum. "Seni yıldızlar kadar çok seviyorum!"

Balın İmge'ydi bu, altta kalmazdı. Neşeyle karşılık verdi hemen. "Seni her şeyden fazla seviyorum!"

Elimde olsa saatlerce devam edebilirdim fakat o an aklıma bir şey gelmediğinden zorlanmıştım. "Seni..." durdum.

"Beni?" diye üsteledi şımarık bir ses tonuyla.

"Seni... Ay kadar seviyorum!" deyiverdim aklıma ilk gelen bu olduğu için.

"O kadar az mı?" diye mırıldandığında yüzünün düştüğünü hayal etmeye çalıştım göremediğim için. Hâlâ sarılıyorduk çünkü. "Neden ay? Neden güneş değil mesela?"

Çok beklemeden yanıtladım. "Güneş sensin çünkü." Gülümsedim sonra. "Beni aydınlatacak ışık da sende, karanlığa terk edecek güç de..." Geriye çekildi aniden, ışıl ışıl parlayan gözlerini gözlerime diktiğinde ben dudaklarının kıvrılışını seyrediyordum. Öyle mutlu görünüyordu ki daha da mutlu olmasını istedim o an ve konuşmaya devam ettim. Engel olamadığım ufak bir gülüşle, "Yani Balın İmge senin anlayacağın..." diyerek hafiften ona doğru sokulup "Sen yoksan... ben de yokum! Anlıyor musun?" dediğimde hiçbir şey söylemiyor yalnızca yüzüme bakıyordu öylece. Birkaç saniyemizi birbirimizin gözlerinde geçirdikten sonra yine konuşmaya devam eden ben oldum. "Ve eğer böyle güzel gülmeye devam edersen... Kendime engel olamayıp şu an seni öpeceğim!"

Utanarak gözlerini kaçırdığında yanaklarının hafiften kızardığına şahit oldum. "Sakın!" diyerek uyarırken hışımla arkasına dönüp baktı. "Henüz bilmiyorlar bizi..." Bakışları yerde oyalanırken dudağını ısırışını izledim cevap vermeden.

"Pekâlâ..." dediğimde istemsizce sırıtmaya başladım, engel olamıyordum.

"Ne?" diye çıkıştı yeniden gözlerimin içine bakarak.

"Ne ne?" Hâlâ çok eğleniyordum dakikalardır içinde bulunduğumuz bu durumdan.

"Ne diye gülüyorsun?"

Omuz silkip "Bilmem!" diyerek geçiştirdim. "İçimden öyle geliyor..." gülme isteğim gittikçe arttığından alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Ay tamam yeter!" deyip elini omuz hizasında salladı bir şeyleri savuşturur gibi. "Bu ne kırıtık kırıtık hareketler, gına geldi valla! Hiç bana yakışmıyor böyle şeyler..." deyip kaşlarını çattığında kahkaha atmamak elde değildi. Daha da kızmıştı buna...

"Özür dilerim!" deyip gülmemek için kendimi sıktım. "Ama şunu bil..."

"Neyi?" diye sorarak azarladığında bileğindeki tokayla saçlarını toplamaya başladı.

"Benim Balım'a böylesi de çok yakışıyor!" Sahte olduğunu bildiğim siniri bu söylediğimle birlikte kayboluverdi. Her ne kadar kendini sıksa da gülmesine engel olamamıştı.

"Kız Balın!" Beren'in sesini işitmemizle birlikte bakışlarımız arabadan tarafa döndü. "Ayak üstü beş saattir ne fingirdeşiyorsunuz orada?!" Sesini duyurmak için resmen bas bas bağırıyordu.

"Aşkım yuh! O nasıl bağırmak öyle, ölüleri diriltecek-sin!" diye homurdandı Emir arabanın içinden.

"Ay tövbe de!" Camdan dışarıya çıkardığı başını içeriye çevirip Emir'e gereken cevabı verdikten sonra yeniden çıktı dışarı. "Ne bakıyorsunuz hâlâ be, gelsenize! Ağaç olduk burada..."

"Tamam, tamam cırlama orada!" deyip yürümeye başladı Balın. Bense biraz daha bekleyip bir Emir'le Beren'e bir de Balın'a baktım ve sebebini bilmediğim bir şekilde,

kısa bir süre onları ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Gerçekten çok seviyordum!

Her ne kadar Beren'e bakmıyor olsam da yeniden camdan dışarıya uzandığını görür gibi olmamla sesini işitmem bir oldu. "Hu hu! Çınar Efendi, her birinize ayrı ayrı mı sesleneceğiz ayol, yürüsenize!"

Tam o sırada Balın arabaya yetiştiğinden Beren'i başından ittirip içeriye soktu güç bela. "Sus artık be!" diye azarladı aynı zamanda.

Daha fazla zaman kaybetmeden seri adımlarla arabanın yanına gidip sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleştim. Kapıyı çekerken arkada Beren söylenmeye devam ediyordu fakat bana değil, Balın'a...

"Ya senin yüzünden kafamı çarpsaydım?!"

Tam da beklediğim gibi asla altta kalmak istemeyen Balın, "Belki bayılırdın da kafa dinlerdik, fena mı?" diye karşılık verdi tereddüt etmeden.

"İstersen ben senin kelleni uçurayım da hiç öyle kafa dinleme gibi dertlerin kalmasın, ne dersin ha?"

"Kızım salak mısın?" dedikten sonra keyifle güldü Balın. "Daha yeni mezarlıktan çıktık, güldürme!"

"Mezarlık demeden elin adamıyla beş saat oynaşmayı biliyorsun ama?"

"Elin adamı derken?" diye sordum arkaya dönmeden.

"Oynaşma derken?" dedi. Balın'da. "Çınar mı elin adamı?" diye ekledi hemen ardından.

"Balın'la mı oynaşıyoruz?" diyerek destek çıktım.

"Ay susun artık başımı ağrıttınız!" deyip elini havada sallarken yüzünü buruşturarak camdan dışarıya bakmaya başladı.

Sadece birkaç dakika sürdü müziğin ortamdaki hâkimiyeti. "Ay çok güzel olacak ya!" deyiverdi Beren. "Heyecandan inip koşasım geliyor yani, o derece!"

"Gerçekten çok güzel olacak!" diyerek onayladı Emir, sevgilisinin fikrini. "Birlikte ilk tatilimiz resmen!"

"Evet ya..." Balın da diğerlerinin heyecanına katkıda bulunduğunda ben sessiz kalmayı seçip üstelik bir de başka bir konuya yönelmiştim.

"Önce eve mi gidiyoruz, yoksa eşyaları alıp mı çıktınız?"

"Biliyorsun ki otobüsle gideceğiz. Babam, karda kışta arabasının başına bir şey getiririz diye bize güvenmediği için..." Ağzının açık kalmasından anlaşıldığı kadarıyla Emir'in söyleyecekleri daha bitmemişti fakat Beren bunu önemsemeden atıldı çoktan.

"Ay evet, ne kadar güzel olurdu arabayla gitsek ya..." dediğinde Beren'in yüzünü göremesem de sıkıntıyla yanaklarını şişirmiş olabileceğini tahmin ediyordum.

"Aynen öyle güzelim ama yapacak bir şey yok maalesef. Adam mahkeme gibi anasını satayım, kararından döndürebilene aşk olsun. Nuh diyor peygamber demiyor!"

"Zorlamanın alemi yok zaten, haklı adam." dediğimde kısa süreliğine ters bakışlarına maruz kalsam da önemsemedim.

"Mis gibi kullanıyorum işte abi, neyi sorun ediyor ki?" diyerek savunmaya çalıştı kendini.

"Sorun sende değil ki!" dedim önce. "Tatil için tek biz değil bir sürü insan yollara düşmüştür şimdi. O kadar kalabalığın üstüne bir de kar kış derken... Riskli yani, adamcağızı hava şartları korkutuyordur sen değil!"

"Neyse ne ya! Öyle ya da böyle tatile gidiyoruz işte..." dediğinde Balın, aramızdaki gereksiz ebeveyn tartışmamızdan sıkıldığını anlamıştım. Haklıydı da...

Yine çok geçmeden Beren, sol omzumun yanında bitiverdi. "Araba kiralasak?" diye yeni bir fikir ortaya attıktan sonra ortadan bir Emir'e bir bana baktı.

"Hiç gerek yok bence!" diye ilk cevabı vererek karşı çıktım.

Her zaman olduğu gibi Beren, fikri onaylanmadığında nasıl şirret bir karaktere bürünüyorsa, "Niyeymiş o?" diyerek yine o yüzünü çıkardı ortaya.

"Sırf bir araba kiralamak için büyük risk altına giriliyor. Ne gerek var?"

"Nasıl bir riski var ki?" Balın'dı soran.

"Yani farz edelim ki bir kaza oldu... Sözleşmeye göre senden donuna kadar alıyorlar neredeyse. Hiç gerek yok öyle işlere!" Olabilecek en kısa haliyle açıklamaya çalıştım.

"Aman başımızı ağrıtmayalım hiç!" dedi Balın. Sadece Beren'i görebiliyordum hemen yanımda durduğundan ve görünüşe göre söylediklerimi pek umursamadan kiralama işini tartıp biçiyordu hâlâ.

"Aynen öyle, tertemiz otobüsle gider geliriz!"

"Sanki otobüsle kaza yapılmıyor mu?" Ortaya attığı lafın arkasında durmak için saçmalamaya başladı Beren.

"Otobüs için sözleşme mi imzalatıyorlar sana?" diye sordu Balın.

Beren biraz düşündükten sonra "Otobüsle kaza yapınca daha çok ölüyorsun ama?!" dediğinde neredeyse çığlık atarak gülmek istesem de kendimi sıkmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Yanaklarımı şişirerek gülmeden de edememiştim.

"Sen gerçekten aptalsın!" dediğinde benim aksime rahatlıkla kahkaha attı Balın ve onun gülmesinden aldığım cesaretle ben de kendimi sıkmayı bırakıp güldüm.

"He bi' sen akıllısın sümsük!" dediğinde her ne kadar yüzünün aldığı hali görmek istesem de arkama dönmeye cesaret edemeyip usulca gülmekle yetindim.

"Kızdırmayın benim sevgilimi!" diyerek çıkıştı Emir, dikiz aynasından arkaya bakmak için doğrularak. Kendisi de gülüyordu oysaki... Hatta Beren'e belli etmemek için kendini o kadar sıkmıştı ki, kıpkırmızı olmuştu yüzü.

Gülmemiz geçtikten biraz sonra Beren acı gerçeği kabullenmeye başlamış olmalıydı ki, "Of ya..." deyip sıkıntıyla ofladı yeniden.

"Sen de amma sorun ettin he?!" diye azarladı Balın. "Otobüse binersen incilerin dökülmez merak etme!"

Balın'ın bu söylediği üzerine yine didişeceklerini düşünmüş hatta içten içe kendimi bu tartışmaya hazırlamıştım bile fakat beklediğimin aksine Beren hiçbir şey söylemeden eve kadar sessizliğini korumayı başarmıştı.

"Arabayı bırakıp valizleri de alır geliriz buraya!" dedi Emir camını indirerek. O sırada da Beren arka koltuktan inip benim yerime geçti.

"Tamamdır, haberleşiriz!" dedikten sonra Balın'ın arkasından merdivenleri çıkıp beraber apartmana girdik.

Anahtar Balın'da olduğundan kapıyı açmasını beklediğim sırada, "Heyecanlı mısın?" diye sordum, o an sessizlikten rahatsız olduğum için.

"Evet ya... Hatta bir şey itiraf edeyim mi?"

"Dinliyorum?" deyip arkasında durmayı bırakıp birkaç adımda yanına geçtim.

"Saçma bir şekilde gereğinden fazla heyecanlı hissediyorum!"

"Peki ben bir şey itiraf edeyim mi?" dediğim sırada kapıyı nihayet açabilmişti. Herhangi bir karşılık vermesini beklemeden arkasından eve girerken, "Nedense ben de feci heyecanlıyım!"

Koridorda salona doğru yürürken bir de söylediğime kıkırdayarak karşılık vermesi, içimde anlam veremediğim bir duyguyu harekete geçirdi. Aramızdaki kısa mesafeyi koşar adımlarla kapatıp arkasından sarılıp havaya kaldırdım onu çığlıklarını önemsemeden.

"Sanırım sebebini biliyorum artık!" dedim onunla birlikte kahkaha atarken.

"Neymiş?" diye sorduktan sonra hemen karnına sardığım kollarımın üzerine ellerini koydu.

"Prensesimle en anlamlı tatilimize gideceğiz çünkü!" dediğimde hoşnut olduğunu belirten gülüşünü duymak beni daha da mutlu etti.

"Ya Çınar, ben seni çok seviyorum!" Rahatsız olmaması için salonun ortasında dönmeyi bırakıp hafifçe yere indirdim onu.

"Yine başlamayalım istersen?" derken kendimi koltuğa bıraktım. "Yoksa sonu gelmez, tatile gidemeyiz!" deyip sırıttım.

"Neyse, bırak şimdi onu bunu da... Son kez bir bakınayım etrafa. Bir şey unutursak ağlarım!" deyip koşarak çıktı salondan. Onun aceleci tavrının aksine miskince yayıldım koltukta. Sabah çok erken kalkmıştım çünkü, kendimi çok uykusuz hissediyordum. "Ay bu ağlarım lafı da Beren yüzünden yapıştı ağzıma." diye seslendi içeriden. "Her şeye ağlarım da ağlarım demesinden bilinç altıma yerleşti resmen!"

Sadece on dakika kadar gözüm dalmış sonrasında kendi kendime geri uyanmıştım. Doğrulmadan önce etrafıma baktığımda Balın'ı göremeyip odasına bakmak üzere ağır adımlarla salondan çıktım.

"Balın?" Açık olan kapısından içeriye baktım önce. Yine göremeyince içeri girip odanın sağında kalan giysi dolabının karşısında dururken gördüm nihayet. "N'apıyorsun?" diye sorduktan sonra bir süre daha tek eli belinde, kıyafetlerine bakınmaya devam etti.

"Yanıma başka bir şey almalı mıyım onu düşünüyorum ya!" derken yüzüme bakıp sanki derdine çare bulacak kişi benmişim gibi ağzımdan çıkacak cevabı bekledi dikkatle.

Onun beklentilerini karşılamak elimden gelmeyeceği için omuz silkmekle yetindim yalnızca. "Bir eksiğin olursa oradan alırız en kötü!" Böylelikle içinde bulunduğumuz gereksiz düşünme faslından kurtuluruz sanmıştım fakat bu söylediğim Balın'ı bir kazağını daha valize tıkıştırmaya teşvik etmişti.

"Ya aslında ben sana şey diyecektim..." diyerek yatağın kenarına oturdum, valizini yerleştirdiği sırada bir yandan da söylediğimle ilgilenmesini bekledim.

Biraz sonra bakışları beni bulduğunda yüzüne düşen saçlarını geriye ittikten sonra, "Hadi söylesene, neyi bekliyorsun?" deyip yeniden valize yöneldi.

"Takıntılıyım kızım, söylediğime karşılık verilmeden devam edemiyorum, bilmiyor musun?" dediğimde yüzüme bakıp güldü yalnızca. Onlar gibi olmamak benim suçum değildi. Saçma sapan takıntılarım varsa ne yapabilirdim ki?

Hiçbir şey!

"Tamam canım, tamam!" Özellikle harfleri uzata uzata söylerken kısa bir süreliğine yanıma gelip yanağımı okşadı

teselli verircesine. "Seni dinliyorum tatlım, söyle!" Yanağımdan kayan eli tam çenemin altında durdu.

"Balın..." Kaşlarımı çattım hafiften. "Köpek sever gibi çenemi mıncıklamayı kesersen eğer konuşacağım!"

"Ay ne var sende?!" deyip çekti elini. "Bir sevdirmedin he!" Gerçek olmadığını bildiğim siniriyle ayrıldı yanımdan ve valizine odaklandı yeniden. "Bu yaşlarınızda da hiç sevilmeye gelmiyorsunuz!" diyerek söylenmeyi de ihmal etmedi tabii ki.

"Balın sence de abartmadın mı?" deyip gülmeye başladım. "Alt tarafı çenemi rahat bırak dedim, bir infazıma karar vermediğin kaldı!"

"Aman bırak, istemiyorum. Yanağın da senin olsun gıdığın da!" derken aynı zamanda omuz silkince, çocuksu tavrı saçma bir şekilde keyfimi yerine getirdi.

"Al ya al!" diyerek çıkıştım tıpkı onunki gibi sahte bir sinirle. "Bedenim de ruhum da senin olsun, al gereği yok bana!"

"Tamam."

"Ne tamam?" diye sordum beklemediğim cevap karşısında ne yapacağımı bilemeyerek.

"Basbaya tamam işte!"

"Nasıl yani bu kadar mıydı?"

"Ne bu kadar mıydı Çınar?" diye karşılık verdi bıkkın bir ses tonuyla.

"Ne bileyim, ben biraz daha cilveleşiriz sanıyordum..." derken her kelimede sesimi biraz daha azalttım, sanki çok üzülmüşüm gibi görünebilmek için.

"Cilveleşiyor muyduk ki?" diye sordu valizini kapatırken.

"Evet!" Neşeyle yerimde zıpladım hafifçe.

"Peki..." Son harfi uzatarak söyledikten sonra devam etti, "Şeyin bundan haberi var mı?" deyip hemen ardından ekledi. "Benim?"

Söyleyecek bir şey bulamadığım için yapılacak en iyi şeyin konuyu değiştirmek olduğu düşüncesiyle, "Dur ya, çok boş yaptık. Şaka bir yana ben sana şey diyecektim..." dedim fakat tam söyleyeceğim şeye sıra gelmişken lafımı kesti Balın.

"Ay n'olur söyle şunu da huzura erelim artık!"

"Çağrı'yı da mı çağırsak acaba ya?" dediğimde Balın'ın yüzünün büründüğü ifadeye hak verdim o an. Ne alakaydı Çağrı? Aptal iyi niyetim yine zihnimi ele geçirmiş ve dışlanıyormuş gibi hissettiğim birini kucaklama arzusuyla dolduruvermişti içimi.

"Rüyanda mı gördün, o ne alaka durduk yere?" diye sorduğunda ilk omuz silkerek yanıt verdim.

"Ne bileyim düşününce mantıklı gelmişti ama şimdi dile getirince bende bi' saçma buldum." Dedikten sonra yatakta biraz daha geriye gidip Balın'dan tarafa, yan döndüm. "Yani ne bileyim uzun süredir arkadaşız, ayıp olmaz mı şimdi gözünün içine baka baka tatile gitmek?"

"Bilemedim..."

"Yani onu da geçtim, Sado var arada. En kötü ona ayıp olmasından çekiniyorum." diyerek aklımda dönen fikirlerden bir diğerini daha attım ortaya. Çok geçmeden "Bizimkilere bir sorarız olmadı." Diye bir çözüm bularak ikimizi de düşünmekten kurtardım fakat bir başka fikir zihnimi tırmalamaya başladığından yine rahata erememiş oldum.

"Bir şey mi diyeceksin?" diye sordu Balın, kıpırdanmalarımdan anlayarak.

"Şey ya..." Bu sefer nasıl soracağımı bilmediğimden kıvranıyordum. "Bizimkiler ne zaman öğrenir?"

"Kimler?"

"Emir'le Beren işte..."

"Neyi?" diyerek bir başka soruya geçti hızla.

Cevap vermek o kadar basitken saçma bir utanç hissetmeye başladım birden. Öyle ki biraz daha utanırsam yorganın altına girip oradan devam edecektim konuşmaya. "Şey işte... Bizi!"

"Bizde ne varmış?"

"Ne demek ne varmış ya?" dedim kızar gibi.

"Nerede ne varmış?" diye devam ettirdiğinde kaşlarım çatıldı.

"Balın, istersen yere yatıp ölü taklidi yap?" diye gerçek olmayan bir öfkeyle azarladığımda gülmeye başladı.

Aynı zamanda tek elini havada sallarken, "Tamam tamam..." deyip gülmesi geçtikten sonra "Ya..." deyip yanıma oturdu. "Ben de onu merak ediyorum ama..."

"Ama?"

"Ama ne zaman öğrenmeleri gerekiyor... Onu bilmiyorum!" Hızlıca hareket eden bakışları, sorumu düşündüğünü gösteriyordu. Kısa bir sürenin ardından bakışları yeniden benimkiler üzerinde durdu. "Sanırım yakın bir zamanda öğrenmemeliler!"

"Neden?" diye sorduğumda içimde bir yer bu cevaptan pek hoşnut olmamıştı. Hatta saklamanın yersiz olduğunu düşünen tarafım sanki başkaldırır gibi oldu.

"Yani... Bırak önce biz kabullenelim. Çınar senin neyin oluyor diye sorsalar görümcem diyecek haldeyim daha!" diye saçma bir açıklama yaptı ama eminim benden daha çok anlamamıştı söylemek istediği şeyi.

"O ne demek be?" diyerek burun kıvırdım.

"Daha çok yeniyiz yani, onu demek istiyorum! İlişkimizden benim bile haberim yok neredeyse..." dediğinde söylediğinin komik olduğunu henüz anlamış olmalıydı ki gülmeye başladı. "Anladın mı şekerim?" Yeniden çenemi tuttu tek eliyle.

"Peki ya onların yanında unutup belli edersem?" Sorumun cevabı çok gecikmeden geldi.

"O zaman Beren'in radarına yakalanırız ve 'arkadaş ayağına kızı götürüyor' diye adını çıkarıverir, ruhun duymaz!" deyip alt dudağını dişledi. "Yani asalet emsali Baran'ı gey yapan Beren, sana neler yapmaz bi' düşün?" dedi sırıtarak fakat onun aksine tepkisiz kalmıştım bu sefer.

"Asalet masalet, ayıp olmuyor mu?" diye çıkıştım ifadesiz bir ses tonuyla.

"Bak seni ısırırım ha!" deyip üstüme atladığında zaten zorla göstermeye çalıştığım sinirli duruşum yerle bir oldu. "Yerim seni ben!" Yanaklarımı koparmak için savaş verdiğine inandıracak kadar fazla yoğuruyordu yüzümü. Bir anda yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp "Ama bazen bunu yapmak istediğimde arkadaş ayağı yapacağız artık, yapacak bir şey yok!" dedi ve bir kere daha öptü. "Ulu orta kankamızı da öpemeyeceksek nerede kaldı arkadaşlık, dostluk, kardeşlik ya!" Fazla ağırlığını vermeden dirseklerine yaslanmış bir şekilde göğsümün üzerinde duruyordu.

"Tabii ya, dünya ahiret bacımsın bugüne bugün. Bizde yamuk olmaz aga!"

"Devam edecek misin?" diye sordu almaz almaz yüzüme bakarak.

Neyi kastettiğini anlamadığımdan, "Neye?" diye sormak zorunda kaldım.

"Çirkinleşmeye..."

"Kusura bakma eltim ya, sevgililik aşamasına gelene kadar böyle, yapacak bir şey yok!" diyerek iğnelediğimde, onu güldürmeyi başardım ve gülmesinin verdiği gazla atılıp kocaman sarıldım kahkahalar eşliğinde.

Biraz öncekinin aksine Balın sırt üstü uzanırken ben yanında uzanıyordum, dirseğime yaslanmıştım. "Sana olan sevgimin sıfatlara ihtiyacı yok. Arkadaş, sevgili veya her neyse... Emin olduğum bir şey varsa o da sevgimin sonsuz olduğu!" Elimi yanağına götürüp onun aksine yalnızca parmak uçlarımla okşadım tenini.

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyor, usul usul kızardığını çok net görebiliyordum. "Yıldızlar dileklerimizi gerçekleştirdi!" dedi bakışlarını kaçırarak. "Ne demiştik?" diye sorduğunda yeniden buluştu gözlerimiz.

Tıpkı o geceki gibi aynı dileği birlikte dile getirecektik. Tek bir fark vardı bu kez. Ellerimiz değil, gözlerimiz tutuşuyordu... "Lütfen..." dediğimiz an gülümsedik ikimizde.

"Lütfen sonsuz olalım!"

Birkaç saniyenin ardından daha fazla kendimi tutamayarak, "Hem de ne sonsuz be!" dedim birden keyifle. "Sonsuz kere sonsuz olduk!" Gülüşü öyle güzel göründü ki o an, hemen dudağının kenarına ufak bir öpücük kondurmaktan alıkoyamadım kendimi.

Yedinci Bölüm

Terminale geldiğimizde otobüsün kalkmasına yarım saatten fazla vardı henüz. Sakin bir şekilde önce biletlerimizi aldık. Sonrasında peronları görebileceğimiz bir açıya sahip olan kafeye oturduk, Beren'in mızmızlanmaları eşliğinde.

"Ay, sanki aç olan bir benmişim gibi sekiz saattir oyalanıyorsunuz ya!" derken kendini sandalyelerden birine atıp hemen ardından çantasını yanındaki sandalyeye koydu. Tam da Balın'ın oturmaya yelteneceğini düşündüğüm sandalyeye...

"Senin zerzevatların için kafeyi kapattıralım istersen, hı ne dersin?" diye homurdandı Balın, çantanın olduğu sandalyenin başında dikilirken.

Balın'ı sinirlendireceğine yemin edebileceğim tarzda bir sırıtış takınmakla birlikte, "Ay çok hoşuma giderdi!" diye alay ettiğinde Balın öfkeyle çantayı alıp Beren'in sandalyesinin yanına, yere koydu sert bir şekilde. Bunun, Beren'i sinirden deliye döndüreceğine adı gibi emin olduğundan yaptığına yemin edebilirdim.

Ve tam da istediği gibi oldu. Ama keşke bir sorsaydı, acaba bunu Emir ve ben istiyor muyduk?

Asla!

Beren'i söylenirken dinlemekten daha berbat bir şey varsa o da sinirden kuduran Beren'i söylenirken dinlemekti ve şu an tam da buna maruz kalmak üzereydik.

"Kızım sen ruh hastası mısın ya?!" diye cırlayarak sıçradı yerinden. "Ne bok yemeye yere fırlatıyorsun çantamı?!" Hemen yanında olmasına rağmen sandalyenin etrafını koşarak dolanıp çantasının yanına geldi. "Ay ağzını yırtacağım şimdi senin ya!" derken çantasını yerden kaldırdı. "Deli midir nedir?!" Yan masadaki sandalyelerden birini gürültüyle çekerek masamıza getirdikten sonra çantasını sakince bıraktı. "Ayaklarıma kapanıp af dileyene kadar..." Başını ve omuzlarını dik tutarak oturduktan sonra Balın'a bakmadan konuşmaya devam etti. "Kölelik sözleşmesi imzalayıp kendi kendini bir duvardan ötekine vura vura cezalandırana kadar seninle asla muhatap olmayacağım bilesin!" deyip geriye bıraktı kendini, kollarını göğsünde birleştirerek.

Balın sırıtarak doğrulurken "Aşkım istersen giyotine yatırayım kendimi?" deyip sırnaşmaya çalıştı aynı zamanda.

"Az gelir sana o!"

"Hadi gel bir öpeyim de barışalım..." Kollarından tutup kendine doğru çekiştiriyordu Beren'i. "Oy oy... Güzel suratından mahrum etme bizleri. Bak da bir görelim şu endamını yavrum!" Kolundan çekiştiriyordu.

"Alo alo!" dedi Emir şakacı bir ses tonuyla. "Yavru mavru hayırdır?"

"Yok anasının gözü daha!" dedi Balın, Emir'e doğru elini savurarak. Çok geçmeden Emir'in de kaşları çatılınca, Balın sırıtarak, "Manitan bitti, sen mi başladın güzellik?" uzanıp Emir'den bir makas aldıktan sonra yeniden Beren'e döndü. "Getir bakayım sen de..." Beren'in eğlendiği gülüşünden belli oluyordu.

"Peki senin içine kaçan dayıya ne yapacağız Balım?" keyifle güldüm.

"Yapacak bir şey yok koç..." Kendini iyice role kaptırıp elinin tersiyle burnunu sildi.

"Ay bu içine beyaz atlet de giymiştir kesin!" diyerek nihayet bize doğru döndü Beren yüzü tiksinircesine buruşmuş bir halde.

"Neyse ya! Şaka bir yana benim de karnım çok acıktı, bir şeyler yiyelim artık!"

"Bence de!" deyip masanın kenarında duran menüye uzandım. Hemen ardından diğerleri de birer menü kapıp sessizce ne yiyeceklerine karar vermek üzere bakınmaya başladılar.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından menüler kapanıp bir kenara koyuldu. Garson çağırıldı ve ritüel haline gelen ikinci kez kibarca karşılanmanın ardından siparişler verildikten sonra asla bitmeyecekmiş gibi hissedilen sipariş bekleme süresine geçiş yapıldı.

"Umarım gecikmez siparişler!" dedi Emir.

"Ay valla hiç umurumda olmaz. Hamburgerimi yemeden şuradan şuraya gitmem!"

"Burada sigara içiliyor mu ya?" Aynı zamanda etrafına bakınmaya başladı sorusuna cevap bulabilmek için.

"Masada küllük var işte, etrafa ne diye bakıyorsun?" deyip Emir'in işini epey kolaylaştırdım.

"Doğru lan!" deyip ceketinin cebinden paket ve çakmağını çıkardı. "Hiç görmedim valla!"

Bir dalı paketinden çıkarıp dudaklarının arasına sabitledikten sonra paketi bana uzattığında elimi boşlukta sallayıp "İstemiyorum," diyerek reddettim.

Emir, verdiğim tepki karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hayırdır kardeşim, sigarayı bıraktın da haberim mi yok?"

Başımı salladım. "Aç karnına canım istemiyor!" Yalan söylemiştim. İçebilirdim oysaki... Sadece Balın'ın her zaman olduğu gibi kızacağını bildiğimden istememiştim çünkü tartışmaya halimin olmadığını hissediyordum.

"Sen bilirsin!" deyip uzattığı paketi masaya koyduktan sonra dudaklarının arasındakini yaktı.

"O değil de umarım Çağrı geç kalmaz!" dedim birden aklıma geldiğinde.

"Gerçekten... Son anda otobüsü kaçırmasa bari!" diyerek karşılık verdi Emir.

Balın ifadesizce "Açıkçası ben hâlâ emin değilim Çağrı'nın gelmesinden..." dediğinde onun gelmesi karşısındaki tereddüdünün altında bir sebebin olup olmadığını merak ettim.

"Neden ki?" diye sordum kendime engel olamayıp. "Sıkıntılı bir durum mu var bilmediğimiz?"

Aceleyle başını sallayarak karşı çıktı söylediğime. "Bir şey olduğundan değil canım, sadece biz bize mi kalsaydık diye düşünmüyor değilim!" diye açıkladı durumu. "Hani çok sonra tanıştık, bu dörtlü için çok olmasa da biraz yabancı falan ya... Onun için diyorum!"

"Aman ya, en kötü Sado'nun hatırına çağıralım dedim ben. Kadıncağızın o kadar emeği var bizde. Şimdi yeğenini dışlarsak ayıp olurdu." diyerek hem Balın'ın hem de kendi içimdeki acabaları silip atmak istedim.

"Bence de Çınar haklı..." diyerek destek çıktı Emir. "Ayıp olurdu çocuğa... Hem yazık, ne zararı olacak ki!"

"Aynen ya!" dedim hızlıca. "Hem ne kadar çok insan o kadar eğlence demek!"

"Evet ya... Hem gayet iyi ve eğlenceli biri gibi duruyor Çağrı!" diye ekledi Emir yeniden.

"Oldu olacak Baran'ı da çağırsaydınız!" diye iğneledi Beren. Bir şeyler söylemeye tenezzül edecek kadar dikkatini çekebilmiş olsak da, bu söylediğinin ardından çekmesek de olurmuş, dedim.

"Tabii hatta oldu olacak..." Sustu Balın. Zoraki birkaç öksürükle boğazını temizleyip gözlerini kaçırdığında susma sebebini anladım. Hazal'dan bahsedecekti. Sustu... Öldüğünü hatırlamıştı muhtemelen.

Tadım kaçmıştı fakat söz vermiştim kendi kendime, bu tatilin içine sıçmak yoktu. Ne o mesajcı denen aşağılık huzurumu bozabilirdi ne de geçmişte yaşananlar. Ayrıca zaten geçmişe yapılacak bir şey yoktu. Mesajcının da icabına sessizce bakacaktım.

"Aman, neyse ne be!" diye atıldı Beren birden durumun farkına vardığı için. "Eğlencemize eğlence katacaksa çağıralım o da gelsin, ne olacak? Sonuç olarak başından beri çocuğun üzerine attığımız hiçbir suçla ilgisi yokmuş. Mesajcı falan değil yani... Gayet arkadaşımız olabilir, değil mi?" Cevap bekledi her birimizin yüzüne tek tek bakarak. "Hem gayet efendi bir çocuk!"

"Tamam aşkım, o kadar da övmeye gerek yok?" dedi Emir imalı imalı sırıtarak.

Tam bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığım sırada garson elinde siparişlerimizle masamıza geldi. Neyse ki ilk Beren'in siparişi verildiğinden söylenecek bir sebebi olmamıştı.

Beren tabağı önüne çekerken Emir de doğrularak "Of ben de içemiyorum ya..." deyip henüz sigarasının yarısında olmasına rağmen küllüğe bastırıp söndürdü.

Sonrasında çok beklemeden bizim siparişlerimizle birlikte arzu ettiğim sessiz ortamın huzurunda karınlarımızı doyurduk.

Otobüse yaklaşık on beş dakika veya daha az bir zaman kaldığında koştur koştur yanımıza geldi Çağrı. Çanta hazırlaması gerektiğinden sonradan gelmeye karar vermişti. Biz de riske atmamak için beklememiştik onu.

"Yetiştin!" dedim nefes nefese kalan Çağrı'nın omzuna vurarak.

"Hoş geldin!" dedi diğerleri de fakat Çağrı hâlâ düzensiz nefes alıp verdiğinden konuşması pek mümkün durmuyordu.

"Hoş buldum, hoş buldum..." Hâlâ hırıltılı çıkıyordu nefesi. Hemen kendini bir sandalyeye attıktan sonra "Aklım çıktı otobüsü kaçıracağım diye!"

"Yok yok rahat ol!" dedi Emir. "Baksana perona bile gelmedi daha otobüs." Eliyle peronların olduğu tarafı rastgele işaret etti.

"Karnın aç mı bari?" diye sordum tüm anaçlığımla. "Bugün çok Sado'yum!" deyip güldüm, ortamı daha da yumuşatmak adına. Geçmiş, geçmişte kalmıştı artık. Ne kendimin ne de ortamdaki sevdiğim kişileri keyifsiz veya gergin bir halde görmek istemiyordum kesinlikle. Hem tatilde hem de bundan sonraki hayatımızın tamamında.

Sanki üzerine düşünülmesi gereken bir soru sormuşum gibi birkaç saniyesini düşünmekle harcadı Çağrı ve ardından, "İdare ederim ya..." diyerek kaçamak bir cevap verdiğinde gerçekten içimdeki Sado'ya engel olamayıp üsteledim.

"Oğlum, olur mu öyle şey? Doğru düzgün söyle, açsan şuradan halledelim hemen. Toksan da yapacak bir şey yok zaten!" dediğimde hiç derdim tasam yokmuş gibi Çağrı'nın mide derdine düşmüş olmama inanamıyordum. *"Çocuğa düzgün bakmazsak Sado'ya ayıp olur. Kadıncağız yıllarca anne gibi başımızdan ayrılmadı ya..."* diye geçirdim içimden. Kesinlikle bu yüzdendi ısrar edişim. Sanırım bu gereksiz iyi niyetimi biraz da olsa kenara bırakmalıydım.

"Yok yok, iyiyim böyle!" dediğinde başka hiçbir şey söylemedim.

"Eee... Gençler hazır mıyız?" diye sordu Beren sevinçle yerinde kıpırdanırken. "Zaman geldi!"

"Ay... cidden!" dedi Balın da doğrularak.

"Hadi madem, vakit de geldiğine göre... Kalkalım mı?" dedi Emir.

"Her şey çok güzel olacak..." Önce zihnimde parladı bu cümle. İstemsizce dile getirirken buldum kendimi sonra. "Her şey çok güzel olacak!"

Ayağa kalkmıştık çoktan. Balın ilk iş yanıma sokulurken "Aynen öyle Nar tanem!" deyip kolunu belime doladı. "Her şey çok güzel olacak, çok!" diye söylediğimi tekrar etti neşeyle.

Diğerleri yanımızda olduğu için yapabildiğim tek şey; kolumu vücuduna sarıp onu kendime çekerek sıkıca sarılmak olmuştu.

Sekizinci Bölüm

Tatil planı yaparken zihnimde canlananla hiç alakası olmayan, belki de şimdiye kadar gördüğüm en tenha bölgeye geldiğimizde çevrenin ıssızlığı neredeyse insanı ürpertecek türdendi. Yine bir o kadar korkutucu görünen çift katlı eve doğru yürürken konaklayacağımız yerin burası olmamasını diliyordum içimden. Bir yandan istemsizce atılan her adım bizi biraz daha dağ evine yaklaştırıyor, gözlerim çevrede başka evlerin olabilme ihtimaline karşılık etrafı kolaçan ediyordu. Belki de sadece gördüğüm bu evin kötü enerjili bir yer olduğunu ve kalacağımız yerin civarda güzel bir yer olacağını umarak adımlamaya devam ettiğimde hayal kırıklığı is gibi düştü içime. Çünkü... Karlar altında kalmış bu bölgede görebildiğim tek ev burasıydı.

Evin tam karşısında durduktan saniyeler sonra, "İşte geldik!" diye seslendi Emir. Sesinde ve yüzünde apaçık görülen neşesine hayretle bakmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Geldik derken?" diye sordum şaşkınlıktan hafifçe aralanmış ağzıma hâkim olamayarak evi dehşetle incelerken.

"Geldik işte!" dedi yeniden, aynı neşeli tavırla evi işaret ederek.

"Oğlum, alay mı ediyorsun benimle?!" diye bağırdım sinirlerime hâkim olamadığımdan. "Gözün mü görmüyor, bu ev ne?"

Sadece omuz silkti önce. "Ne varmış evde?"

"Lan..." Sinirle ağzımdan çıkacak küfür dizesine engel olabilmek için sıktım dişlerimi. Emir'e bunun hesabını soracakken sol tarafta Balın'la Beren'i içeriye girerken gördüm. Tıpkı benim gibi bir yandan evi incelerken diğer yandan içeriye girdiklerini görünce arkalarından bağırdım hemen. "Balın!" çoktan girmişlerdi içeriye. "Hey, Beren!"

"Gel girelim bari, kızları yalnız bırakmayalım!" dediğimde çoktan harekete geçmiş, cümlenin sonuna geldiğimdeyse harekete geçmesi için yanından geçerken Emir'in koluna bir tane vurup koşmaya başlamıştım . "Balın!"

İçeriye girmeden önce duyduğum çığlık sesi bedenimi olduğum yere çivileyiverdi sanki. "Balın!" Var gücümle bağırdığımda boğazımdaki acıyı önemsemedim, içine düştüğüm korkunun yoğunluğundan. "Balın ne oluyor, hey?" Cevap gelmiyordu. Yeniden koşmaya başladım. "Balın, iyi misiniz? Beren!" Tekrardan durdum soluk soluğa nefes alıp verirken. Arkama baktım hızlıca. Emir peşimden gelmemişti. Boğazıma sarılan soğuğun yakıcılığına direnerek yeniden koşmaya başladığımda bu kez sesim çıkmadı.

Yeniden geldi çığlık sesi. Balın'ın başı dertteydi!

"Balın..." Biraz öncekinin aksine sönük kalan sesimin ona ulaşmasına imkân yoktu. "Geliyorum, neredesin?!"

"Çınar..." Yardım dilenen sesini duyduğumda başımdan aşağı kaynar suların aktığını hissettim. "Çınar, yardım et!" Ağlamaya başlamıştı. "Korkuyorum!" Sadece Balın konuşuyordu. Beren neredeydi? Emir?

Bitmek bilmeyen merdivenleri var gücümle çıktım düşe kalka. En nihayetinde tüm kapıları kapalı olan odalardan birine rastgele girmeye karar verdim.

Koridorun solundaki ilk odanın kapısını kırarcasına açıp hışımla daldım içeriye. "Balın!" Umutla seslenmiş olsam da odada kimseyi göremeyişim, en büyük hayal kırıklığım oldu o an.

"Çınar..." Bir fısıltıyla ulaştı ismim kulağıma. Yakından geldi ses, çok yakından...

Birkaç adımda odanın açık kapılı balkonuna vardıktan sonra girişte durdum. Öylesine yorulmuştum ki kapının kenarından tutunarak güç aldım bir süre. Çığlıkların sahibinin Balın olduğuna yemin bile edebilirdim fakat şu an tam karşımda duran Balın değil, Hazal'dı.

"Hazal?" Öyle şaşkındım ki, kalbimin çarpan sesini duyabilmem kaçınılmazdı. "Sen... Nasıl?" konuşamıyordum bile. Birkaç adım daha attım balkonun içine doğru. Oldukça geniş, kare bir balkondu ve Hazal en uçta duruyordu. Benden tarafa bakmıyordu, arkası dönüktü. "Hazal?" Biraz daha yaklaştım. "Sen... İyi misin?" Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sadece konuşuyordum çünkü bu sessizlik korkutucuydu.

Sessizliği bir bıçak gibi kesen bir çığlık daha duyuldu sonra. Sıçrayarak sesin geldiği yöne döndüm. Duyduğum tıkırtılar yeniden Hazal'dan tarafa dönmeme sebep oldu. Hazal'ın solgun yüzü ve her şeye rağmen ışıltısını kaybetmeyen mavi gözlerine bakıyordum şimdi. Tepkisizce öylece duruyordu karşımda. Bir adım attım ona doğru. "İyisin..." dedim hevesle. "Hazal... ben..." Birkaç adım daha yaklaştım sonra.

"Çınar..." Evet, evet! Emindim. Konuştuğuna yemin edebilirdim. "Kurtar..." dedi ardından. "Yardım et..."

Tam karşısında durup çaresizce söylediklerini idrak etmekle uğraşsam da allak bullak olmuştu kafamın içi, hiçbir şeyi algılamam mümkün değilmiş gibiydi. "Ne demek bu?" diye kekeledim. "Ne yardımı? Ne kurtarması?"

"Her şey senin elinde..." diye devam etti, sorularımı duymazdan gelip. "Kurtarmak zorundasın..."

"Ben... Anlamıyorum Hazal?!" diye bağırdım zihnimin içindeki karmaşanın verdiği acıyla. "Kimi neyden kurtarmam gerekiyor? Sen... Sen burada... Ne yapıyorsun?!"

"Sana yardım etmek isterdim..." dediğinde gözlerinin yaşardığını gördüm. Mavilerinin önünde biriken gözyaşları afallamama neden oldu. "Özür dilerim..."

Ve bir çığlık daha koptu. Yine Balın'dı çığlığın sahibi...

Öfkeden mi korkudan mı yoksa şaşkınlıktan mı emin olamadığım bir titreme hâkimdi vücuduma. Engel olamıyordum. Odanın içine, karanlığa odaklanan gözlerim tekrardan Hazal'a döndü. Sorularıma cevap bulmak ümidiyle döndüğüm yerde Hazal da yoktu artık. Mermerden yapılmış geniş balkon korkuluğun kenarında arkası dönük duruyordu. Korkuyla bağırdığımda bir hırıltı yükseldi boğazımdan. "Hazal!"

Omzunun üzerinden gözünün ucuyla bana baktı ve fısıldadı. "Yardım et..." Başını eğdi usulca. "Özür dilerim!" Bir adım attı boşluğa doğru. Karanlıktan korkardı insan. O, karanlığa sığınırcasına bıraktı kendisini. Dehşetle aralandı dudaklarım. Çaresizliğin kuşattığı bedenim hareket edememiş, öylece Hazal'ın yok oluşunu izlemek zorunda kalmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm güçsüzlükle, gözyaşlarımın aktığını hissettim. Omzumun üstünden odanın içine baktığımda birinin varlığını hissettim. Bir siluet duruyordu karanlığın içinde. Durmuş öylece bana bakıyordu.

Şaşkınlıkla açılan gözlerim daha iyi görebilmek için kısıldığında fark etmiş olmalıydı. Koşmaya başladı.

Karanlık koridora doğru koşarken yalpalayarak ayağa kalkıp peşinden gittim. Odayı geçip koridora çıktığımda karanlık daha da yoğunlaşmış, hiçbir şey görülemez olmuştu.

"Hay..." Acıyla yüzümü buruştururken elimi alnıma koydum. "Sıçayım böyle işe!" diye homurdandığımda hâlâ başımı tuttuğum elimi bastırarak ağrının geçmesini bekledim.

Etrafıma bakındığımda her şeyin bir rüya olduğunu anladım. Kabus dedikleri böyle bir şey olsa gerekti. Sanki bir çift görünmez el boğazını sıkar da nefesinin kesildiğini hisseder ama hiçbir şey yapamazsın ya... Tam da öyle bir çaresizlik içinde boğuşup duruyordum.

Hâlâ otobüsteydik. Uyurken başım düşüp cama çarptığı için uyanmıştım fakat ilk kez bunun için şükredebilirdim. Her şey karmakarışıktı çünkü. İşin içinden nasıl çıkacağımı, ne yapacağımı bilemiyordum asla. Gerçek olmasa da fazlaca etkileniyordu insan, elimizde değildi. Tıpkı şimdiki gibi... Rüyamda gördüğüm her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Öldüğünden beri ilk kez rüyama giriyordu. Böyle olması normal miydi? Ölen birini rüyamda tekrardan öldürmek? Kendimi suçladığım için rüyamda da tekrardan öldürüp kendime acı çektirmek istemiş olmalıydım sanırım.

Söyledikleri...

En çok onlara takılmıştı kafam. "Alt tarafı rüya!" diye uyardım kendimi, yine olan biten ne varsa düşünerek kendime işkence etmeye başlamadan hemen önce. Travmatik bir olaydı, evet, bu inkâr edilemezdi fakat rüyalarda birçok

garip şey yaşarken bunun üzerinde durmamın bana hiçbir yararı olmazdı.

Dışarıya çevirdim bakışlarımı. Derin bir nefes üfledim dışarıya, beraberinde tüm düşüncelerden de kurtulurcasına. Hava henüz kararıyordu. Fazla hareket etmeden Balın'a döndüm yüzümü. Üzerine örttüğü ince bir şala sarılmış şekilde kucağımda, göğsüme yaslanmış uyuyordu. Başımı geriye yaslayıp öylece Balın'ı izledim epey bir süre. Hemen sonra öyle bir sevgiyle doldu ki içim yanımda olmasına rağmen özlediğimi hissedip usulca yanağımı başına yasladım. Kesinlikle böylesi daha güzeldi. Dakikalar içinde içim öyle huzurla dolmuştu ki yeniden uykuya dalmak hiç de zor olmadı.

Ne kadar süre sonra olduğunu bilmeden yeniden uyandığımda, uyanma sebebimi gözlerimi açtığımda öğrenebildim ancak. Elbette Balın'dı bu sebep. Şalın altından kollarını sıkıca belime sarmış, başı da göğsümde dururken çeneme üflüyordu.

"Çınar..." Fark ettirmeden geri kapattım gözlerimi. "Nar'ım..." Yeniden üfledi çeneme. "Nar tanem..." Göğsümün üzerinde başı kıpırdadığında güldüğünü anladım. "Bir tanem..." diye fısıldıyordu.

"Ay hadi uyanın artık be!" Kulağımın çok çok yakınlarından gelen Beren'in sesi istemsizce kaşlarımı çatmama neden oldu. Tahminime göre iki koltuğun arasından başını uzatmıştı. Hemen arkamızda oturuyorlardı çünkü. Ortamın tüm büyüsünü bozduğu için Beren'e sinirlendim içten içe.

Balın onu duymazdan geldi. "Uyandın, gördüm!" dedi neşeyle.

"Bunu ispatlayamazsın..." diye mırıldandım hafifften gülerek.

"Konuştun?" dedi çocukça bir neşeyle.

"Gözlerim kapalı..." Sanki çocuk kandırıyormuşum gibi hissettim kendimi. İkimizin de bundan keyif aldığı belliydi.

"Doğru..." Ayak uydurmak için söylediğime inanmış gibi yaptı ve bunu söylerken her an biraz daha azaldı sesi. Kedi gibi biraz daha sokuldu göğsüme. "Peki ne zaman uyanırsın?"

"Sence ne zaman uyanırım?" Hâlâ gözlerim kapalıydı.

"Bilmem, ne zaman uyanmak istersin?"

"Bilmem, ne zaman uyanmamı istersin?" diye devam ettim. Boş yapmaya devam edeceğini düşünerek gözlerim kapalı bir şekilde bekledim bir süre fakat herhangi bir şey söylemedi. Söyleyeceği şeyi düşündüğü için sessiz kaldığını sanıyorken çenemden öpüverdi birden. Şaşkınlıkla açılan gözlerim, hemen çenemin altından sırıtarak bana bakan gözlerine döndüğünde keyifle güldüm. İçimdeki tarifsiz mutluluğun sebebinin minicik bir öpücük olması ne ilginçti.

"Zaman doldu!" diye fısıldadı. "Artık uyandın!"

"Bunun üstüne bir hafta bile uyuyamam artık ben!" dediğim de hâlâ sırıtıyordum.

"Neyin üzerine?" dedi anlamazdan gelip.

"Küçük hediyenin..." Yüzünü daha rahat görebilmek için başımı yana kaydırdım. "Ayrıca..." dedim harfleri uzatarak ve gözümün ucuyla omzumun üzerinden arkaya doğru bakıp Beren'in bizi dikizlemediğinden emin oldum. Çünkü en son isteyeceğim şey bile değildi Beren'in diline düşmek.

"Ayrıca?" Yeniden gözlerim Balın'ın gözleriyle buluştuğunda sanki sırıtışıma kaldığım yerden devam etmek istermiş gibi yeniden bir gülümseme yer etti yüzümde.

Tıpkı onun bana yaptığı gibi aniden uzanıp burnunun ucuna ufacık bir öpücük bıraktım. "Her hediyenin bir karşılığı olmalı..." diye fısıldadım kulağına doğru eğilip. Şimdi aptal aptal sırıtma sırası ondaydı. Hayranlıkla izleme sırası ise bende.

"İşte senin hediyen!" Gözlerimi yumdum şefkatle.

Muavinin yaptığı duyurudan hemen sonra yol üzerindeki ilk tesiste yarım saatlik mola verilmek üzere otobüs durmuş, tüm yolcular çeşitli ihtiyaçları için otobüsten ayrılmıştı.

"Yemek mi yesek?" diye sordu Emir ayağa kalkıp koridorda ceketini giyerken.

"Olur valla ben de acıktım..." dedim gerinirken. "Kızlar?"

"Hazırım!" diye atladı Beren.

"Olur..." diyerek onayladı Balın da üzerindeki şalı atıp toparlanırken.

"Emir, Çağrı'ya da sorsana ayıp olmasın!" dedikten sonra oturduğum yerde arkaya bakmaya çalışsam da onu göremedim. Biletini çok sonra aldığı için yakınımızda değildi koltuğu.

"Tamamdır." deyip arkaya doğru ilerledi.

"Ay ben arsızını gördüm de... Seninki kadarını hiç görmedim Balın!" diye sataştı birden Beren. "Pes!"

"Ne oldu be?" diye sordu dağılmış saçlarını düzeltmekle meşgul bir halde. Merakla Beren'in cevabını bekliyordum arkama dönmüş şekilde durarak.

"Yol boyu çocukcağızı perişan ettin koca bedeninle!" çenesiyle baştan aşağı beni göstererek konuştu. "Koltuğunda bok mu vardı da çocuğu yatak diye kullandın?" deyip cıkladı. "Yazık vallahi ya!"

"Lafı mı olur canım!" diye atladım lafa. "Arkadaşlar bugünler için vardır..." dedikten sonra sırıtarak Balın'a baktım. İğnelediğim için yüzünün saniyeler içinde kızarışını keyifle izleyip daha da güldüm. "Haksız mıyım Balın?"

"Aynen öyle!" dediğinde kaldırdı utançla eğdiği başını.

"Tamam, iyi hoş arkadaşsınız da... Emir'le sevgili olduğumuz halde ben bile bu kadar eziyet etmiyorum çocuğa!" Beren durduk yere bir sebep bulup sataşıyorsa eğer bu canının sıkıldığını gösterirdi.

"İhtiyacı olduğu günde arkadaşımın..." bastıra bastıra söyledim son kelimeyi. "...yanında olmadıktan sonra iyi anında yanında olsam ne fayda?" Sırıtmama engel olamazken bir yandan da Beren'in şüphelenmesinden korkuyordum. Eğer olur da kırdığım bir pot yüzünden birlikteliğimiz ortaya çıkarsa Balın net canımı alırdı.

Boğazımı temizleyerek sırıtmayı kestim.

Kaşlarını çatarak birkaç saniyesini gözlerimde harcadıktan sonra sırıtarak, "Ayrıca..." derken Beren'e döndü yönünü. "Senin neden yapmadığını çok iyi biliyoruz Berenciğim!" dedi kurnazca. İma ettiği şeyi anladığımda terlemeye başladım. Çünkü Beren'in çıngar çıkarması an meselesiydi.

"Bana bak Balın İmge!" İki koltuğun arasında üstten bakacak şekilde ayağa kalktı hışımla. "O kerpeten ağzının içindeki yılan dilini koparır onunla son nefesini verene kadar boğazını sıkarım!" Tek nefeste savurduğu tehdit karşısında önüme dönmeden gülmeye cesaret edemedim. "Sen benim her kula nasip olmayacak güzellikteki vücuduma

bok atmadan önce dönüp kendi paçoz kılığına bak da konuş hem!" Eğer Beren'i kışkırtmak için bir şey yapılmak isteniyorsa bu kilosu hakkında laf söylemek olmalıydı. Böylelikle onu can evinden vurmanız kaçınılmaz olabilirdi belki fakat bedelini de ödemeye hazır olmak zorundaydınız ve umarım Balın bu bedeli ödemeye hazırdı. Çünkü ben değildim...

Beren hâlâ tepemizde bir şeyler homurdanırken acıyan gözlerle Balın'a döndüm. Bir süre öylece bakıp alt dudağımı ısırdıktan sonra "Asla susmayacak..." dedim fakat sesim asla çıkmamış, sadece dudaklarım hareket etmişti.

"Biliyorum..." dedi benimle aynı şekilde.

Birkaç dakika sonra, "Hay ben benim ağzıma sıçayım!" diye patladı Balın. "Yalvarırım yapma, etme, sus!" Koltuğun baş kısmına dirseklerini koyup ellerini birleştirerek yalvarır pozisyona getirdi. "Ben ettim sen etme, sus artık ne olursun!"

Ve bir diğer Beren özelliği şuydu: Eğer o bir şey yaparken üzerine giderseniz daha da coşar ve devam ederdi fakat aksine umursamaz, görmezden gelirseniz sıkılıp bırakması yüksek bir ihtimaldi. Bu yüzden çoktan önüme dönüp telefonumla ilgilenmeye başlamıştım ve heyecanla Beren'in susacağı anı bekliyordum.

"Niye susacakmışım?" diyerek karşı çıktı şirretliğinden zerre ödün vermeden.

"Mm..." deyip düşünmeye başladı Balın. "Çünkü susarken çok güzelsin!" Telefondan gözlerimi ayırmasam bile duyduklarım sayesinde bile yeterince eğlenebiliyordum.

"Konuşurken çirkin olduğumu mu iddia ediyorsun?" Beren'in bunu söylerken ellerini beline yerleştirerek konuştuğunu hayal edince daha komik geldi. Ya da Balın'ın işi iyice sıçıp batırışıyla eğleniyordum, emin değilim.

"Ay yeter, cidden canıma kıyacağım artık!" Balın bu sefer de başka bir yol deniyor, blöf yaparak sıyrılmaya çalışıyordu.

"Ne zaman yaşanır bu? Mümkünse hemen izlemek isterim de!"

"Allah aşkına canınıza mı kıyıyorsunuz, birbirinizi mi katlediyorsunuz ne yapıyorsanız yemekte yapın, kurban olayım!" diyerek fırladım ayağa, sabrımın taştığını belli edecek bir yüz ifadesi takınarak. "Hay..." Saatlerdir oturduğum için uyuşan bacaklarım beni yeniden koltukla buluşmak zorunda bıraktığında rol keserek gösterdiğim sinirimin ikisi üzerinde de hiçbir etkisinin olmayacağı gerçeğini kabullenmeye başladım. Balın'ın sorgulayan bakışlarına, "Oturmaktan her yanım uyuştu!" diye sızlanarak karşılık verdim. Hâlâ tepemden bana bakan Beren'e çevirdim bakışlarımı, bacaklarımı sıkmaya devam ederken. "O kadar çok konuşuyorsunuz ki belki de sizin vıdı vıdılarınız yüzünden felç geçirdim sonunda!" diyerek onları suçladım.

"Ay aptal aptal konuşma!" diyerek gerçekten kızdı Balın. Beren ise tüm gamsızlığıyla yüzüme bakıyordu öylece.

"Ne diye oturuyorsunuz hâlâ?" dedi Emir yanımıza gelir gelmez.

"Susmuyorlar ki gidip karnımızı doyuralım!" diye şikâyet ettim.

"Ne oldu yine?" Direkt Beren'e döndü bakışları.

"Ay bana ne bakıyorsun?" diye azarladı Beren. "Şu yine deli etti beni!" Kollarını göğsünde birleştirip başını camdan tarafa çevirip durdu öylece.

Balın sırıtarak bana baktıktan sonra aniden atılıp Beren'in yanaklarını avuçlarının arasında sıkıştırarak kendisine doğru çekip öpmeye başladı. "Oy..." deyip bir öpücük daha kondurdu. "Benim hamburger suratlım!" Sevgiden

dişlerini sıkıyordu. "Sen her halinle çok güzelsin!" Sıkıca tuttuğu yanaklarından yönlendirerek başını kendine çevirip öyle söyledi sonuncusunu.

"Ay tamam, yapışma hemen, bırak hadi!" İçten içe hoşuna gittiğini, ciddi olmadığını hepimiz bildiğimizden asla gerilmiyordu ortam böyle tartışmalarda. Aksine hepimiz çok eğleniyorduk.

Tekrardan ayağa kalktığımda bacaklarım daha iyiydi. Üst kabine koyduğum ceketimi giyerken hemen yanımda duran Balın'a uzanıp "Sen de fena kaşınıyorsun ama!" dedim gülerek.

"Ne için?" diye sordu anlamayarak.

"Ne diye sataşıp duruyorsun?"

"Ama ne yapayım, çok hoşuma gidiyor!" deyip kıkırdadı. "Salağın yüzündeki ifadeyi görmüyor musun? Çok sevimli!" Bir an Beren'e öyle bir bakış attı ki yeniden üstüne atlayıp seveceğini sandım fakat neyse ki yanılmıştım.

"N'aber gençler?" Çağrı'nın sesini duymamla birlikte tüm dikkatim ona döndü.

"Eğer bir an önce yemek yiyebilirsek daha iyi olacağımdan adım gibi eminim!" diye cevapladım.

"Aynen!"

Emir orta kapıya yönelirken, "Hadi inelim madem, ne bekliyoruz?!" dedi çoktan hazır olduğu için. Hemen peşinden harekete geçip koridorda yürümeye başladım.

"Ay dışarısı soğuk mu acaba?" derken hızlıca dönüp camdan dışarı baktı Beren.

Emir hemen kapının önünde durup "Aşkım sıkı giyin!" diye tembihledikten sonra devam etti yürümeye.

"Yolculuk nasıl gidiyor kanka?" diye sordum otobüsten indikten sonra yanıma gelen Çağrı'ya.

"Sıkıcı!" dedi yanaklarını şişirerek. "Bir an önce otele gidip dinlenmek istiyorum resmen!"

"Hiç sorma abi ya!" dedi Emir.

"Yemin ederim nefret ediyorum otobüs yolculuklarından!" dediğimde Balın ile Beren yanımıza geldiler.

Emir cebinden paket çıkardığında, "Hadi geçmiyor muyuz içeri?" diye sordu Balın. Sigara içileceğini biliyordu fakat o kadar karşıydı ki buna... Bir şekilde engel olmanın yollarını arıyordu.

"Hava epey soğuk... Siz geçip oturun, biz de geliriz birazdan!" dediğimde Balın'ın itiraz edeceğini düşünmüştüm fakat ilginç bir şekilde tek kelime etmeden kabul edip Beren'in yanına geçti.

"Gel geçelim biz!" demesiyle birlikte tesise doğru yürümeye başladılar.

Emir çıkardığı ilk dalı dudaklarına götürdükten sonra ağzı açık paketi bana uzattı. Aynı şekilde bir tanesini alıp dudaklarıma götürmeden önce, "Kanka seninle yer değiştirelim mi ya?" dedim Çağrı'ya. "Balın çok kızıyor sigara içmeme, görmesin!" İlk önce boş boş yüzüme baktığı için ne demek istediğimi anlamadığını sandım.

"Olur, gel!" demesiyle bir sorun olmadığını anlayıp tek adımda olduğu yere geçip arkamı döndüm. "Yok, ben kullanmıyorum!" diyerek geri çevirdi Emir'in uzattığı paketi.

"Çakmağı versene..." dedim olduğum yerde kıpırdanırken. Üşümeye başlamıştım çünkü.

Emir kendi sigarasını yaktıktan sonra benimkini de yakmak üzere uzandığında rüzgârdan ateşin sönmemesi için ellerimi sigaraya siper ettim.

İlk nefesi dışarıya üfledikten sonra muhabbet olsun diye, "Oğlum otobüsün içi o kadar sıcak ki dışarıya çıkınca bardak gibi çatlayacağım sandım!" dedim.

"Hiç sorma ya! Uyurken terlemişim resmen!" diyerek söylediğimi onayladı Emir.

"Aynen..." derken gözüm Çağrı'ya takıldı. Bir şey söylemeden öylece etrafa bakınışını izledim biraz. Yabancılık çekiyor olabilir miydi acaba? Ya da dışlanmış mı hissediyordu kendini? Eğer ona dışlanıyormuş gibi hissettirirsem buna çok üzülürdüm çünkü bu hayatta nefret ettiğim şeylerin başında ortamdaki bir insanı dışlamak geliyordu.

"Gelmekle iyi yaptın valla!" dedim Çağrı'ya bakarak.

Önce etrafı kolaçan eden bakışlarıyla buluştu gözlerim. "Ha? Bana mı dedin?" diye sordu şaşkınca.

Hafiften gülümseyip "Oho... Uçup gitmişsin oğlum, abii sana dedim!" diyerek karşılık verdim.

Elini alnına götürüp "Kusura bakma ya, dalmışım öyle etrafa bakınıyordum!" diye açıkladı.

"Yok be ne kusuru? Bak keyfine!"

"Geçelim mi artık?" dedi Emir son bir nefesin ardından yere attığı izmariti ayağının ucuyla ezerken.

Onun aksine izmariti hemen sağ tarafımızda duran küçük su birikintisine atarak söndürdükten sonra "Olur, geçelim." deyip ellerimi cebime sokarak tesise yöneldim.

"Ne yiyoruz?" diye sordu Emir, kızların oturduğu masaya vardıktan sonra.

"Tost yemek isterim!" dedi Beren.

"Ay ben de!" dedi Balın da.

"Bana da uyar!" Emir de kararını vermiş oldu.

"Çorba mı içsem acaba ya?" diyerek sesli düşünüp birkaç adım ötede duran büfedeki çorba çeşitlerine göz gezdirdim.

"Saçmalama, çorbayla doyamazsın!" diye karşı çıktı Balın yine tüm anaçlığıyla. "Sen de tost ye işte mis gibi..."

Biraz daha düşündükten hemen sonra, "İyi madem ben de tost isterim o zaman!" diye bildirdim son kararımı.

"Çağrı sen ne yiyorsun abi?" diye sordu Emir.

"Ortama ayak uydurayım bari," deyip gülümsedi. "Ben de tost yerim!"

"Tamamdır, ben hallederim," deyip Emir'in omzuna koydum elimi. "Siz oturun. Ben bir tuvalete gideceğim, geçerken siparişleri veririm!"

"Süper olur valla!" deyip oturdu hemen Beren'in yanına.

Tam büfeye doğru yürümeye başladığımda, "İçecekler?" diye arkamdan seslendi Beren.

"Onu da tostlar gelince hallederiz be güzelim, kasma!" deyip yürümeye devam ettim.

Önce tostlar için kasadan fiş aldıktan sonra ocağın ardındaki yaşlı adama fişi uzattım. Tostların hazırlanmasının biraz zaman alacağını, bu nedenle geçip oturmamı ve hazır olduğunda sesleneceğini söyledi fakat o bekleme süresinde tuvaletteki işimi halledebileceğime inanıyordum. En olmadı oturduğumuz masa çok uzakta olmadığından bizimkilerin siparişleri duymaları mümkündü.

Çok zaman kaybetmemeye özen göstererek hızlıca ellerimi yıkamaya koyuldum. O sırada ceketimin cebinde titreyen telefonumu önemsemedim, ıslak ellerle dokunmamın mümkün olmadığını bildiğim için.

Hemen sol taraftaki cihaza elimi gösterip ellerimi kurulayacak yeterlilikte peçeteyi koparıp hızlıca kurulandım.

Islak peçete yumağını çöp kutusuna atar atmaz çıkış kapısına yöneldim ve aynı zamanda da telefonumu çıkardım.

Kahretsin!

Son birkaç saattir tamamen aklımdan çıkan mesajcıdan gelmişti bildirimler. Öfkeyle sıktım dişlerimi. Ellerimin üşümeye başladığını hissedebiliyordum.

Korkarak açtım mesaj kutusunu.

"Yeterince özleştik bana göre..."

"Ne dersin Çınar Duman?"

"Sence de artık vakit gelmedi mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Kimsenin olmadığını bildiğim halde etrafıma bakındım korkuyla. Tuvalette yalnız olduğumu biliyordum fakat aklım karmakarışıktı, ne yaptığımı bilmiyordum.

Olduğum yerde tam tur dönerek çevreyi kolaçan etme faslını bitirdikten sonra tekrardan telefonda açık duran mesajlara baktım. Yeniden okudum hepsini teker teker.

Tuvaletten dışarıya adımımı atarken bacağımın titrediğini hissedebiliyordum. Sakin görünmeye çalışıyordum bizimkilere belli etmemek için ama şu an yüzümün halini tahmin edebiliyordum. Olduğum yerde durup derin bir nefes çektim içime, gözlerimi sıkıca yumarak. Sakinleşmek için kendimi teskin etmeye çalışıyordum içten içe.

Birkaç kez tekrarladığım derin nefes alışverişinden sonra çıktım tuvaletten. Etrafımdan insanlar gelip geçiyordu artık ve ben her birinin yüzüne şüpheyle bakıyor, her birinden istemeden de olsa çekiniyordum.

Adımlarım, zamanla yarışan saniyelere inat ağır ağır ilerlerken farkında olmadan dudaklarımı dişlediğimi fark ettim. Korkudan... Öfkeden... Fakat bir şekilde mesajcı denen hastalığın etkisinden kurtulamıyordum.

Mezarlıkta attığı ilk mesajlar dönmeye başladı kafamın içinde.

"Üzgünüm..."

"Hazal öldü... Ben değil!"

"Şimdi sır tutma zamanı geldi Çınar Duman! Senin ve benim aramdaki büyük sırrı..."

"Hazal'ın kaybı herkes için yeterince sarsıcı oldu."

"Bir yenisinin daha yaşanmasını hiçbirimiz istemeyiz... Öyle değil mi?"

Zihnimde korkunç bir ses çığlık çığlığa okuyordu tüm bu mesajları. Her harf kafamın içinde bir yerlere saplanıyor, saplandıkları yer sancıyarak kanamaya başlıyordu sanki.

Bu kadar düşünce, gerginlik başımda karşı konulamaz bir ağrıya gebe kaldığından, acıyla yüzümü buruşturmaktan alıkoyamadım kendimi.

Daha öncesinde bizimkilerle paylaşabiliyor, biraz da olsa rahatlıyordum fakat şimdi... Tek başımaydım ve bu her kimse, onu bulana kadar rahat edemeyeceğime emindim.

Kendi kendimi gaza getirerek başımı dikleştirip öyle devam ettim yürümeye. Karşımda ciddi anlamda ruh sağlığı iyi olmayan biri olduğundan emindim çünkü sebebi her ne olursa olsun sağlıklı bir insan böyle bir şey yapmaz, uğraşmazdı. Bu yüzden eğer ondan ebediyen kurtulmak istiyorsam dik durmalı, adımlarımı temkinli bir şekilde atmalıydım.

Dakikalardır sımsıkı tuttuğum telefon avcumun içinde titrediğinde irkildim.

Durdum.

Çevrede ses çıkaran ne varsa birileri tarafından sessize alınmış gibi aniden tüm sesler kesiliverdi.

Telefonu usulca havaya, görüş mesafeme gelecek kadar kaldırıp ekranına baktım.

Bir mesaj daha...

"Nasıl da aptalsın..."

"Kalbin deli gibi çarpıyor, değil mi?"

"Korkuyorsun!"

Havanın ne kadar soğuk olduğunu biliyordum fakat öyle bir duygu karmaşası içindeydim ki bu, vücuduma bile ters etki etmiş, terlemeye başlamıştı.

"Yaz!" diye bağırdım birden kendime. "Yaz, yaz..." Titreyen ellerimle sıkıca tutundum telefonuma. "Acele et!" Kendi kendime mırıldanıyor, etrafımdan geçen insanların tuhaf bakışlarını önemsemiyordum. "Kahretsin!" Dişlerimi sıktım. "Ellerim neden titriyor?!" Kendime öfkelendim o an. "Sıçayım!"

Nihayet güç bela oluşturabildiğim mesajı bir an bile düşünmeden gönderdim.

"Elinden geleni ardına koyma... Şerefsiz!"

"Hadi... Hadi..." Öylece telefona bakıyor, heyecanla mesajın iletilip iletilmeyeceğini görmeyi bekliyordum. "Hadi be!"

Ve göndermişti!

"İşte bu be!" diye zafer çığlığı attım. "İşte bu!" Yumruk yaptığım elimi havada savurdum sevinçle. "Hadi bakalım... Madem oyun oynamak istiyorsun..." Başımı salladım. "Oynayalım!"

Masaya gelene kadar biraz öncekinden daha iyi göründüğümü düşünüyor, en azından öyle olabilmeyi umut ediyordum.

"Sonunda abicim ya!" dedi Emir sırıtarak.

"Çok çişim gelmiş ne yapayım!" deyip tam oturacakken "Hay..." diye ağzımdan kaçmak üzere olan küfrü bastırıp "Tostları unuttum!" diyerek doğruldum yeniden.

Tam tostlar için yürümeye başlayacakken masadaki eksiği fark edip durdum. "Çağrı nerede?" Beren bir şey söylemeden kaşlarını kaldırarak ileriyi işaret etti. Gözlerini takip ederek işaret ettiği yere baktım. "Ne yapıyor o?"

"Tostları birimizin alması gerekiyordu!" diye cevapladı Beren. "Bu yüce görevi Çağrı üstlenmek istedi."

"Dur bir bakayım şuna," deyip yürümeye başladım kasaya doğru.

"Çağrı?" Omzuna dokunduğumda irkilerek arkasını döndü. Telefonuyla ilgilendiği için boşluğuna gelmiş olmalıydı.

"Ah, işini hallettin mi?" deyip elini saçlarına daldırdı gülerek. "Ben de tostları beklerken Sado'ya mesaj atıyordum merak etmesin diye!"

"İyi yapmışsın!" deyip gülümsedim hafiften başımı sallayarak. "Çok pimpirikli!"

"Ah, ah... Hiç sorma!" deyip güldü keyifle. "Sanıyor ki dışarıda kötü kalpli kim varsa pusuya yatmış bizi bekliyor..." Son söylediği komik gelmişti, kahkaha attım.

"Ne yapsın, o da iyiliğimizi düşünüyor ya..." dedim gülmem geçtikten sonra.

"Aynen öyle," diyerek onayladı söylediğimi.

Sonrasında bir şey konuşmaya kalmadan beklenen son tost da geldi ve onlarla birlikte içecek olarak söylediğimiz çayları alarak masaya döndük.

"Allah'ım..." dedi Beren mutlulukla. "Resmen 'yemek' kelimesini duyduğu an sorun çıkarmadan kabul eden bir arkadaş ekibim var, o kadar mutluyum ki!" dedi sevinçle el çırparak. "Sırf bu yüzden bile sizi çok seviyorum!"

"Aşkım iyi hoş da..." kolunu Beren'in sandalyesine koydu. "Arkadaş markadaş ayıp olmuyor mu ya?" diye mızmızlandı.

"Canım sevgilim..." deyip elini Emir'in yanağına koydu Beren. "Seni yerim!" Bir yandan dişlerini bir yandan da tuttuğu yanağını sıktı. "Ama öncelik tostumun..." deyip masaya dönüverdi birden. "Sen de alınmayı bırakıp tostunu yesen iyi olur!" der demez tostundan bir ısırık aldı.

Sonrasında pek bir şey konuşmadan tostlarımızı yedik. Ara ara tatil için heyecanımızı dile getirip geçireceğimiz güzel günlerin hayallerini kurarak birbirimizle sevincimizi paylaştık.

"Mola bitmek üzere..." dedi Balın. "Kalkmadan bir tuvalete mi gitsek ya?" diye teklif etti Beren'e. "Çişim geldi..." diye fısıldadı ama yanında olduğum için rahatlıkla duymuştum.

"Ay benim de çok çişim geldi ya!" Karşılıklı çiş muhabbeti ettiler ve ben buna şahitlik etmek zorunda kaldım. "İşemezsem lıkır lıkır sallanacak karnımda çişim..."

"Belli ki buraları sidik götürüyor!" deyip sırayla ikisinin yüzüne bakıp sırıttım.

"Dinleme sen de!" diye cırladı Beren her zamanki gibi. "Deli mi ne!"

"Bir şey demedim yahu!" diye karşılık verdim. "Hem yapın, yapın!" dedim sonra tıpkı onlar gibi fısıldayarak. "Ben yaptım... Çok rahatlıyor insan!" Sırıttım.

"Ay evet, hadi gidelim!" deyip kalktılar yerlerinden.

"Nereye?" diye sordu Emir.

"Balın'la tuvalete gidiyoruz tatlım!" Sandalyesinin kenarına astığı çantasını aldı. "Hem ellerim pis pis gezemem..."

deyip tostu tuttuğu elini havaya kaldırdı. "Ellerimi de yıkayacağım!"

Emir başını sallayarak "Peki madem..." deyince kızlar masadan ayrıldı. "Biz de bi' gitsek mi ya?"

"Sen de mi işemek istersin?" deyip güldüm biraz önceki muhabbet aklıma geldiği için.

"Birlikte gidelim istersen kanka? Ne yapacağımı kendi gözlerinle görürsün!" Pis pis sırıttı.

"Yok kanka, ben az önce kendimde gördüm, yeter!" aynı şekilde güldüm keyifle.

"Tek gideyim o zaman!" deyip kalktı yerinden.

"Şey..." Emir'e baktı Çağrı. "Biraz önceki muhabbetin üstüne pek hoş olmayacak ama birlikte gidelim diyecektim..." deyip bana bakarak güldü.

"Bunu istediğine emin misin?"

Sırıttı. "Yani seni izlemek için değil de kendi işimi halletmek için gelmek isterim tabii..." Hepimiz kahkaha attık hemen sonra.

"Hadi gidelim o zaman!" deyip elini salladı Emir. "Boş yaparken otobüsü kaçıracağız şimdi!"

"Aynen hadi çabuk olun!" deyip önüme döndüm.

Önüme dönüp telefonumla ilgilenmeye başladım masada tek kaldığım için. Yapacak hiçbir şey de olmadığı için sosyal medya hesaplarıma girip çıkıyordum öylece, zaman çabuk geçsin diye.

Tam boş boş dolaşırken bir bildirim geldiğinde dehşetle açıldı gözlerim. "Siktir!" diye bağırdım aniden olduğum yeri ve çevremde bir sürü insanın olduğunu unutarak. Hızlıca etrafıma bakındım. Neyse ki kısıtlı mola sürelerinde ihtiyaçlarını giderme peşinde oldukları için her ne kadar bağırmış olsam da kimsenin dikkatini çekmemiştim.

Tekrardan telefonuma verdim tüm dikkatimi. "Unuttum ben bunu!" diye homurdandım son kelimeyi uzatarak.

Heyecan ve gerginlik içinde bildirim panelinde duran mesaj bildirimine tıkladım, mesajın tamamını okuyabilmek için.

"Kazanmayı severim. Özellikle yenileceğini bildiği halde meydan okuyacak kadar aptal birine karşı kazanmayı... İştahımı kabarttın çocuk!"

Bu durum öylesine sinirlerimi bozuyordu ki artık, gülmeye başladım birden. Bir süre hiçbir şey yapmadan telefonun ekranına bakıp güldüm sadece.

İlk günden beri ona cevap verme şansını bir kere bulmuştum. Bu yüzden şimdi de yazacağım mesajın iletilip iletilmeyeceğini bilmiyor olsam da yine de şansımı denemek üzere cevap yazmaya koyuldum.

"Hodri meydan..."

"Hazırım!"

Ve sonra bizimkiler geldi. Dakikalar içinde vücudumun tamamını ele geçirmiş gibi hissettiğim cesareti kuşanıp kalktım masadan. Yüzümde zafer gülüşüyle kimseye bir şey söylemeden otobüse doğru yürümeye başladım.

Inuncu Bölüm

Dejavu yaşıyordum. Tıpkı rüyamda olduğu gibi kalacağımız otelin önünde durmuş bakıyorduk öylece. Tatil planını Beren, Emir'le birlikte yaptığı için kalacağımız yeri de ayarlayan onlar olmuştu.

Ve yine aynı rüyamdaki gibi coşkuyla kollarını iki yana açtı Emir. "İşte geldik!" dedi neşe içinde.

"Ayy..." diyerek neşeyle el çırptı Beren, Emir'in hemen ardından. "Çok güzel!"

Bakışlarımı Beren'den çekip oteli inceledim. Rüyamla kıyaslamayı kesmem gerekiyordu fakat zihnim bir yana rüyamdaki dağ evi ve çevresini, diğer yana şu anki görüntüyü koyup 'yedi farkı bul' bulmacası çözer gibi farkları bir bir önüme sürüyordu. Rüyamda gördüğüm ıssız çevre ve terk edilmiş dağ evinin aksine karşımdaki otelin, misafirlerini şenlik içinde karşılamak ister gibi her yanı ışıklarla çevriliydi. Neredeyse tüm odalarının ışıkları açık olduğundan otelin tamamen dolu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Otelin cıvıltısının yanı sıra çevresinde görülen diğer oteller de aynı canlılıkta görünüyordu. Civarda görülen restoran ve kafeler de cabası... Her yerde insanlar vardı. Karla kaplı şehrin yollarında güçlükle ve aynı zamanda bu zorlu yürüyüşten aldıkları keyifle yürüyen insanlar,

gruplar veya çiftler halinde sıcak bir ortam için kafe ve restoranlarda zaman harcayanlar... Otel odalarının perdeleri ardında görülen gölgeler... Herkes aynı amaç doğrultusunda buradaydı. Herkes mutlu görünüyordu. Az veya çok hepsinin birer derdi vardır mutlaka fakat hepsi dertlerinden azade görünüyordu. Belki de rol yapıyorlardı mutlu görünmek için.

Tıpkı benim yaptığım gibi...

Beren, sevincini belli edecek bir hışımla bize dönüp "Sevinçten kafayı yiyecek olan tek ben miyim ya?" diye sorduktan sonra her birimizin yüzüne teker teker baktı. "Ne diye susuyorsunuz?"

"Çığlık mı atalım istiyorsun?" diye sordu Balın fakat kısa bir süre yüzüne baktığımda onun da en az Beren kadar mutlu olduğunu görebiliyordum.

"Hadi girelim!" deyip yürümeye başladım otele doğru.

"Bir an önce dışarıya çıkalım yalvarırım!" dedi Beren, Emir'le birlikte arkadan gelirken.

"Çıkarız tabii..." dediğini duydum Emir'in.

"Bu gece de mi?" diye üsteledi.

"Yorgun değil misin kızım?" dedi Balın yanımda yürüdüğü için arkasına dönerek.

"Aman ne yorgun olması, yürüyerek geldi sanki?!" diye çıkıştı daha neredeyse Balın cümlesini bitirmeden. "Valla çok istiyorsan odanda kalabilirsin!" O kadar alışmıştım ki cırlamalarına, görmesem bile direkt olarak canlanıyordu gözümde mimikleri. "Çıkmak isteyen çıkar. Öyle değil mi Emir?"

Hemen sonra Emir, "Öyle..." diyerek onayladığında sesinin tam aksini haykırdığı apaçık ortadaydı.

Bir şey söyleyemeden sırıttım sadece. Bir ilişkiyi yürütmenin zor olduğunu herkes bilir. Ama söz konusu Beren'le bir ilişkiyi yürütmekse...

Allah yardımcısı olsun!

Daha resepsiyona varmadan birkaç otel çalışanı tarafından sevecen gülümseler eşliğinde karşılanmıştık çoktan.

"Hoş geldiniz..." derken dişlerini göstererek gülümsedi resepsiyonist kadın.

Resepsiyona ilk gelen Balın'la ben olduğum için "Merhaba, iyi akşamlar!" diyerek karşılık verdim aynı şekilde gülümserken.

"Merhaba..."

"Rezervasyonumuz vardı," diyerek bilgilendirdim görevli kadını.

"Kimin adına yapılmıştı rezervasyon?" diye sordu.

Cevap vermeden "Bir saniye..." diyerek beklemesini rica ettim kadından ve arkamı dönüp Emirlerin yanımıza gelmesini bekledim.

"Ne oldu?" diye sordu Emir.

"Kimin adına yaptınız rezervasyonu?"

"Benim!" diyerek cevapladı Beren saçma bir gururla. Ama söz konusu Beren olduğundan garipsemeye gerek yoktu çünkü adında geçen harfleri bir yerlerde görse bile bununla gurur duyabilme potansiyeline sahip biriydi o.

"Beren Milan!" dedi sabırla bizi bekleyen görevli kadının yanına giderek. "Beren Milan adına yapılmıştı."

Bilgisayarda birkaç saniyelik işlem yaptıktan sonra "Kimliklerinizi rica edebilir miyim acaba?" deyip beklemeye koyuldu kadın.

Fazla zaman kaybetmeden kimliklerimizi kadına uzattık ve bu sefer de biz beklemeye başladık.

"Nasıl kalıyoruz?" diye sordum Emir'e sessizce.

"Nasıl kalıyoruz derken?"

"Kim kimle kalıyor yani?"

"Senle ben," dedi, ardından kızlara dönerek, "Beren'le de Balın kalıyor..." diye devam etti gözünün ucuyla Çağrı'ya baktı sonra. "Çağrı da tek..." Çağrı'nın yalnız kalacağını söylemekten rahatsız olmuştu Emir.

Çağrı, Emir'in huzursuzluğunu anlamış olmalıydı ki, "Hiç problem değil!" deyip gülümsedi. "Zaten sonradan dahil oldum..."

"Olur mu abi hiç öyle şey?!" diyerek karşı çıktı. "Mis gibi birlikte tatile geldik işte. Öncesi sonrası mı olur bunun?"

"Aynen öyle!" diye destekledim Emir'i.

"Ben yine balayı çiftine özel süit oda isterim!" deyip pis pis sırıttım Emir'e bakarken.

"Anlamadım lan?" dedikten saniyeler sonra, "Ha..." diye bağırdı resepsiyonist kadının dikkatini çekecek kadar. "Demek benimle uyumayı özledin!" derken sokuldu bana doğru.

"Aşkım!" dedi hayretle Beren. Sahici değildi şaşkınlığı. "Beni aldatmanı kaldıramam ama daha da kötüsü beni Çınar'la aldatmanı kaldıramam." dedikten sonra yüzünü ekşitti.

"Niye, bende ne varmış?" deyip kolumu Emir'in omzuna doladım, Beren'e doğru pis pis sırıtarak. "Beni beğenmeyecek erkek de ne bileyim..." Emir'i kendime doğru çektim.

"Ay belli ki bunlar bana Aşk-ı Memnu'ya yeni final çektirecekler!" derken elini alnına koyup diğer eliyle Balın'dan tutarak bayılacakmış gibi yaptı.

O kadar eğlenmiştim ki biraz daha devam ettirebilirdim eğer görevli kadın "Buyurun kimlikleriniz!" demeseydi. Kimliklerin hepsini alıp sahiplerine teslim ettikten

sonra kadının kişi bilgileri için uzattığı formları doldurup oda kartlarımızı aldık.

Asansörün gelmesini beklerken, "Biraz dinlensek ya?" dedim Beren'e bakmadan çünkü biliyordum ki çoktan bakışlarıyla beni bıçaklamaya başlamıştı.

Balın da tıpkı benim gibi Beren'e bakmadan, "Bence de!" diye söylediğimi onayladığında gözümün ucuyla Beren'e baktım ve bakışlarının yeni kurbanının Balın olduğunu gördüm

"Aynı fikirdeyim!" dedi Çağrı da el kaldırarak.

Neredeyse bir dakika boyunca cıkladı Beren tek tek yüzümüze bakarak. Tam asansör geldiğindeyse, "Siz gerçekten hayatımda gördüğüm en sinsi insanlarsınız..." dedi gözlerini kısarak. Hepimiz asansöre bindiğimizde tek başına durup yüzünü buruşturarak baktı bize. "Şu hale bak..." deyip hiçbirimize değmeden asansöre girdiğinde "Bir yılan ordusuyla tıkılıp kaldım burada!" diye söylendi.

"Merdiven yok muydu ya?!" dedi Balın gözlerini devirirken.

"Kızım sende karakter yokken merdiven yokluğunu mu dert ettin?" Asansöre en son bindiği için yüzü kapıya, arkası bize dönüktü fakat yine de laf yetiştirmekten geri kalmıyordu.

"Of tamam, çıkarız be zırlama artık!" diye bağırdı Balın dayanamayıp. "Ay Allah sana yardım etsin Emir, bu ne böyle vıdı vıdı... Susmuyor!" Emir, Beren'e çaktırmadan işaret parmağını dudağına bastırarak Balın'a susmasını söyledi. "Valla arkadaşım olmasan kafanı asansör kapısına sıkıştırırdım ama..."

Beşinci kata geldiğimizden durdu asansör, kapıları açıldı.

Balın, Beren'in arkasından asansörden çıktığı gibi koşarak sarıldı. "Ama neyse ki çok seviyorum bu kızıl yellozu!"

Beren kahkaha attı. Hepimiz tek tek ayaklarına kapanmadan gardını indirmesine imkân yoktu, hazırlıksız yakalandığı için güldüğüne emindim.

Koridorda neşeli koşuşturma, gülüş ve sohbetlerimiz yankılanırken bir yandan da herkes kendi odasını buldu. Kızlar bir odada, Emir'le ben bir odada, Çağrı da tek kalıyordu ve hepimizin odaları aynı kattaydı şansımıza.

"Hadi haberleşiriz sonra..." derken aynı zamanda elimdeki kartı okutarak kapıyı açtım.

"Tamamdır!" diye seslendi Balın fakat çoktan odaya girmiştim bile.

Işıkları açarken Emir yanımdan geçip odaya doğru ilerledi. Kapıyı arkamızdan kapatırken Emir'in sesini duydum içeriden. "Aa..." dediğinde koridordan geçip odaya ulaştım. "Yatakları ayırmışlar bak görüyor musun?!"

"Sıkıntı etme, birleştiririz yiğidim!" deyip birkaç adımla yanına ulaşıp yanağından bir makas aldım.

"Hadi lan!" deyip omzuma vurdu yanından geçip giderken.

Pencerenin önündeki koltuklara kendimi attığım an öyle rahat hissettim ki... Sanki saatlerdir süren otobüs yolculuğunu saniyeler içinde vücudumdan çekip alacak kadar sihirli bir güce sahipti. O an yatağa yatsam hissedeceklerimi hayal edemedim bile. Aslında koltuktan önce yatağa uzanmayı düşünüyordum fakat eğer bunu yaparsam birkaç saat uyumadan asla yataktan çıkmayacağımı biliyordum.

"Kanka ya..." dedim hâlâ ayakta dolanıp bir şeylerle uğraşan Emir'e. "Benim çantada paket var, hayrına onu atsana ya?!" dedim yüzümü sanki çok yorgunmuşum gibi ağrılı bir ifadeye büründürerek. "Çok üşendim kalkmaya, hadi canım, kurban olduğum!"

Bir şey söylemeden yatağın kenarına attığım sırt çantamı yerden alıp karıştırmaya başladı. "Şerefsiz herif..."

dedi ciddi olmayan bir sesle. "Ben istesem ölü taklidi yaparsın ama!"

"Aşk olsun..." deyip cıkladım. "Bugüne kadar ne zaman böyle bir şerefsizlik yaptım, ha?"

Paketi karnımın üstüne atıp "Açtırma şimdi ağzımı!" dedi ve kendini yataklardan birine attı.

Paketten bir dal çıkarıp kalanını geriye koyduktan sonra "Çakmağı da atsana!" dedim güçlükle, dudaklarımın arasında sabitlediğim sigarayı düşürmemeye özen göstererek.

Biraz sonra çakmak da karnımın üzerine iniş yaptığında hızlıca sigarayı yakıp onu da paketin yanına postaladım. "Benden mutlusu yok şu an be!" dedim ilk dumanı üflerken. "Mis gibi dinleniyoruz resmen!" İplerini çözmekle uğraşmadan ayakkabılarımın arkalarını zorlayarak çıkarmaya çalıştım. Biraz uğraştıktan sonra bir tanesinden ayağımı kurtarabildim.

"Hay sıçayım ya!" dedi Emir birden.

"Ne oldu lan?!"

"Paketi geri salsana buraya ya... Bende bitmişti, unuttum!" diye homurdandı.

Bir şey söylemeden ayakkabımın diğer tekini de çıkarıp koltuğun dibine düşmesine şahit olduktan sonra daha da yayıldım koltukta.

"Lan paketi atsana hadi!" diye bağırdı Emir.

"Kalk al, ayağın mı kırık?" derken gülmeme engel olamadım. Daha da sinir etmek için başımı hafiften oynatarak gözümün ucuyla Emir'e baktım. "Bakayım..." Ayağına çevirdim bakışlarımı. "Yo... Kırık falan değil!"

"Sokarım ayağına ama he!" diye azarladığında daha da şiddetlendi gülmem. "At lan şunu!"

"Atmazsam ne yaparsın lan?!" diye meydan okumaya çalıştıysam da güldüğüm için pek işe yaradığını sanmıyordum.

"Yemin ederim... Kalkarsam seni aşağıya atar sonra da leşine pamuk yerine o pakette ki tüm sigaraları tıkarım tek tek!"

"Yavaş lan!" dediğimde gülmeme hâkim olabilmiştim nihayet. Hatta daha da kızması için kaşlarımı bile çatmıştım. "Hayırdır birader? Tıkarım, sokarım... Ne oluyor?!" diye maço taklidi yaptığım da başını yana çevirip sabır dilendi içinden.

Emir tekrardan dönene kadar çoktan paketi alıp ona fırlatmıştım bile. "Al lan al!"

"Şerefsiz ya..." diye söylenerek aldı yanına düşen paketi.

"Çok uyumak istiyorum ya..." dedim birkaç dakikadır süren sessizlik canımı sıkmaya başladığında.

"Harbi ya!" dedi Emir telefonuyla ilgilenirken.

"Mis gibi uyusak bir iki saat kendimize geliriz!" dedikten sonra gerindim iyice mayışarak.

"Of deme öyle valla, ben de istiyorum da..." Tamamlamadığı cümlesinin devamını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"Beren bizi öldürür!" diye Emir'in yarım bıraktığını tamamladım. "Ama o kadar yorgun hissediyorum ki... Öldürse de rahat rahat uyusak şöyle birkaç yüzyıl!"

"Keşke ama öldürmüyor da kurban olduğum, sadece konuşarak işkence ediyor!"

"Doğru..." deyip başımı salladıktan sonra ne kadar yorgunsak artık, konuşmaya bile mecalimiz olmadığından sustuk. Zaten boş yapmaya halim olmadığı için konuşmayı kestim.

Birinci Bölüm

Mesajcı'dan...

"Bir gün sadece benim göğsümde böyle uyuyacaksın bir tanem!" dedim son çektiğim fotoğraflara bakarken. Özellikle ilk çektiğim fotoğraf en iyi olanıydı çünkü onu çekerken flaş açıktı fakat neyse ki bir sorun çıkmamıştı. Hepsi uyuyordu çünkü fotoğrafları çekerken. Hem otobüste arkalarda oturuyorduk ve arkalarda bizden başka yolcu olmadığından başkasını da huylandırmamıştım.

Çektiğim on yedi fotoğrafın hepsini tek tek inceledikten sonra flaşla çektiğime döndüm yeniden. Diğerleri karanlıktı çünkü.

Bir yanım onu uyurken seyredebilecek yeni fotoğraflara erişmenin mutluluğuyla doluyken diğer yanım fotoğrafta, daha da önemlisi Balın'ın yanında olan Çınar Duman'a nefretini besliyordu. Balın'ı sıkıca sarması gereken kollar benimkiler olmalıyken o herif sarılıyordu ona. Onu göğsünde uyutması gereken benken... Adi herif Balın'ın saçlarını koklayabilme lüksüne sahipti.

"Ama görürsün..." dedim hırsla başımı sallarken. "Bu son zamanlarının keyfini iyi çıkar Çınar Efendi!" dişlerimi sıktım sinirle. "Çünkü öyle bir sayfa açacağım ki hayatlarınızda..." Fotoğrafta Balın'ın yüzünü inceledim cümlemin

devamını tamamlamadan hemen önce. "Ne yaparsanız yapın bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!"

Kendimden emin bir şekilde başımı sallarken fotoğraf düzenleyiciyi açtım. Fotoğrafta ki erkek ben değilsem başka kimse olamazdı. Özellikle Çınar'ı görmeye tahammül edemezken bir de aşkla baktığım fotoğrafta onun varlığına katlanmam mümkün değildi.

Balın'a dokunmayacak şekilde omzuna kadar Çınar'ı kırptıktan sonra fotoğrafı yeni haliyle kaydettim.

"Şimdi çok daha güzel oldu!" Keyfim gerçekten yerine gelmişti. "Böylesi bile güzelken, bir de bu ânı benimle yaşadığın gün... Mutluluktan kafayı yiyeceğiz!" dedim Balın'a gülümseyerek.

Telefonun ekranını okşadım. "Seni çok ama çok seviyorum Balın İmge..." diye itiraf ettim. "Her şeyden... Herkesten... Kendimden dahi çok seviyorum!"

Öyle yoğundu ki ona olan hislerim... Bazen boğulduğumu hissediyordum, altında ezildiğimi. Hatta bazen değil her zamandı bu his. Balın'a karşı içimde beslediğim üç senelik aşkın kölesi olmuştum ve kurtulamıyordum.

Kurtulmak istediğim de yoktu.

Üç yıl... Koca üç yıl onunla dolu binlerce bilgi, hatıra ve duyguyla onsuz geçmişti. Artık sabrım yoktu onsuzluğa. Üç yıllık müebbetimin son bulması gerekiyordu yoksa kafayı yiyecektim. Bir an önce kavuşmak istiyordum artık âşık olduğum kadına. Önümüzde bizi bekleyen aşk dolu günlere kapı açmak ve geriye kalan kim var kim yoksa suratlarına kapıyı çarpıp çıkmak istiyordum bu hayattan.

"İşte tam da bu yüzden Balın..." dedim yeniden telefona dönüp. "Elimi çabuk tutacağım!"

Bir yandan da Çınar'la son mesajlaşmamızdan beri ona neler yapabileceğimi düşünüyordum. Özellikle bu tatili burnundan getirmek istiyordum. Burada geçirdiği her an hatta her saniyesi zehir olmalı, burnundan gelmeliydi.

O beni bulmakla uğraşırken, ona yaşattıklarımın sıkıntısı içinde yalnız başına kıvranıp dururken Balın'la yakınlaşmam çok daha kolay olacaktı.

Aniden aklıma öyle bir fikir geldi ki... Sevinçle oturduğum yerden sıçrayıp odanın içini turlamaya başladım.

"Çınar Duman..." diye dile getirdim nefret ettiğim ad ve soyadı. "Seni öyle bir hale getireceğim ki..." Aklıma gelen şahane fikri düşündükçe keyfim yerine geliyordu. "Ne yaparsan yap kurtuluşun yok!" Gülmekten alıkoyamadım kendimi. "Sıçtın Çınar... Çok fena sıçtın!"

Diğer telefonu çıkarmak üzere sırt çantama yöneldim. Çantayı yatağın üzerine atıp hızlıca karıştırmaya başladım.

Telefonun açılmasını beklerken yatağın kenarına oturdum usulca. "En büyük tekmeyi bizzat Balın'dan yediğinde göreceğim o leş suratını!"

Mesaj gönderilecek kısma Çınar'ı yazdıktan sonra mesajı yazmaya koyuldum.

"Çınar Duman... Çınar Duman Çınar Duman..."

Yazdım önce.

Gerilim yaratmaya bayılıyordum çünkü.

"Zamanı geldi..."

Sırıtıyordum.

"Ben kuşandım zırhlarımı, silahlarımı. Umarım sen de hazırlamışsındır yatmak için mezarını!"

Hazal geldi aklıma birden. Keyfim kaçar gibi oldu. Ayrıca olayı tümüyle yanlış anlamasından çekinip durumu düzeltebilmek için bir mesaj daha yazmaya başladım.

"Hah! Korkma bu bir tehdit değil..."

"Ölmeyeceksin Çınar Duman!"

"Yaşarken ölmek neymiş bizzat şahit olacaksın."

"Hazır ol..."

"Oyun başlıyor!"

On İkinci Bölüm

Koltuktan sıçrayarak uyandığımda gürültünün sebebini anlayamadım bir süre. Karanlık odanın içine boş boş bakarken çok sonra anladım ne olduğunu.

Emir'in yanında çalan telefon katlanılamayacak kadar fazla gürültü çıkarırken aynı zamanda da birisi alacağı varmış gibi kapıyı yumrukluyordu.

"Lan ne oluyor?!" diye bağırdım kapıya doğru, hâlâ koltukta otururken.

Korkuyla uyandığım için bir el kafamın içinde beynimi sallıyor gibi hissediyordum. Bıçak gibi saplanan ağrı ise cabası... Kaşlarım çatıldı birden her şeyin üst üste gelmesinden dolayı.

"Hay sokayım kapınıza da... Telefonunuza da!" Homurdanarak kalktım koltuktan. Yalpalayarak birkaç adım ilerlediğimde neredeyse yere düşecektim.

Emir'in telefonu susunca biraz rahatlar gibi olmuştum fakat o da sadece birkaç saniye sürmüş sonrasında yeniden çalmaya başlamıştı.

"Lan Emir!" diye bağırdım bir yandan da karanlık odanın içinde zar zor yürümeye çalışarak. "Emir!"

"Ne var..." diye homurdandı uykulu çıkan sesiyle.

"Lan kalk, manyağın biri seni arıyor..." Durup telefonunu işaret ettim sanki karanlıkta ne yaptığımı görebilecekmiş gibi.

"Kapıyı çalan kim?" diye sordu. Duyduğum hışırtıdan dolayı doğrulduğunu anlayabildim.

"Ne bileyim kim!" diye azarladım.

Kapı ısrarla çalınmaya devam ederken yeniden yürümeye başladım. "Bok var çalıyorsunuz bu kadar!" diye bağırdım.

Aceleyle ve görmeden attığım birkaç adımın sonu hüsrana çıktığında bir küfür savurarak atıldım öne doğru. Tam yere düşecekken tesadüfen avcumda hissettiğim duvar, kurtarıcım oldu.

Valize takılmıştı ayağım...

Düşmekten son anda kurtulmanın verdiği rahatlamayla duraksayıp derin nefesler aldım. Hem korkum hem sinirim yatışır belki diye fakat kapıdaki her kimse durmak bilmediğinden sakinleşmemin imkânı yoktu.

"Lan bu ışıkları açmadık mı girince?" diye tekrardan Emir'i azarladım. "Nasıl kapanıyor bunlar?!"

"Sen uyuyunca ben de rahat uyuyabileyim diye kapattım!" diye bağırarak cevapladı sorumu.

Nihayet ulaştım kapıya. Öyle sert açtım ki... Kapı kulpunun elimde kalacağından korkmuştum.

Kapıyı açar açmaz gözlerime saldıran ışık yüzünden ellerimi gözlerime siper ederken diğer yandan kulaklarıma hücum eden cırtlak ses, katil olmanın eşiğine sürükledi beni o anda.

"Ay sonunda!" derken aynı zamanda beni iterek içeri girdi izin istemeden. "Bu ışıklar neden kapalı be?!" dedi karanlık odanın ortasında dikilirken.

Öyle sinirlenmiştim ki... Bir şey söylersem kalbini kırabilirdim. Bu yüzden susmayı seçip siper ettiğim ellerimi gözlerimden çektim. Hemen karşımda Balın mahcup bir şekilde duruyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Balın..." diye homurdandım gözlerimi kısarak.

"Duramadı yerinde..." diye açıklama yaptı hâlâ mahcubiyeti devam ederken. Kendi isteğim dışında uyandırıldığımda ne kadar sinirli olduğumu en iyi o biliyordu çünkü.

"Kafayı yiyeceğim ya sinirden!" diye cevap verip başımı ellerimin arasına aldım. "Biri başımı bıçaklıyor sanki..." deyip cıklarken gözlerimi yumdum sıkıca.

"Ya..." deyip içeriye, yanıma geldi. "Kıyamam sana..." ellerini ellerimin üstüne koydu. "Denedim ama engel olamadım... Vallahi!"

"Biliyorum güzelim..." deyip açtım gözlerimi. "Senin suçun olmadığını biliyorum. Beren işte bilmiyor muyuz huyunu sanki?"

Beren ışıkları açmıştı.

"Aşk olsun Emir!" diye başlayıp çocuğun başının etini yemeye başladı içeride.

Kapıyı kapatıp Balın'la birlikte odaya girdiğimizde, "Sana da aşk olsun yani Çınar!" diye bana söylenmeye başladı. "Ne yaptın ne ettin Emir'in de kanına girdin, değil mi?"

"Berenciğim..." dedim sabrımı son zerresine kadar kullanıp sakin kalmaya çalışarak. "Canım benim..." yattığım koltuğa oturdum. "Bir sus gözünü seveyim... Allah aşkına bir sus ya!" dedim en sonunda sabrım birden taşınca.

"Ay hem suçlusun hem güçlü!"

"Beren!" diye uyardı Balın kolundan çekiştirip. "Salaklaşma kızım, herkes senin gibi kurtlu mu? İnsanlar yorgun!"

"Ama..." diye başladı konuşmaya fakat devamında söyleyeceği bir şeyi olmadığı için susmak zorunda kaldı.

"Aması falan yok işte!" dedi Balın.

"Ay tamam ya... Kusura bakma Çınar biraz abartmış olabilirim," dedi biraz önce ki Balın'ın mahcubiyetini sahiplenerek. "Özür dilerim..."

Üstelemenin gereksiz olduğunu düşünerek karşılık vermedim.

Biraz sonra "Saat kaç?" diye sorduğumda hâlâ başımdaki ağrının tamamen olmasa da en azından hafiflemesini diliyordum.

"Sekize geliyor!" diye cırladı yeniden kendini kaybederek. Durumu fark edip gözünün ucuyla bana bakarak, "Sekize on var yani..." diye düzeltti sakince konuşarak.

"Ne yapmak istiyorsun aşkım, söyle hadi?" dedi Emir yerinden kalkıp Beren'in yanına sokulurken.

Balın da yanımdaki yerini almıştı.

"Güzel bir kafeye, restorana falan gidip yemek yiyelim!" dedi heyecanla. Hemen keyfi yerine gelmişti. "Hem ne güzel iki insan yüzü görürüz!"

"Biz yetmiyor muyuz?" diye sordu Emir tavırlı bir sesle.

"Hayır ya onu demek istemedim!" deyip ofladı.

"İyi madem bir elimizi yüzümüzü yıkayıp kendimize gelelim önce..." dedim gözlerimi ovarken. "Sonra da çıkarız."

"Aynen," dedi Emir. "Hızlıca hazırlanır çıkarız."

"Peki o halde biz odamıza gidelim," deyip yanımdan kalktı Balın. "Siz de rahatça hazırlanın!"

"Geç kalmayın ama!" dedi Beren, Balın onu kolundan tutup çekiştirmeye başladığında. "Tamam mı?"

"Tamam canım, tamam!" diye seslendi Emir arkasından. "Merak etme sen!"

Kapı kapandıktan sonra koltuğa yayıldım tekrardan. Emir de yattığı yatağa döndü. Birer sigara yaktık keyifle. Başımda ki ağrı yüzünden ne kadar keyif alabilirsem o kadar keyifle tabii...

"Acele etmezsek ağzımıza sıçarlar valla!" dedi Emir usul usul başını iki yana sallayarak.

"Yeterince sıçmadılar mı?" diye sordum ters ters. Hâlâ sakinleşmiş hissedemiyordum çünkü.

"Sıçtılar valla ya! Neye uğradığımı şaşırdım..."

"Sen mi ben mi?" dedikten sonra sigaralarımız bitene kadar konuşmadık. Sonra banyoya gidip hızlıca ihtiyaçlarımı karşıladım.

Hemen benden sonra Emir de gereken ne varsa yapıp hazırlandı ve ikimiz de çıkmaya hazır hale geldiğimizde odadan çıktık.

Sırt çantamı ve ceketimi hızlıca elime alıp çıktığımdan yük gibi elimde taşıyordum. Çantamı kısa bir süre Emir'e verip ceketimi giydikten sonra aldım tekrardan. Oda kartını da rastgele çantama atıp tek omzuma astım.

"Kızlar..." diyerek çaldım kapılarını.

Balın açtı kapıyı.

Hemen girişte kapısı açık olan banyonun aynasından Beren'in ruj sürdüğünü görebiliyordum.

"Çıkabiliriz artık," deyip girişte durdum.

"Gelsene..." diye içeriye davet etti Balın.

"Müsait mi?"

"Müsait müsait, gel!" deyip odaya doğru yürüdü.

"Hazır mısınız?" derken peşinden odaya girdim.

"Beren Hanım süslenmesini bitirebilirse..." deyip ceketini aldı yatağın üzerinden. "Ben hazırım yoksa!"

Bir şey söylemeden omzumun üstünden arkaya bakıp Beren'i kontrol ettim. Ortalıkta görünmediğine göre makyaj olayını bitirememişti hâlâ.

Önüme döndüğümde sırıtıyordum elimde olmadan. Balın "Neden gülüyorsun?" dercesine yüzüme bakmaya başladığı sırada uzanıp kocaman öptüm yanağından.

"Bir an çok özlediğimi hissettim!" deyip daha büyük sırıttım.

"Salak..." deyip koluma vurduğunda elmacık kemiklerinin kızarmaya başladığını gördüm.

Aramızda gelişen durumu kabullenmekte zorlanıyordu hâlâ. Haklıydı aslında çünkü benim için de durum aynıydı. Böyle hissetmek... Böyle davranıyor olmak...

Garipti, çok garip hem de!

Uzun süredir birbirimizin hayatında o kadar büyük yerlere sahiptik ki... Başka insanlarla arkadaşlık kurma ihtiyacı bile duymaz olmuştuk. Beren ve Emir'le bile nasıl oldu da arkadaş olabildik, dahası nasıl bu kadar yakın olabildik inanması güçtü. Başka insanlarla arkadaşlık bağı bile kurmayacak kadar yüzlerimizi birbirimize dönmüşken bir başkasına nasıl daha güçlü hisler besleyecek, âşık olacaktık ki?

Kesinlikle bu yüzdendi durumumuzu garipsiyor olmamız. Alışık değildik bir ilişkinin nasıl olabileceğine ve ilişkide nasıl davranılması gerektiğine.

"Beren bir görse ikimizi de penceren aşağı sallandırır!" diye fısıldayıp hafifçe eğilerek kolumun ardından arkayı kontrol etti.

"Aman ne olacaksa olsun!" deyip burun kıvırdım. "Öğrenmeleri işime gelir hatta..."

"Sakın!" diye atıldı daha lafımı bitirmeden. "Bunu konuşmuştuk Çınar..." diye fısıldadı. "Önce bunun için ikimizin de hazır olması gerekiyor."

"Ben hazırım!" deyip el kaldırdım sırıtarak.

"Ben değilim, saçmalama!"

"Ama..."

"Çınar?" dedi uyarırcasına bir tavırla.

Sakince, "Tamam, tamam!" deyip dudaklarımı büzerek başımı hafiften yere eğdim.

Her zaman için dudak büzmek, Balın'ı vurduğum güçlü silahlarımdan biri olmuştu ve yine işe yaramıştı. Aramızdaki çok az mesafeyi de kapatıp yanıma sokularak tek elini yanağıma koydu.

"Kendini böyle minnoş minnoş yaparak beni etkileyebileceğini mi düşünüyorsun?" dedi gözlerimin içine bakıp sırıtarak.

"Evet," dedim arsız bir gülüş eşliğinde.

"Doğru düşünmüşsün!" deyip aniden diğer elini de uzatarak yine yanaklarımı avuçları arasına aldı. "Senin ağzını yerim çocuk!" dedi dişlerini sıkarak.

"Bana uyar," deyip omuz silktiğimde yüzüme yavaşça bir tokat yedim.

"Pislik!"

"Ağzımı yiyen sensin, ben niye pislik oluyormuşum?!" deyip kaşlarımı kaldırdığımda aynı zamanda Balın yanaklarımı hâlâ sıktığı için çok salak göründüğümü düşündüm.

"Çok şapşalsın Çınar Duman!" deyip başımı zorla kendine çekip yanağımdan kocaman öptü. "Ve ben en çok şapşalken seviyorum seni!"

"Eyvallah kankam benim!" deyip sarılmaya yeltendiğim sırada bir yumruk daha yedim omzuma.

Neşeli bir kahkaha çıktı ağzımdan.

"Çınar!" dedi tehditkar bir ses tonuyla, harfleri uzata uzata.

"He gülüm söyle?" derken tekrardan sırnaşmaya çalıştım sırıtarak.

"Seni döverim!" derken gülmesine engel olamayıp o da güldü.

"Vurduğun yerde gül biter aslanım!" Son kelimeyi üstüne basa basa söylediğimde bir tokat daha atmak için elini savurdu fakat kendimi geriye çektiğimden eli boşlukta savruluverdi.

"Çınar!" diye daha yüksek bir tonda bağırdı bu kez.

"He gülüm söyle?" diye tekrarladığımda bu durumun beni ne kadar eğlendirdiğini yeni fark etmiştim.

"Biraz daha beni sinirlendirmeye devam edersen şimdi öldüreceğim seni?" deyip boğarmış gibi ellerini birleştirip bana doğru uzattı.

"Tamam balım böreğim, tamam!" deyip yanağına uzandığımda elime vurdu bir tane, sahte bir sinirli tavır yüzünde yer ederken.

"Iy..." deyip yüzünü buruşturdu. "Balım böreğim ne?"

"Sevgi sözcüğü..." deyip omuz silktim.

"Ay gerçekten sen iyi bir dayağı hak ediyorsun!" diye yeniden tehdit etti, üzerine atlamayı isteyeceğim kadar fazla şirin görünen bir yüz ifadesiyle.

"Ne oluyor?" Emir'in sesini duymamla bir adım geriye çıktım istemsizce oluşan bir telaşla. "Ne diye didişiyorsunuz yine?"

"Sen sus!" dedi Balın gereksiz bir terslemeyle fakat aynı telaşı onun da gözlerinde gördükten sonra bunu neden yaptığını anlamıştım.

"Tamam be bir şey demedik!" diye geriledi Emir. "Allah Allah! Herkes çatmaya yer arıyor valla..."

"Karnı aç abisi, bakma sen ona..." deyip bir şey yapmasına fırsat vermeden kolumun altına aldığım gibi eğilip sarıldım neşeli kahkahalar eşliğinde.

"Çı..." Başını eğip göğsüme yasladığım için boğulmuştu sesi. "Çınar!" diye cırlasa da bırakmadım asla.

"Bunu sen istedin..." diye fısıldadım yüzümü saçlarının arasına, kulağına doğru daldırarak.

"İşte hazırım!" diye çıktı Beren birden banyodan.

"Çağrı?" diye sordum birden onu çağırmadığımız aklıma gelince. "Sakın çağırmadım demeyin?"

"Olur mu öyle şey?" dedi Beren. "Sorduk, duş alıp biraz dinleneceğini söyledi." diye açıkladı Beren aralarında geçen konuşmayı. "Hem çocukcağız sizin gibi götünü yayıp yatmamış saatlerce. Beklemiş en azından kararlaştırmamızı!" diye iğneleyip yüzünü buruşturdu.

"İyi madem kendi bilir, hadi gidelim artık ya!" diye homurdandı Balın ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Gerçekten ya, lütfen artık yemek yiyelim!" deyip peşinden çıktı Beren de.

Nihayet tüm oyalanmalarımızı geride bırakıp otelden çıkmayı başarabilmiştik. Nerede oturacağımızı, ne yiyeceğimi, ne yapacağımızı asansörden çıkana kadar düşünüp, tartışmamıza rağmen dört kararsız bir araya geldiğimizden hiçbir sonuca varamamıştık. Üstüne birde bin bir çeşit yemek hayali kurup kararsızlık seviyemizi dört beş kat artırmıştık.

"Bakın şimdi ne yapıyoruz biliyor musunuz?" dedim soğuktan üşüyen ellerimi ceplerime saklayıp.

"Ne?" diye sordu Emir.

"Hiçbir şekilde üstünde düşünmeden en dolu olan kafeye geçip oturuyoruz!"

"Niye en dolusuna oturuyoruz?" diye sordu Beren kaşlarını kaldırarak.

"Düz mantık..." deyip işaret parmağını şakağına dayadı Balın. "En çok tercih edilen en kaliteli olandır!"

"Ay biraz daha saçmala!" diye karşı çıktı Beren. "Ucuz malın alıcısı çok olurmuş şekerim!"

"Başlamayın yine!" deyip kolundan çekti Beren'i Emir.

"Yürü bakalım sen de!" deyip Balın'ı omzundan kavrayıp kendime çektim, kolumun altında yürümeye başladık.

"Orta halli bir yere oturacağız, itiraz yok!"

Herkesi mutlu edebilecek tüm kriterlere uyan, ne dolu ne boş, orta halli bir kafeye geçtiğimizde anladım dışarının ne kadar soğuk olduğunu.

Balın'a baktığımda gülümsemekten alıkoyamadım kendimi.

"Ne oldu?" diye sordu meraklı bakışlarla.

"Hiç... Burnun kızarmış!" dedikten sonra diğerlerinin duymaması için, "Çok sevimli görünüyorsun..." diye dudaklarımı oynatıp sırıttım.

Menü sayfalarında çok fazla oyalanmadan kararımı verdim bu kez. Sipariş için masamıza gelen garsona önümdeki menüyü kapatıp uzatırken, "Ben bir tavuklu mantarlı penne istiyorum," diye siparişimi söyledim.

"Tabii..." Garson not aldıktan sonra, "İçeceğiniz ne olsun efendim?" diye yeni bir soru ekledi.

"Kola istiyorum."

"Pekâlâ..." deyip diğerlerine döndü fakat o konuşmadan önce lafa atıldım.

"İçeceği öncesinde almam mümkün mü?"

"Tabii ki!" deyip gülümsedi genç çocuk. "Siz kararınızı verdiniz mi?" diye sordu bizimkilere.

"Ben de aynı siparişi vermek istiyorum!" dedi Balın menüsünü kapatırken.

"Ben de!" diye atladı hemen Beren de.

"Ben de ondan alayım madem!" diye son olarak Emir de siparişini vererek konuyu kapattılar.

"Madem beni bekliyordunuz ne diye beş saat menüye bakındınız?" diye kızdım garson masadan ayrılır ayrılmaz.

"Sana ne be, gözümün kahyası mısın?" diye atılan Beren oldu yine.

Asla muhatap olmadım. Beren'i başıma sarmaya hiç niyetim yoktu çünkü tahammül edemezdim. Hele açken... Asla!

Yarım saatlik sürenin ardından yemeklerimiz geldiğinde anladım ne kadar aç olduğumu. Öncesine kadar aç değilim sanıyordum...

Büyük yanılmıştım!

"İlk birlikte bir şeyler yediğimiz günü hatırladım..." dedi Beren. "Geçen seneyi!"

"Benim için en güzel seneydi!" dedi Emir, ışıltılı gözlerle Beren'e bakarken.

"Hıı..." dedi Balın burun kıvırarak. "Gel sen bir de bize sor!" daha da buruşturdu yüzünü.

"Ay hiç sorma!" dedi Beren birden. "Birden onu unutmuşum tamamen..." Şaşkınlıkla elini ağzına kapattı.

"Aman onu bırakın zaten!" dedi Emir. "Ben hayatımdaki en güzel günlerin başladığı zaman olarak anıyorum

geçen seneyi!" Beren'in boşta duran elini tuttu, tatlı bir gülümsemeyle yüzüne bakarken.

"Ay evet ya!" dedi Beren, uzatmalı bir şekilde konuşarak. "Hem sizle de geçen sene tanıştık!" dedi birden ağzındaki lokmasını yutmayı beklemeden.

"Gerçekten..." dediğinde Balın'ın da yüzünde geçmişi yad etmenin getirdiği buruk tebessüm oluştu. "Bir tek o yönden güzeldi ama sonrası..." deyip sustu.

"Ay sus sus, hatırlatma bile!" deyip bir şeyi başından def edermiş gibi havaya doğru elini savurdu Beren.

"Neyden bahsediyoruz?" diye sordu Emir anlamayarak.

"Harbiden ben de anlamadım bu sefer..." deyip makarnamdan bir çatal daha aldım.

"Baran'la kavga ettin ya..." dedi Balın. "Sonra beş yüz sene kayboldun ortalardan!" Kurduğu abartılı cümlenin ardından bir anlığına kızar gibi kaşlarını çatsa da çok sürmeden düzeltti ve ardından gülümseyerek o da benim elimi tuttu. "Oy... Poğaça suratlım!"

Keyifle sırıttım.

"Harbiden ya büyük aptallık etmiştim!" dediğimde Balın'ın bakışlarıyla buluştu gözlerim.

"Eh, anlaman biraz geç oldu ama..." diye iğnelediği an kaşlarımı çattım.

"Hiç konuşma istersen!" diye azarladım. "Ben sadece Baran'ı seçmenin hesabını sorup olayı kapatmak varken olanlardan kaçıp tribe girdiğim için aptallık ettiğimi düşünüyorum!" diye açıkladım hızlı hızlı konuşarak. Anidden sinirlenmiştim.

"Tamam, tamam!" deyip sırıttı, gerildiğimi anlamış olmalıydı ki şirinlik olsun diye yanağımı sıktı. "Geçti gitti

o kötü günler!" Dudaklarını birbirine bastırdı güven vermek istermiş gibi. "Ve bir daha asla da gelmeyecekler!"

"Aynen öyle!" dedi Emir de konuşmak için pusuda bekliyormuş gibi. "Konuşup canımızı sıkmaya hiç gerek yok!"

"Ay evet!" dedi Beren de.

Biraz sonra aniden, "Telefonum yok!" dedim telaşla. Konuyu değiştirmek veya gerginliği savuşturmak için söylememiştim bunu, sahiden telefonumu bulamıyordum.

"Nasıl?" diye sordu Balın. "Nasıl yok?"

"Basbaya yok işte..." derken sandalyeye astığım ceketimi kucağıma alıp ceplerini karıştırdım hızlıca.

"Yanında mıydı?" diye sordu Emir.

"Aldım mı?" diye soruyla karşılık verdiğim sırada durup gerçekten sorumun cevabını sakince düşünmeye başladım. "Aldım mı ben telefonu lan?" diye sesli düşündüm. "Hatırlamıyorum ki!" diye kendime cevap verdim sonra.

"Elimde gördünüz mü?" diye yeni bir soru yönelttim bizimkilere biraz sonra.

"Ne bilelim," deyip omuz silkti Beren. "Ben görmedim şahsen..."

"Kardeşim ben de dikkat etmedim vallahi..." Emir'in cevabının üzerine aklıma geldi telefonumun nerede olduğu.

"Odada unuttum!" dedim birden aydınlanmış bir ifadeyle.

"Emin misin?" diye sordu Balın tereddütlü bir şekilde fakat onun aksine emin bir tavırla cevap verdim.

"Evet... Eminim!" derken başımı salladım onaylarcasına. "Beren yüzünden ne yaptığımı biliyor muydum ki?!" diye sitem ettim. "Koltuğun üzerindeydi. Yatarken yanıma koymuştum." Tekrardan Balın'a döndüm. "Alelacele odadan çıkınca da unuttum yanıma almayı."

"Heh..." diye soludu rahatlamış gibi. "İyi bari, kaybolmasın da!"

"Yok yok eminim, odada o."

Birkaç dakikalığına yaşadığımız telaşın üzerine kafede çok oturmadık. Kalkalım mı dediğimde telefonumun olmayışından kaynaklı olarak sıkıldığımı düşünmelerinden çekinsem de onlar da sıkılmış olmalıydı ki dünden hazırmışçasına karşılık verdiler teklifime.

"Hadi!" dedi Emir, en heveslimiz o gibiydi.

"Ay evet, daha eğlenceli bir yere gidelim!" diye ekledi Beren. Daha eğlenceli yerden kastı dakikalardır eşlik ettiği canlı müzik olan kafeye gitmekti.

"Kalkalım madem," deyip omuz silkti Balın da son olarak.

Hesabı ödedikten sonra ceketlerimizi giyip sıkıca kapandıktan sonra çıktık. İçerinin sıcaklığı öyle iyiydi ki dışarıya çıktığımızda rüzgârın tenimi dişlemesiyle ürperdim.

"Emin miyiz oraya gitmeye?" diye sordum belki vazgeçip otele döner, sakin sakin çay, kahve içer sohbet ederiz diye fakat çabalarım boşunaydı. İsteyen Beren'di çünkü... Canından vazgeçer istediğinden vazgeçmezdi!

"Ay hadi yürü!" deyip kolumdan çekiştirdi ve attığım ilk adımın ardından kolumu bırakıp sevinçle önden yürümeye başladı.

Emir'le birlikte şarkıya eşlik ederek önümüzde gidiyorlardı.

Onların uzaklaşmasından ve havanın karanlığından aldığım cesaretle Balın'ın beline sardığım kolumla bedenini kendiminkine doğru yaklaştırdım.

Başını kaldırıp bana bakarak güldü sadece.

Tıpkı benim gibi kolunu belime sardıktan sonra sıkıca sarılmış bir şekilde yürümeye devam ettik.

Sırf Beren istediği için zorla gittiğimiz mekân tıklım tıklımdı ve burada olan insanların tamamının eğlenmeye aç oldukları bütün gece düşmeyen nabızdan belli etmişti kendini. Bir an önce odaya gitmek isteyen beni bile sıkmamışlar, aksine daha fazla kalmak istememi sağlamışlardı.

Bütün gece çeşitli parçalar, etkinlikler derken o kadar güzel zaman geçirmiştik ki... Otele doğru yürürken hepimizin aklında tek bir ortak fikir parlıyordu. O da şuydu: Gerçekten eğlenmek istiyorsak bu geceki mekân, tatil boyunca takılacağımız mekânların başında gelmeliydi!

Üçüncü Bölüm

Hepimiz çok yorgunduk. Yol yorgunluğunun üzerine saatlerdir dans ediyor, eğleniyorduk. Ki mekândaki insanlar öyle enerji doluydular ki, sadece onları izlemek dahi yorabilirdi insanı.

Otele girdiğimizde beklentim herkesin odalarına dağılmasıydı. Sessizlik içinde üstümü dahi değiştirmeden yatağa girip ertesi günün öğlenine kadar da uyanmayı düşünmüyordum.

Her zaman olduğu gibi yine istediğim hiçbir şey gerçekleşmemişti elbette.

"Hemen uyuyacak mıyız?" diye sordu enerjisi bitmek tükenmek bilmeyen baş belası Beren.

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla ağzım açılırken. Anlamadığım için sormamıştım soruyu, söylediğini saçma bulduğum için verdiğim bir tepkiydi yalnızca.

"Ne nasıl yani?" diye karşılık verdi düz düz bakarak.

"Ne olur cehennem olup gidelim odalarımıza, uyuyalım artık kurban olayım!" diye yalvardığımda kaşları çatıldı.

Sıçtık!

"Of yüzyılda bir gelir böyle günler. Her zamankinden az uyusan ne olur yani?" diye azarladı. Haklıydı aslında. Böyle zamanlarda az uyuyup çok gezmek, eğlenmek en

mantıklı olanıydı çünkü uyku her zaman vardı ama bu günler zor bulunurdu.

Ama bunu gelip bir de bedenime anlatsanız...

"Ne yapacağız ki?" diye sordu Emir, ben çaresizlik içinde sessizliğimi sürdürmeye devam ederken.

"Bilmem..." deyip omuz silkti. "Birimizin odasında toplanalım!"

"Neden ya?" diye isyan ettim yeniden, kendime hâkim olamayarak.

"Eh ama Çınar sen de!" deyip kızdı Beren. "Tokatlayacağım şimdi seni!"

"Ama..." diye başladığım cümlemin gerisinde söyleyeceğim hiçbir şeyin beni bu durumdan kurtaramayacağının bilinciyle sustum ve uyumak isteyen bedenime istediğini verememenin acısıyla için için ağlamaya başladım.

"Hadi çıkalım madem!" deyip asansöre yöneldi Beren.

Asansör geldiğinde ilk binen Beren oldu ve odalarımızın olduğu katı tuşladıktan sonra köşeye geçti. "Çok oturmayız zaten ya..." dedi kapı kapanırken. "Biraz oturur ayrılırız sonra!"

"Emin misin?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Evet, yorulduk o kadar!" dedi alay edermiş gibi.

Hiçbir şey söylemeden sabır dilenircesine ellerimi havaya açıp başımı yana yatırdım hafifçe. Beren'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan da asansörün kapıları açıldı ve kendimi dışarı attım hemen.

"Kimin odasına geçelim?" diye sordu Emir.

"Bizimkine geçelim bari. En azından rahatça uzanmak istiyorum!" dediğimde kabul edip peşimden yürümeye başladılar koridor boyunca.

Odaya girerken en sonda Beren kalmıştı. Kapıyı kapatırken "Yarın akşam gidiyoruz değil mi?" diye sorduğunda neyden bahsettiğini anlamasam da sorma gereği duymadım.

"Nereye?" dedi Balın, yorgunluktan çatallanmış bir ses tonuyla.

"Daha büyük eğlenceler, oyunlar olacakmış ya!" diye açıkladı heyecanlı bir şekilde. "Bana gitmeyeceğimizi söylemeyin..." deyip yüzümüze baktı teker teker. Her birimiz yorgunluktan çökmüştük ve bu yüzümüzde çok net görülebiliyordu. "Bana bakın!" dedi reddedercesine başını sallayarak. "Bakın vallahi ağlarım gitmezsek!"

"Sen ağlamayasın diye bizi ağlatıyorsun..." dedim usulca. "Neden biz?" diye sordum sesimi titreterek, sanki ağlamak üzereymişim gibi. "Beren üzülmesin diye bizi üzüyorsun..." başımı salladım ağır ağır. "Bizi... Bizi..." diye yinelediğimde dayanamayıp güldüm. "Dostlarını..."

"Sonunda Bihter'e benzesin, ister misin?!" diye tehdit ettiğinde kollarını göğsünün altında birleştirip aynı tehditkâr bakışlarla beni süzmeye başladı.

"Durun boş yapmayın da bir şey diyeceğim!" diye atıldı birden Emir. "Aklıma çok güzel bir şey geldi..."

"Ne oldu?"

"Şey yapsak ya..." dedikten sonra susup yüzümüze bakarak gereksiz zaman kaybında bulundu.

"Ney?" diye çıkıştım konuşmaya devam etmediği için.

"Odalarda birlikte kalsak ya?" dediğinde hiçbir şey anlamadığım için boş boş yüzüne baktım.

"Öyle yapmıyor muyuz zaten?" dedi Balın.

"Yorgunluktan aklı başından gitti belli ki..." deyip Emir'in yanına oturdu Beren. "Canım sevgilim..." derken yanağını okşadı bir yandan da. "Ne oldu sana böyle?"

"Of öyle değil!" diye kızdı Emir. "Yani diyorum ki, ben Beren'le kalacağım. Balın'la Çınar da burada!" diye açıkladığında aramızda sessizlik oldu bir süreliğine. Muhtemelen herkes kafasında bu fikri ölçüp biçiyordu tıpkı şu an benim yaptığım gibi.

"Aslında..." deyip birkaç saniyeliğine daha düşünmek için sustum. "Olabilir aslında ya!" diye destekledim Emir'in fikrini. "Hem ne olacak sanki? Siz sevgilisiniz..." dediğimde Emir onaylarcasına başını sallayıp söyleyeceklerim bitmeden konuşmaya başladı.

"Aynen..." deyip sustu hemen.

"Ayrıca siz Beren'le birlikte yaşamıyor musunuz?" Yeniden onaylamak için salladılar başlarını. "Bizim Balın'la durumumuz zaten malum..." dediğimde Balın gözlerimin içine baktı şaşkınlıkla. "Yani kaç yıl oldu birlikte yaşıyoruz. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor biliyorsunuz ki!" diye açıklama yaptım hızlıca.

"Ben de onu diyorum işte!" diye konuşmaya başladı Emir. "Değişen hiçbir şey olmaz, mis gibi kalırız birlikte. Çünkü ne ben Çınar'ın yüzüne hasretim ne de siz birbirinizin!" dedi kızlara dönüp.

"Hadi lan oradan!" dedim. "Sen benim yüzüme kurban ol!"

"Oğlum..." deyip yatağın ucuna doğru kaydı hafifçe. "Bir şu yüze bak..." Beren'in yüzünü gösterdiğinde gururla kaldırdı çenesini Beren. "Bir de şuna!" Benim yüzümü işaret etti bu kez.

"Ne varmış?" diye sordu Balın kaşlarını kaldırarak.

"Bir şey yok da..." Durumu toparlamak için bir şeyler bulmaya çabalıyordu içinden. "Hani Çınar da yoklukta gider anladın mı?" dediği an kafasına yastığı yedi.

"Ulan!" diye bağırdı, kafasına çarptıktan sonra yere düşen yastığı kaldırırken. "Ne dedik sanki?" diye kızdı.

"Suçunla gücünle soruyor musun birde?" diye azarladım fakat asla sinirli değildim, aksine eğlendiğimi bile söyleyebilirdim.

"Suçum Beren'i sevmekse..." Yatağın ortasında dizlerinin üzerine kalktı. "Evet!" diye bağırdı sonra. "Suçluyum! Ne ceza verirseniz verin... Razıyım!"

"Gerçekten salak bu çocuk!" deyip cıkladım. "Neyse... Ne yapıyoruz şimdi?"

"Ya sorun çıkarsa?" dedi Balın endişeyle.

"Ne sorun çıkacak ki?" diye sordu Beren.

"Aynı odada kalmamız yasak çünkü... Öğrenirlerse başımız derde girer." diye açıkladı Balın.

"Aman bizden başka kimse bilmeyecek nasılsa, bir şey olmaz ya!" dedi Emir, elini boş ver der gibi havada sallayarak.

"Bana uyar!" dedi Beren sırıtarak.

"Dünden razıyım!" deyip el kaldırdım Emir'in gözlerinin içine içine bakarak.

"Ben de..." dediğinde Beren'in keskin bakışlarına maruz kalan Balın "Kabul ediyorum!" diye ekledi Beren'den kurtulmak için.

"Tamamdır o halde!" dedi Emir. "Tatil şimdi daha güzel olmaya başladı!" deyip Beren'i yanağından öptü.

"Çınar sen telefonu ne yaptın?" dedi birden Balın. Herkesin dağılan dikkati bende toplandı yeniden. Yataktan

kalkıp odanın köşesinde ki koltuklara doğru ilerledim seri adımlarla.

Yattığım koltuğun arasında ucu görünür şekilde duruyordu. "Bak buradaymış işte!" deyip havaya kaldırdım. "Demiştim size."

"Oh iyi bari ya!" dedi Balın elini kalbine koyup rahatlamış bir tavırla geriye yaslandı.

Tuş kilidine tıkladığımda telefonun ekranı açılmadı. Birkaç kere daha tıkladım üst üste fakat yine de ekran açılmayınca anladım şarjının bittiğini.

"Kim hangi odada kalacak karar verin de ona göre telefonumu şarja takacağım." derken ayağımın dibine fırlattığım çantamı aldım kucağıma. Şarj aletimi ararken bir yandan da devam ettim konuşmaya.

"Kapanmış..."

"Siz burada kalın madem, fark etmez." Emir'in cevabı üzerine kimse bir itirazda bulunmadığı için sadece başımı sallayarak onayladım ve şarj aletimi bulur bulmaz en yakınımdaki prize takıp bıraktım telefonu.

Yarım saatten fazla oldu hâlâ birlikteydik. Doğru düzgün kimse konuşmuyordu bile fakat inat etmiş gibi hiçbirimiz de bu boş oturmaya sesimizi çıkarmıyorduk. Ara ara birkaç konu açıp üzerlerine yarım yamalak konuşmuştuk fakat zamanın nasıl geçtiğini anlayamayacağımız derin bir sohbetin içine giremeyişimizden dolayı aniden sıkıldığımı ve uykumun geldiğini hissettim.

"Belli ki bir odada dördümüz kalacağız," diye konuşmaya başladığımda dikkatlerini üzerime çevirdim. "Keşke diğer odaya boşuna para vermeseydik ya!" dediğimde gerçekten uykumun geldiğini, çatlak çıkan sesimden anladım. Dışarıya çıkmadan önce uyuduğum kısa uyku sayesinde

şu âna kadar durabilmiştim ama yorgun olduğum için o kadarıyla da idare edemiyordum artık.

"Harbiden ya..." dedi Emir de. "Gidelim artık!" dedi Beren'e bakıp.

"Olur..."

"Yok ya kalsaydınız biraz daha..." diye iğnelediğimde ayağa kalkmışlardı bile. "Daha gece uzun nasılsa... Benim yorgunluktan ölmeme de çok var zaten, otururduk ne güzel!"

"Aman al yatağın da senin olsun uykun da... Döne döne uyu burada!" diye söylendi Emir bir yandan eşyalarını toplarken.

"Vallahi tam da öyle yapacağım biliyor musun?" deyip sırıttım.

"Hadi biz kaçtık," dedi Emir sırt çantasını da tek omzunda attıktan sonra.

"Tamam, haberleşiriz sabah..." dedim oturduğum yerden.

"Tamamdır."

Beren'le Emir kendi odalarına gitmek üzere odadan ayrılıp kapıyı da arkalarından kapatırlarken aynı zamanda ceketimi çıkardım ben de.

"Balım?" diye sordum öylece oturmuş boş boş karşıya bakan Balın'a.

Bir şey söylemeden boşluğa bakan gözleri gözlerime döndü sadece.

Yanına oturduktan sonra "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Önce başını iki yana salladı usulca. "Hiç..." diye geçiştirmek için cevaplayınca daha da merak ettim her şeyin yolunda gidip gitmediğini.

"Emin misin?" diye üsteledim.

"Evet..." diyerek başını salladı biraz öncekine göre daha canlı bir ses tonuyla. "Sadece çok yoruldum..." deyip omuz silkti. "Konuşmaya bile halim kalmadı."

"Haklısın," derken elini tutup başparmağımla elinin üstünü okşadım usulca. "Kalk hemen üstünü değiştir uyu. Oturma boşuna, zaman kaybetme..."

Yanından kalkıp karşısında durdum ve onun da ayağa kalmasını bekledim fakat hâlâ olduğu gibi oturduğundan ellerimi uzattım.

Ellerimi tutana kadar sırıtarak bekledim, aynı zamanda gözlerinin içine bakarak.

"Sen bilirsin!" dedim ellerim havada kaldığı için. Omuz silkerken elleri yanında durmuş bir şekilde gülmeye başladı.

Hiç beklemediği anda üzerine atılıp bir kolumu bacaklarının altına diğer kolumu belinin altına yerleştirerek tek seferde bedenini koltuktan ayırdım. "Neye gülüyorsun bakalım?!" derken odanın ortasına kadar gelmiştim çoktan.

"Demek ellerimi havada bırakırsın?" Düşürme tehlikesine karşı daha sıkı tutup bedenini göğsüme daha çok bastırdıktan sonra dönmeye başladım odanın içinde. "Hadi bakalım şimdi de gül görelim!" Gülmekten ve çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Çınar!" diye çığlık attı. "Dur, düşeceğiz!"

"Bana ne!" deyip daha hızlı hareket ettim. "Ellerimi tutmayı reddetmeden önce düşünecektin..."

"Ya tamam!" deyip bir çığlık daha attı. "Özür dilerim vallahi kolumu kaldıramayacak kadar yorgunum diye tutmadım..." deyip yeniden gülmeye başladı. "Lan düşeceğiz dursana!" dedi birden ciddileşip.

"Of..." deyip durdum birden ama indirmedim kucağımdan. "Çişim geldi..."

"Ay bırak bırak!" deyip atladı kucağımdan.

"Vallahi altıma işeyeceğim..." derken tuvalete doğru koştum.

Tam kapıyı açtığımda aklıma gelen şeyle odaya döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu koştuğumu görünce. "Altına mı işedin yoksa?!"

"Ne oldu, altına mı işedin yoksa?!" diye taklit ettim. "Saçmalama!" Valizimi açtım.

"Ne arıyorsun lan?"

"Lan mı?" diye sordum, valizin arkasından görebildiğim kadar Balın'a bakarak. "Hiç yakışıyor mu senin gibi bir hanımefendiye böyle laflar?"

"Aman sen de..." deyip yüzünü buruşturdu. "Eskiden birbirimizin ağzına sıçıyorduk şimdi 'lan' kelimesine alınır oldun. Ah ah... Çınar Duman... Yaşlanıyor musun ne?"

"Sadece seviyoruz güzelim, bir mahsuru mu var?"

"Yerim senin sevmeni!" dedi birden iştaha gelip.

Kare çizgili kırmızı pijama altını valizimden aldığım gibi ayağa kalkıp tuvalete koşturmaya başladım ama önce Balın'a uzaktan bir öpücük atarak karşılık verip hemen ardından elimdeki pijamayı havaya kaldırıp sorusuna cevap verdim.

"Hazır gitmişken üzerimi de değişip geleyim." der demez koşmaya başladım. "Sen de değiştir üzerine ben gelene kadar!" diye seslendiğimde çoktan kapıyı kapatmıştım.

Her zamanki gibi telefonumla birlikte girmeyi isterdim tuvalete fakat kapalı ve şarjda olduğu için pek mümkün değildi. Bu yüzden işim her zamankinden çok daha hızlı bitmişti.

Dizlerime kadar sıyırmış olduğum pantolonu tamamen çıkarıp pijamamı giydim hızlıca. Üzerimdeki kırmızı sweatshirtün kalabileceği kararını verip karışmamıştım ona.

"İşte geldim!" diyerek girdim odaya neşeyle fakat karşılık alamadım.

"Balın..." Uyuduğunu görmüştüm ama belki sadece gözlerini kapatmıştır diye yine de fısıldadım adını fakat yine cevap vermediğinde gerçekten uyuduğunu anladım.

Oda sıcaklığı iyiydi. Balın da sırf bu yüzden yorganın üzerine yatmıştı fakat gece üşürdü muhtemelen. Fazla sarsmamaya dikkat ederek yorganı güç bela altından kurtarıp üzerine örttükten sonra ışıkları kapattım.

Koltuğun yanında şarja takılı olan telefonu alıp baş ucumdaki prize taktıktan sonra yorganın altına girip sağıma döndüm biraz telefonla ilgilenmek istediğim için.

Ekranın ortasında sadece şarj ediliyor simgesi vardı. Tuş kilidine basılı tuttuğum an kayboldu ve telefonun açılma ekranı belirdi.

Kısa süre içinde şifremi girmem için karşıma çıkan ekranı da geçtikten sonra telefonum açıldı.

İnternetimi açıp Instagram simgesini bulmak için ekranı sola kaydırmaya başladığım sırada aniden bildirim paneline bildirim yağmaya başladı.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ekrana. Seri bir şekilde birbirinin yerini alan bildirimleri okumaya çalışıyordum fakat çok çabuk değiştiklerinden hepsini okuyamadım.

Fakat görebildiğim tek şey şuydu: Bildirimlerin çoğu mesajcıdandı!

Her seferinde olduğu gibi yine hızlanmaya başlayan kalbimin sesini duymazdan gelerek yattığım yerde doğrulup sağ dirseğimin üzerine yaslandım.

Bildirim panelini aşağı kaydırıp ilk mesaja tıkladım sonra.

Mesaj kutusunun açılacağı birkaç saniyelik süre o kadar uzun gelmişti ki sanki saatlerdir su içmediğim için boğazım çatlamış gibi bir his yer etti içimde.

Yutkundum.

"Çınar Duman... Çınar Duman Çınar Duman..."

Garip bir şekilde kalbimin sıkıştığını hissettim, çok gerilmeme sebep olmuştu bu mesaj. Sanki hiç tanımadığım, ürkütücü bir ses tarafından mesajı dinlemiş gibi hissettim.

"Zamanı geldi..."

Anlayamıyordum.

"Ben kuşandım zırhlarımı, silahlarımı. Umarım sen de hazırlamışsındır yatmak için mezarını!"

Korkuyla açıldı gözlerim. Tekrar tekrar okudum mesajı fakat hiçbir şekilde anlamlandıramıyordum.

"Hah! Korkma bu bir tehdit değil..."

Kaşlarım çatıldı öfkeyle. Neyden bahsediyordu bu?

"Ölmeyeceksin Çınar Duman!"

Yeniden yutkundum dişlerimi sıkarak.

"Yaşarken ölmek neymiş bizzat şahit olacaksın."

"Hazır ol..."

"Oyun başlıyor!"

Demek harekete geçmeye karar vermişti. Kalbimin deli gibi atışı altında kalıp korkuyla titremeye hiç niyetim yoktu. Madem o hazırdı savaşmaya, benim de hazır olmaktan başka çarem yoktu.

Dördüncü Bölüm

"Savun kendini ya da öl!" diye çığlık attı.

"Son duanı et seni zavallı insan!"

"İşte geliyor!"

Sustu birkaç saniyeliğine.

"Demek tepkisiz kalmayı seçiyorsun..." Etrafıma bakınıyordum fakat hiçbir şey göremiyordum.

Kimse de yoktu!

"Bir..." diye saymaya başladı uzata uzata söyleyerek.

"İki..." diye devam etti.

"Bak son kararın mı?" Kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Koşuyor fakat asla bir yere ulaşamıyordum. Ve de kimseyi göremiyordum.

"Sen bilirsin!" dedikten sonra güldü keyifle. "Üç demek üzereyim!"

"Ölümü tatmaya hazır ol insan!"

Bir şeylerin olmasını bekledim karanlığın ortasında fakat hiçbir şey olmamıştı. Etrafıma bakınmaya devam ettiysem de hiçbir şey göremedim.

"Ay bari bir tepki falan bir şey verseydin..." dedi aynı ses umutsuzluk içinde. "En azından çığlık atsan biraz?" Kendi kendine konuşmaya devam etti. "Gözlerini aç bari..." diye yeni bir seçenek sundu fakat olanlara hiçbir

şekilde anlam veremediğimden neyden bahsettiğini de anlayamamıştım.

"İyi madem ne yapalım, kuru kuruya alacağız canını yapacak başka bir şey yok!" Kaşlarımı çattığımı hissettim.

"Geri sayım başladı..." dediğinde gerildiğimi hissettim.

"Bir..."

"İki..."

"Ve üç..." diye çığlık atmasıyla birlikte aldığım darbeyle yerimden sıçradım bağırarak.

"Lan!" diye bağırdığımda olan biteni anlayabilmek adına acıyan gözlerimle çevreme göz attım.

Bedenimi hareket ettirebilmem pek mümkün değildi çünkü üzerimde bir yandan neşeli kahkahalar atıp bir yandan da karnımın üzerinde tepinen bir Balın vardı.

"Kızım manyak mısın sen?" diye azarlarken odaya vuran günışığının acıttığı gözlerimi ovaladım. "Ruh hastası!" diye kızmaya devam ettim bir yandan da.

Doğru düzgün ciddiyetini toparlayıp "Ay ne be?" bile diyemedi gülmekten. "Çok özlemişim birbirimizi şerefsizlik yaparak uyandırmalarımızı!" Tepinmeyi bırakıp sırıtmaya başladı sadece. "Ne yapayım çok canım çekti..." deyip omuz silktiğinde gülüşü daha da yayıldı yüzünde.

"Hey Allah'ım..." diye homurdanıp geriye bıraktım kendimi. "Sen bana sabır, bu kuluna da hayatını devam ettirebileceği kadar beyin ver!" dediğim an koluma bir tokat yedim. "Söz, başka bir şey istemeyeceğim!" diye devam ederken kendimi tutamayıp ben de başladım gülmeye.

"Gel bakalım buraya..." diye atılıp belinden kavradığım an kulaklarımı çınlatacak yükseklikte bir sesle çığlığı bastı.

"Çınar..." diye bağırdı gülüşünün arasında.

"Kulağımı kanattın, kulağımı!" diye kızarken sırt üstü yatağa atıp gıdıklamaya başladım.

"Çınar dur!" diye bağırsa da dinlemeyip devam ettim. "Kurban olayım dur..." Gülmekten konuşamıyordu bile. "Ne olursun dur lan!"

"Bunu sen istedin kızım!" deyip daha hızlı bir şekilde gıdıklamaya devam ettim.

"Kulun köpeğin olayım dur..." dediğinde nefes nefese kalmıştı. "Allah belamı versin bir daha yaparsam... Dur!" yeniden çığlık attı. "Bokunu yiyeyim dur!"

"Bak işte, yine pis pis konuşmaya başladı!" deyip kızsam da o an öyle sevimli görünüyordu ki, istemsizce gülmeye devam ettim.

"Söz ver!" diye bağırdım biraz sonra nefes nefese çünkü gıdıklamaktan ben de yorulmuştum.

"Söz!" diye bağırdı.

"Duyamadım?" diye üstelediğimde durmuştum çoktan fakat ellerim hâlâ karnının üzerindeydi.

"Söz Allah'ın belası, söz!"

"Aferin..." deyip yanına yattım gülerek.

Birkaç dakika ikimiz de nefes alıp verişlerimizin düzene girmesi için konuşmadan durduk öylece. Balın'a kıyasla daha az yorulduğum için ilk konuşan ben oldum.

"Saat kaç?"

"Biri geçiyordu en son."

"Ne?" diye yerimden fırladım. "Sen ciddi misin?"

"Evet..." Hâlâ sırt üstü yatıp tavana bakıyordu.

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp telefonuma uzandım, saati tam olarak öğrenebilmek için. "Gerçekten buçuk olacak neredeyse!"

"Ne oldu ki?" diye sorarken benden tarafa dönüp dirseğine yaslanarak doğruldu hafiften. "Ne güzel uyuyup dinlendik işte."

"Kahvaltıyı kaçırdık ama ya..." diye mızmızlandım çünkü o an duyabildiğim tek bir ses vardı o da karnımın açlıktan çıkardığı tuhaf seslerdi. "Çok açım..." Dudaklarımı birbirine bastırıp yavru köpek bakışlarıyla Balın'a döndüm.

"Aman çıkar dışarıda yeriz bir şeyler ne olacak," deyip kalktı o da. "Her yer mekân kaynıyor nasılsa..."

"Bizimkilerle konuştun mu?"

"Evet..." diye cevap verdiği an sonrasında söyleyeceği şeyi dinlemeden konuşmaya başladım.

"Eğer bizi uyandırmadan kahvaltıya indilerse onları perişan ederim!" diye kendimi dolduruşa getirdim birden.

"Saçmalama yahu!" diye karşı çıktı Balın. "Onlar da uyuyup kalmışlar."

"Oh iyi bari..." dedikten sonra ayağa kalktım. "Hadi o zaman hemen hazırlanıp çıkalım, ne olur!"

Balın'ı da hazırlanmak üzere harekete geçirdikten sonra hızlıca duş alıp giyindim. Duştan çıkana kadar Balın da hazırlanmıştı çoktan çünkü diğer kızlar gibi makyaj, süs derdi yoktu. Sırf bu yüzden bile sevmem mümkündü onu.

"Hazır mısın?" diye sordum hazır olduğunu görebildiğim halde.

"Evet, evet... Hazırım!"

"Oh süper, hadi o halde!" derken sırt çantamı omzuma asmıştım çoktan. "Bak yemin ederim açlıktan bilincim kayboldu, seni bile barbekü menü olarak görüyorum!"

"Kahvaltıda hamburger mi yiyeceksin?" diye sordu yüzünü buruşturarak sanki ilk kez yaptığımız bir şeymiş gibi.

"Daha on beş dakika önce rüyamda yediğim şeyi kahvaltıda mı yiyemeyeceğim?" diye sordum tıpkı onunkiler gibi karşımda tuhaf bir şey varmış gibi bakarak. "Hem gören sanacak ki benimle geçirdiği önceki yıllarında her sabah kuş sütüyle kahvaltı ediyordu..."

Tam laf yetiştirmek için dudakları aralandığı an bir elimle ağzını kapatıp diğer elimle de kolundan tuttuğum gibi odanın çıkışına doğru çekiştirmeye başladım.

"Kurban olayım çıkalım artık şu otelden. Harbiden söylüyorum, iyi değilim lan!" diye bağırıp zorla odadan çıkarttım apar topar eşyalarını da alarak.

Son olarak Beren ve Emir'i de tıpkı Balın'a yaptığım gibi mızmızlanıp söylenmelerini duymazdan gelerek yaka paça odalarından çıkardım.

O sırada gürültülerimize şahit olan Çağrı da sıra ona gelmeden kendi rızasıyla odasından çıkıp yanımıza geldi.

İtip kakmasam bile o kadar homurdanmıştım ki koştur koştur otelden çıkmamıza neden oldum.

Çünkü... gerçekten açlıktan ölmek üzereydim!

Kahvaltılarımızı bitirmemizin üzerinden bir saatten fazla süre geçmesine rağmen oturduğumuz kafede pineklemeye devam ettik epey süre.

Her zamanki gibi yine ilk sıkılan ve ortamda ilk homurdanmaya başlayan ben olmuştum ve kalkmak için baskı yapmaya başlamıştım. Neyse ki bu konuda hemfikir olduğumuz için birkaç kez söylememden sonra kalkmıştık.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Emir, kafeden çıktığımızdan beri plansızca yürümeye devam ederken.

"Bilmem biraz gezeriz çarşıda. Balın çok istiyordu..." dedikten sonra Balın'a dönüp göz kırparak gülümsedim.

Aynı şekilde küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi sanki teşekkür edercesine ve ardından, "Ay evet, çok iyi olur ya!" dedi heyecanla.

Balın'a kalsa saatlerce boş boş dolaşıp, mağaza mağaza bakınabilirdik. Almak için de değil hem de... Sadece vitrinden bile bakmak onun için bir zevk hatta hobiydi adeta!

"Aa..." dedi Beren de koşarak yanımıza gelip Balın'ın koluna girerek. "Çok iyi olur valla, iyi akıl etmişsin!"

Bir şey söylemedi Balın.

"İyi madem, bana uyar!" diye omuz silkip yürümeye devam etti Emir.

"Çağrı?" diye sordum arkamızda yürüdüğü için dönüp bakma gereği duymadan.

"Efendim?" derken adımlarını hızlandırıp biraz daha yaklaştı yanıma.

"Senlik bir sıkıntı var mı?"

"Nasıl yani, ne sıkıntısı?" dedi anlamaz bir ifadeyle.

"Sormadan etmeden direkt çarşı pazar deyip girdik ama senin için sıkıntı olur mu diyorum?" diye açıkladım.

"Ha!" Başını salladı iki yana hızlıca. "Yok, yok... Ne sıkıntısı," dedikten sonra gülümseyerek Balın'ın kolunu sıvazladı. "Balın istemiş sonuç olarak!"

Tepkisizce Çağrı'nın eline baktım birkaç saniye. Bir şey olduğundan veya olacağından değildi elbet fakat içimi gıcıklandıracak yoğunluktaki kıskanma duygusu karşısında bir an kendime hâkim olamayıp kaşlarımı çattım hafiften.

Neyse ki saçma kıskançlığımı fark etmedi Çağrı. Hatta aynı sevecen tavrı omzuma koyduğu eliyle bana da sergilemiş oldu.

Gülümsedim.

"Saat kaç?" diye birden ama birinin cevap vermesini beklemeden, avcumun içinde duran telefonu havaya kaldırıp saati görmek için tuş kilidine bastım. "Oha!" diye bağırdım saati görünce.

"Kaç?"

"Beşe geliyor..." Ağzım açık kalmıştı. Tamam, epey süre kafede oyalandığımızın farkındaydım fakat saatin bu kadar çabuk geçmesi de inanılmazdı.

"Bizim mekâna direkt geçsek ya madem?" diye sordu Emir hızlıca her birimize teker teker bakarak.

"Hayır ya olmaz!" diye itiraz etti Beren. Atlayacağını bildiğim için sessiz kalmayı seçmiştim neyse ki. "Daha şık giyinmemiz lazım. Böyle pespaye halde mi çıkalım insanların içine?" deyip ellerini iki yana açarak kendi üzerine baktı.

"Özel kostümler, abiyeler giyecek sanki..." diye söylendi usulca Balın fakat şanslıydık ki Beren bunu duymamıştı. Ya da umarım ki duyduysa bile duymazlıktan gelmişti.

Balın'ın kolunu dürttüm yavaşça bir şey söylememesi için. Zaten biraz sonra Emir'le kendi aralarında konuşup önce otele gidip hazırlanma kararı aldılar, bize de mecburen plana uymak düştü ve sessizce onayladık.

İlk başlarda birlikte durup vitrinlerin ardından eşyalara, kıyafetlere göz gezdirerek aynı zamanda da çeşitli yorumlar yaparak keyifli zaman geçirdik hep birlikte. Bir süre sıkılmadan sürdürebildiğimiz bu aktivite biraz sonra Emir ve benim için sıkıcı bir olay haline geliverdi. Çağrı kendi halinde her şeye tamam deyip uyum sağlayan bir tip olduğu için onun ne düşündüğünü kestiremiyordum.

Adımlarımız yavaşladı önce, kızların peşinde geriden gitmeye başladık. Kendi aramızda farklı konularda

sohbetler açılmaya başladı sonra. Yer yer kızlara sarıp kısa süreli eğlenceler çıkardık kendimize.

"Ay Çınar!" diye Beren'den de beter bir şekilde ağzını yayarak konuştuktan sonra koşmaya başladı Balın birden.

Ne olduğunu anlamayarak durduğumuz yerde Emir'le göz göze geldik önce. Sonrasında çok kısa Çağrı'yla bakıştık.

Beren de çok geçmeden Balın'ın peşinden koşmaya başladı.

"Biz de gidelim bari..." diye omuz silkip yürümeye koyuldum.

"Bakalım yine ne bela açılacak başımıza..." diye ofladı Emir de peşimden gelirken.

Kızların dakikalar önce heyecanla girip gözden kayboldukları dükkâna girdik biraz sonra bizde. Girmeden hemen önce vitrinden görebildiğim kadarıyla burası süs eşyaları satan bir yerdi.

"Çınar..." Tıpkı biraz önceki gibi uzatmalı konuşarak adımı haykıran Balın sayesinde dükkânın içinde onları bulmamız hiç de zor olmadı. "Ne olur şunlara gelip bakar mısın?" Beren'le birlikte bir rafın önünde arkaları dönük bir şekilde duruyorlardı öylece.

"Ne o?" diye sordum arkasından yaklaşırken.

"Ay şunların güzelliğine bak ya..." dedi hayranlıkla.

Kopardığı bunca yaygaranın sebebi önünde dizili duran onlarca çeşit kar küresiydi.

Birkaç dakika boyunca çoğunu yakından inceledikten sonra tahminen içlerinden en beğendiğini titizlikle alıp dükkânın sonundaki tezgâhın arkasında bir şeylerle uğraşan yaşlı amcaya götürdü.

"Pardon!" diye seslendi hâlâ önüne bakmak yerine elindeki kar tanesini inceleyerek. "Bakar mısınız?"

Sadece peşinden gidiyor, hiçbir şey söylemiyordum.

"Buyur hanım kızım, söyle?" diye karşıladı dükkân sahibi yaşlı adam mütevazı bir tebessümle.

Diğerleri de peşimizden geldi biraz sonra.

"Bilmiyorum, belki saçma olacak ama..." diye başladı konuşmaya Balın. "Bunların şu kısımlarına..." Kar küresini taşıyan gövde kısmını göstererek "Yazı yazmanız mümkün mü acaba?" diye sordu daha büyük bir gülümsemeyle.

"Hmm..." dedi yalnızca adam, gözünden kayan gözlüğünü elinin tersiyle yukarıya kaldırarak. Yaşlı adamın elindeki özel kalemle şekillendirilmiş ahşap üzerine bir şeyler çiziyor olması Balın'ı bu soruyu sormaya itmiş olmalıydı.

Kendine düşünmek için verdiği kısa sürenin sonunda konuşmaya başladı yaşlı adam. "Açıkçası hanım kızım..." elindeki eldivenlerden birini çıkarıp Balın'ın elindeki kar küresini almak için elini uzattı, "Adın nedir öncelikle?" diye sordu aynı sevimli gülümsemeyle.

"Balın!" diye cevapladı bizimkisi hemen.

"Balın... Ne kadar güzel bir isim öyle!" dediğinde Balın sözünü kesti adamın.

"Teşekkür ederim!"

Başını sallayarak karşılık verdikten sonra, "Bugüne kadar müşterilerimizden hiç böyle bir istek olmadı," dediğinde Balın'ın yüzündeki hayal kırıklığını öyle net görebilmiştim ki... Birden ben de mutsuz hissettim istediğinin olmayacağı ihtimaliyle birlikte.

"Ama senin için bir deneyebilirim elbette ki..." daha büyük bir gülümseme yüzünde yer ederken Balın neşeyle bir çığlık atarak karşıladı adamın bu iyiliğini.

"Çok... Çok teşekkür ederim!"

"Bunun üzerine mi yazdırmak istiyorsun Balın kızım?" diye sordu elindeki kar küresini kaldırıp.

"Hem ona..." deyip biraz önceki kar kürelerinin olduğu yere koştu birden. Kısa süre sonra elinde bir başka kar küresiyle daha gelerek, "Hem de buna istiyorum!" deyip heyecanla onu da adamın masasının üzerine koydu.

"Ne yazacağız bakalım?" diye sordu adam gözlüğünün üzerinden bakarak.

"Ay senden bir şüphelendim Balın... Gidip kıro gibi Balın kalp Çınar yazdırmayacaksın, değil mi?" diye sordu birden, ilginç bir şekilde dakikalardır sessizliğini korumayı başaran Beren.

"Of!" diye yanaklarını şişirdi Balın. "Saçmalama..." gözlerini devirdi.

"Ay ne bileyim senden beklenir!" deyip kollarını göğsünün altında birleştirdi küçümseyen bir tavırla.

"Harbiden Balım..." deyip iyice yanına sokuldum. "Ne yazdıracaksın?"

"Hayır ya..." deyip kolumdan tuttu. "Sürpriz! Bittikten sonra gör, öyle daha güzel olur!"

"Ama..." diye itiraz etmeye kalksam da konuşmama izin bile vermeden atıldı.

"Ama falan yok! Şimdi bakarsan heyecanı kaçar."

"İyi madem..." deyip dükkânın görmediğim diğer taraflarına doğru gidip bakınmaya başladım. Peşimden Emir ve Çağrı'yı da kovsa da Beren'in kalmasına ses etmemişti.

Kadın iş birliği... Korkulur!

Yarım saati aşkın süredir dükkânın her bir karışını defalarca gezmiş, neredeyse hangi reyonda hangi süs eşyalarının olduğunu ezberlemiştik fakat nihai bekleyiş sona ermiş, Balın tarafından çağırılmıştık.

"Ay çok tatlı oldu ya..." dedi Beren hayranlıkla ellerini çenesinin altında birleştirerek.

Ne olduğunu bilmesem de Beren ve Balın'ın yüzündeki gülümseme istemsizce gülümsememe neden oldu.

Önce içi kış konseptiyle hazırlanmış, salladığında kar taneleri uçuşan ve içinde sadece bir erkek bulunan kar küresini uzattı bana. Bu kadar beklememize sebep olan yazının ne olduğunu merak ettiğim için direkt ön tarafını çevirdim, yazıyı öğrenebilmek için. *'Son'* yazıyordu.

"Son ne alaka?" diye sordum anlamaz anlamaz Balın'a bakarak.

"Şimdi de buna bak..." deyip diğer kar küresini uzattı bana.

Bu da içi yaz konseptiyle hazırlanmış, salladığında ışıltılı simler uçuşan ve içinde tek başına bir kız olan kar küresiydi. Yine aynı yerinde, aynı hoş şekilde yazılmış el yazısıyla *"suz..."* yazıyordu.

"Birleştir..." derken yüzünde mutluluğunu apaçık belli eden kocaman bir gülümseme vardı Balın'ın.

"Sonsuz..." diye hecelerken iki kar küresini yan yana getirdim. "Sonsuz!"

"Aynen öyle!" deyip yanıma geldi koşarak. "Neden ayrı ayrı yazdırdım biliyor musun?" diye sordu hevesle bir nefes soluduktan sonra.

"Neden?"

"Bak şimdi..." derken 'son' yazan kar küresini aldı eline. "Bu benim kar kürem..." dedikten sonra diğerini aldı bu sefer. "Bu da senin."

İkisine birden sırayla bakarken konuşmaya devam etti.

"Bunlar bizimle birlikte evde yan yana duracaklar hep. Biz yaşadıkça sonsuzluğumuz bunların üzerinde yaşayacak..." gülümsedi. "Bu yüzden Çınar Duman..."

gözlerimin içine baktığında yüzündeki gülümsemenin burkulduğunu fark ettim. "Eğer sonsuz olmak istiyorsak, birbirimizden asla... Ama asla ayrılmayacağız!" dudaklarını bastırdı birbirine. "Eğer ayrılırsak... Sonsuzluk bozulur. Buna izin vermeyelim!"

Kar kürelerini kenara bıraktı ve bir adımla karşıma gelip ellerimi tuttu. "Söz mü?" diye sorduğunda kalbimin sevgiyle çarptığını hissettim.

"Söz Balın İmge... Söz!"

Gözleri dolu dolu gülümsüyordu. Ağlamasın diye daha büyük gülümsedim.

Kar kürelerine döndük sonra. Bir süre sessizce onları izledik.

"Geçen sene aldığımız nar uçlu kolyeleri hatırlıyorsun değil mi?" Geçmiş, o an Balın'ın dudaklarının iki yanına bir gülüş bahşetti yeniden.

Kayıtsız kalamadığım gülüşünü onunki kadar güzel olamayacak bir tebessümle karşılarken, "Hatırlıyorum," diye cevapladım başımı usulca sallayarak.

"İşte!" dediğinde sevinçle attığı birkaç adım aramızdaki mesafeyi kapatmasına yardım etti. "Bunlar da tıpkı o kolyeler gibi aramızdaki bağı temsil etmek için her zaman yanımızda olacaklar!" diye açıklarken kolunu belime sararak benimle birlikte kar kürelerini seyretti.

İkimiz de aynı anda göz ucuyla birbirimize baktığımızda gözlerimize yansıyan mutluluklarımız daha büyük gülümsememize neden oldu.

"Sen..." diye başladığım cümlenin gerisini getiremedim. O an deli gibi yalnız olmayı arzuladım. "Bal kızım benim!" derken elimdeki kar kürelerini temkinli hareket ederek güvenli bir yere bırakıp Balın'a döndüm hızlıca.

"Balım!" kocaman açtım kollarımı, ona gücümün yettiği kadar büyük sarılmayı sunabilmek için.

"Gel buraya..." dememe kalmadan atladı. Kocaman sarıldık sanki o an çevremizde kimse yokmuş gibi. "Seni öyle çok seviyorum ki..." dedim yine diğerlerini umursamadan.

Bir şeyler homurdandığını duysam da ne söylediğini tam anlayamamıştım çünkü öyle büyük sevgiyle dolmuştu ki içim, kollarımla bunu belli edip Balın'ı boğacak kadar büyük sarılmıştım. Muhtemelen onun da beni sevdiğini söylemiş olabileceğini tahmin ediyordum.

"Ay götünüzü yiyeceğim şimdi!" dediğinde hepimiz kahkaha atmaya başladık.

Balın geriye çekildiğinde hâlâ tam gözlerimin içine bakıyordu. "Boğuluyordum..." derken bir yandan da dağılan saçlarını düzeltti aceleyle.

Beren'e döndü neredeyse kahkaha atacak kadar neşeli bir şekilde. "Ayrıca ben dururken sana ne oluyor?!" diye tatlı bir meydan okuma sundu gülmeye devam ederek.

Elini ağzına kapatarak gülen Beren, "Aman ne olacak canım, sen de benim götümü yersin olur biter!" diye karşılık verdi fazla gecikmeden.

"Ben ne olacağım?" diye sordu Emir yüzünü üzgünmüş gibi göstermeye çalışarak.

"Aman aşkım, senin götün sana zar zor yetiyor zaten. Olanı da sana kalsın!" derken rahatlıkla eğilip Emir'i arkadan kesmeye başladı. "Oy..." deyiverdi birden aşka gelip.

Biraz sonra gözlerini Emir'in poposundan alabildiğinde birden iki eliyle Emir'i başından yakalayıp kendine çekti ve yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. "Ay gözüme çok sevimli göründün birden ya..." dedi sonra hâlâ Emir'i boynundan tutmaya devam ederken.

Birden dikkatimi çektiklerinden önce Çağrı'ya sonra dükkân sahibi olan adama baktım hızlıca. Önlerinde böyle davranıyor olmanın huzursuzluğuyla boğazımı temizledim önce. "Gitsek mi artık?" diye sordum hemen ardından. Çağrı yabancı değildi ama yaşlı başlı adamcağızın önünde konuştuklarımızın onu şoke ettiğini tahmin edebiliyordum.

Balın, "Dur ödemeyi yapayım da," dedikten sonra sırt çantasını önüne alıp cüzdanını aramaya başladı.

"Ben hallederim..." dediğim an attığı ölümcül bakışlar karşısında üstelememin bir anlamı olmayacağını çok net anladım.

"Saçmalama!" diye kızarken cüzdanını bulduğu gibi kar küresinin ödemesi için gereken miktarı çıkardı hızlıca.

"Şöyle buyurun lütfen!" diye uzattı yaşlı adama.

Aldığı parayı saymakla uğraşmadan olduğu gibi kasaya koydu yaşlı adam, dükkâna ilk girdiğimiz andan beri bir an olsun kaybolmayan sevecen gülümsemesi eşliğinde. "Sizi tanıdığıma çok memnun oldum çocuklar!" dediğinde gözlerindeki ışıltı apaçık görülüyordu.

"Biz de öyle efendim..." derken paketleyerek uzattığı kar küresini aldım elime dikkatlice. "İyi günler!" derken çıkış kapısına doğru yürümeye başlamıştım çoktan.

Diğerleri de aynı şekilde iyi günler dileklerini iletip peşimden yürümeye başladılar.

Balın'la en arkada kalmıştık. Bilerek yavaş yürüyorduk. Dakikalarca konuşmadan, birbirimize sarılmış bir şekilde yürümeye devam ettik.

Biraz sonra omzuma yasladığı başını kaldırıp "Çınar..." diye seslendi yüzüme bakarak.

"Söyle güzelim." dedim gözlerinin içine bakarak.

"Kolyeye ne oldu?" diye sorduğunda gözlerindeki hüznün sebebini tahmin edebiliyordum.

Sorma sebebini anlamış olsam da, "Ne oldu derken?" diye sordum yine de söylemek istediği şeyi ondan duymak istediğim için.

"Yani... O hâlâ sende duruyor, değil mi?" diye sorduktan sonra gözlerini kaçırdı. Vereceğim cevaptan korktuğu için kaçırmıştı gözlerini benden.

Birkaç adım süresince cevapsız bıraktım sorusunu. Birbirimize bakmıyor olsak da içten içe artan hüznünü öyle net hissedebiliyordum ki...

"Bak..." derken elimi çoktan ceketimden içeriye sokmuştum. Bakışlarını üzerimde hissettiğim an çektim elimi, kolye ucuyla birlikte dışarı çıkardım.

Kolyeyi gördüğü an gözlerine yayılan ışığın, kararmaya başlayan havayı aydınlatacak kadar güçlü olduğuna yemin edebilirdim.

"Hâlâ duruyor!" diye sevinçle çığlık attı. "Oha! Gerçekten hâlâ sende..."

"Hiç çıkarmadım ki!" deyip omuz silktiğimde yeniden başını omzuma yaslayıp kolunu belime sardı. "Sen ne sanmıştın?"

"Şey..." dedi ilk önce mahcup bir şekilde. "Ben sanmıştım ki..." söyleyeceklerini bitiremedi.

"Hı?" derken gülmemek için zor tutuyordum kendimi çünkü yaptığı suça kılıf uydurmaya çalışan küçük bir çocuk gibi kıvranıyordu yanımda.

"Ne bileyim!" dediğinde başını omzumdan çekti yeniden. "Sinirle bir yere kaldırmış hatta belki de..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

"Belki de?"

"Atmışsındır diye düşündüm..." Dudağını kıvırdı hüzünlü bir şekilde.

"Ben tüm dilek haklarımı bile senden yana kullanırken nasıl olur da sana ait bir şeyi yok ederim?"

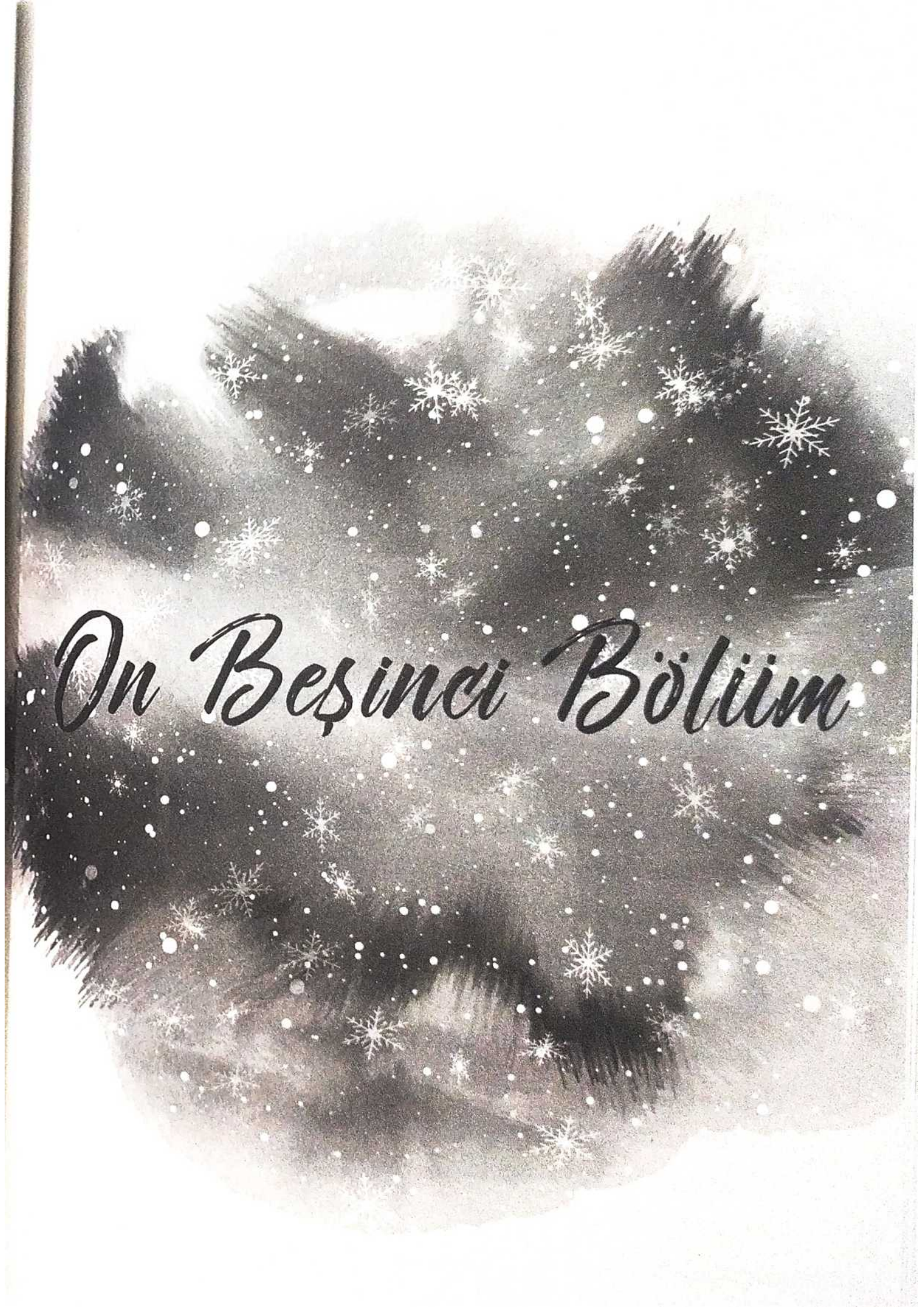
"Haklısın..." diye mırıldandı söylediğine pişman olmuş gibi. "Özür dilerim... Salak gibi bir an şüphe ettim."

"O kadar yıldız boşuna mı kaydı kızım?!" dedim keyifle ortamı neşelendirmek için. "O kadar çok seninle birlikte olmayı diliyorum ki onlardan... En son bir tanesinin kayarken bana orta parmak gösterdiğine eminim!"

Söylediğimin ardından kahkahalarımız karıştı birbirine. Ve birden Balın olmadan yıldız kaymasını beklediğim ilk ve tek gece geldi aklıma.

Karnıma kadar çektiğim dizlerimi uzattım ve başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne baktım. Taşındığımız ilk gün, Balın'la dilek dilemiştik tam burada: Yıldızlar, gökyüzünden nasıl ki vazgeçemiyor, ayrılmıyorsa, biz de birbirimizden hiç ayrılmayalım diye. Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu öyle değil mi? Biz, saatlerce bir yıldızın kaymasını bekleyip, o kaydıktan sonra tutmuştuk dileğimizi çünkü o yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileğimizi ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuştuk.

Birkaç dakika boyunca, gözümü ayırmadan gökyüzüne bakmaya devam ettim. Neyse ki bu kez şanslı günümde olmalıydım ki kayan bir yıldız görmek için saatlerce beklemem gerekmemişti. Gözümle takip ederken, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Yıldız, gözden kaybolduktan birkaç saniye sonra, konuşmak için araladım dudaklarımı; "Bir gün olur da ben de Balın'ın hayatından böyle kayıp gitmeye kalkarsam..." Cümlemi tamamlayamadan sustum. Düşünmek bile sızlatmıştı canımı; "O gün bütün gezegenler yörüngesinden sapıp bana kaysın!"

On Beşinci Bölüm

Mesajcı'dan...

"Boğazımız kurudu yahu!" dedi sakallı genç adam.

Çınar, Balın, Emir ve Beren dışında, ortamdaki hiç kimseyi tanımıyordum. Otele gitmek istediğimi söylemiştim fakat "mekân da mekân, eğlence de eğlence" diye başımın etini yemiş ve zorla buraya getirmişlerdi. Bu yüzden ortama ayak uydurmak yerine bir kenarda durup tanımadığım insanların eğlencelerine şahit olmak zorunda bırakılmıştım.

"Aynen, biraz mola verelim..." dedi bir diğeri. "Şu halime bakın ya, resmen tişörtümden içeri şarap döktünüz amına koyayım!" diye söylendi oturduğu yerden kalkarken.

Mekâna girdiğimizde Doğruluk mu Cesaret mi oynayan bir grubun arasına sorgusuz sualsiz dalmış ve kendimizi oyuna dahil ettirmiştik. Daha doğrusu diğerleri yapmıştı bunu, bense yanlarında duruyordum öylece.

Daha birkaç el oynanmıştı biz geldiğimizden beri fakat insanlar eğlenmek için öyle şeyler yaptırıyorlardı ki birbirlerine... Ara vermek istemeleri gayet normaldi.

"Ben bir tuvalete gideceğim..." dedim yanımda oturan Çınar'a.

"Tamamdır." diye yanıtlayıp sohbetine geri döndüğünde oturduğum yerden kalktım.

Kalabalığın ortasında hızlıca ilerlerken oyun boyunca sürekli göz göze geldiğim kızı arıyordum bir yandan da.

"Sonunda!" derken koridorda giden kızı kolundan tuttum.

"Ne oluyor?" diye sordu adını bilmediğim kız, şaşkın bakışlarla yüzümü incelerken. "Bir sorun mu var?"

"Seninle konuşmamız gerekiyor..."

"Evet?" Başını salladı hafifçe.

Etrafa bakındım bizimkilerden birinin olma ihtimaline karşı fakat görebildiğim tek şey yabancı insanların oluşturduğu kalabalıktan ibaretti.

"Kenara geçelim şöyle," dedim kolundan çekerken, canını acıtmamaya dikkat ederek.

Daha güvende olacağımı düşündüğüm bir tenhaya geçtiğimde bıraktım kolunu.

"Konuşacak mısın artık?" diye tersledi.

"Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim," dediğimde tepkisini görebilmek için gözlerinin içine baktım dikkatlice. Ortamın karanlık, loş ışıkları yüzünden nasıl bir tepki verdiğini görmem pek mümkün değildi.

"Nedir?" diye sorduktan sonra kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Oyun esnasında çok küçük bir şey yapacağız seninle."

"Gizem yaratmayı kesip dosdoğru anlatmaya ne dersin?" diye tersledi tekrardan.

"Tamam, tamam!" dedikten sonra koridora doğru baktım olduğumuz tarafa gelen insanların bizimkiler olmadığından emin olabilmek için. "Bak şimdi..."

"Dinliyorum."

"Doğruluk mu cesaret mi oynarken eğer şişenin uçları seninle beni gösterirse... Sormanı istediğim bir şey var. Daha doğrusu yaptırmanı istediğim bir şey..."

"Neymiş bakalım?" Nihayet ilgisini çekmeyi başarmış olduğumu merakla kalkan kaşlarından anladım.

"Sen soruyu sorduğunda cesaret diyeceğim ve benden onu öpmemi isteyeceksin!" Gözlerimi kısarak tüm odağımı gözlerine ayarladım. Bir şekilde ikna etmeli ve bunu yapmalıydım.

"Aa..." derken bir adımla aramızdaki mesafeyi azalttı. "Senin gibi bir yakışıklıyı neden başkasına kaptırayım ki?" Eliyle yanağımı okşadı. "Benim burada kaybetmekten başka bir şeyim olmayacak?!"

"Saçmalama!" diye tersleyip elini çektim yanağımdan.

"Yapmayacağım!" diye baş kaldırdı.

"Yapmak zorundasın..." diye mırıldanırken destek istercesine omuzlarını tuttum. "Bu benim için her şey demek, anlıyor musun?"

"Vay... Abayı yakmışız anlaşılan!"

Ellerimi çektim bir şey söylemeden. "Hem de nasıl... Düşündüğünün kat ve kat fazlası!"

"Üzücü..." deyip dudak büzdü üzüldüğünü gösterircesine. "Peki benim kazancım ne olacak bundan?"

"Ne istersen?"

"Bu yakışıklı hayatını karartmadan önce güzelce vakit geçirmek isterim," derken davetkâr bir gülüşle devam etti. "Anlaştık mı?"

Cevap vermedim bir süre. Ama biliyordum ki, eğer planlarımın yolunda gitmesini istiyorsam kabul etmekten başka şansım yoktu.

"Anlaştık, kabul!" diye onayladım aynı zamanda başımı sallayarak.

"Sonradan cayarsan kızı bulurum!" diye tehdit ettiğinde kaşlarım çatıldı öfkeyle.

"Saçmalama!" diye tersledim. "Eğer istediğimi yaparsan... Sana ömründe görüp görebileceğin en güzel anları yaşatacağım!" dedikten sonra bir adım yaklaşıp onun da bir adım gerilemesine sebep oldum.

Duvara sırtını yaslaması için bir adım daha yaklaştıktan sonra aynı davetkâr gülüş dudaklarımdaki yerini almıştı çoktan.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım usulca. Dudaklarım onunkilere dokunduğu an aralandı dudakları fakat istediğimi yapması için istediğini tam anlamıyla vermeyerek geri çektim kendimi.

"Bu da vadettiklerimin ön ödemesi olsun!" deyip göz kırparak birkaç adım geriye gittim. Karşımda afallamış bir ifadeye bürünmüş yüzüne ve hâlâ açık duran dudaklarına baktım çarpık bir gülüş eşliğinde.

"Gidelim artık!" dedikten sonra yürümeye başladım kızın gelip gelmediğine bakmadan.

Oyun oynanan masaya geldiğimde biraz önceki yerime oturmadan kızın da masaya geldiğini gördüm.

Çoktan başlamışlardı oyuna. Diğer yabancı kızlardan birisi soruyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret!" dedi kumral çocuk.

"Şu üzerindekileri çıkar da bir gözümüz şenlensin bakalım!" dedi kız kıkırdayarak.

"Hay hay..." demesiyle ayağa kalkması bir oldu çocuğun. Spor salonunda sadece birkaç ayını harcayarak

geliştirdiği vücudunu sunmak için can attığı öyle belliydi ki... Kazağını çıkarıp kenara attıktan sonra iyice tribe girdi.

Masadaki çoğu kız hayranlıkla çocuğu keserken, "Bir dilimi kaç para yiğidim!" dedi arkadaşı olduğunu düşündüğüm yanında oturan çocuk.

"Sana beleş kanka!" dedi ve gülüşmeye başladılar.

"Eh madem bize de kanka indirimi geçersin artık!" dedi şişeyi çeviren kız, çapkın bakışlar atarak.

"Devam edelim..." dediklerinde kumral çocuk kazağını giyme gereği duymadan yerine oturup şişeyi çevirdi.

Bu sefer yine yabancı kızlardan biri Beren'e soracaktı.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret!" dedi Beren hiç düşünmeden.

"Şu an çantanda olan en canlı ruju çıkarıp erkek arkadaşının dudağına sür!" diye görevi söylediği an masadaki herkes keyifle gülmeye başladı.

"Nasıl yani?!" diye itiraz etti Emir. "Yok öyle bir dünya. Hey, hayatta olmaz!"

"Hadi be abi!" diye zorlamalar başladı yabancı ekip tarafından.

"Olmaz bir şey!"

"Oyun oynuyoruz burada alt tarafı!"

"Oyun bozanlık yapacaksanız hiç oynamayalım kardeşim!"

Ve daha bir sürü karşı itirazlar başladığında Emir çaresizce yerine oturup Beren'in çantadan ruj çıkarmasını bekledi.

En az diğerleri kadar Beren'de sürerken son derece eğlenmişti.

"Silmek yok!" diye itiraz etmeye başladılar Emir'in kırmızıya boyanmış dolgun dudaklarını gördükleri an.

"Ah be aşkım, insan yanında kırmızı ruj mu taşır?!" diye Beren'e kızdı. "Yok muydu şeffaf rujun bu ne?!" diye bağırdı telefonunun kamerasından kendine bakarken. "Şu halime bak ya!"

"Hadi, hadi devam!"

Bu kez bana sorulacaktı fakat sormasını istediğim kız değildi soracak olan. Yerimden kıpırdamak gibi bir niyetim olmadığı için daha soruyu tamamlamadan cevabını verdim.

"Doğruluk mu ce..."

"Doğruluk!"

"Mm..." diye düşündü kumral çocuğun yanındaki çocuk. "Tamam ne soracağımı buldum!"

"Sor bakalım," deyip oturuşumu dikleştirdim.

"Bir katil olsan ve bu ortamdan birini öldürmek zorunda kalsan... Bu kim olurdu?"

Bilinçli sordurulmuşçasına gelen bu soru karşısında afallayacak gibi olsam da dıştan pek belli etmemek adına en ufak bir mimik bile yapmadan düşünüyormuş gibi yaptım.

Bir dakikaya yakın süredir devam eden suskunluğumu "Çınar!" diye soğukkanlılıkla verdiğim cevapla birlikte bozdum.

Çınarların bakışları altında ezilmeye başlarken diğer yandan soruyu soran çocuğun yanındakiler gürültülü bir şekilde bağrışmaya başladılar.

"Vay..."

"Çınar da kim?"

"Düşmanı uzakta aramamak gerek abi!"

"Demek öyle Çağrı Bey..." diye sitem etti Çınar başını usul usul sallarken.

Hemen yanımda oturan Çınar'ın kulağına eğildim önce. Hemen ardından sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla "Seni öldüreceğim Çınar Duman!" diye fısıldadım. "Katilin olacağım..." Geriye çekilip gözlerinin içine baktığımda gözlerimdeki ateşin onu yakıp kül edeceğini düşündüm birden fakat o alaycı bir tavırla gülmek dışında bir şey yapmadı.

"Ne yaptık da gözüne bizi kestirdin anlat bakalım?!" diye devam etti şakaya vurmaya.

"Aynen, aynen!" dedi soruyu soran çocuk da hemen ardından.

"Sadece birine cevap vermek zorunda değil miyim? İkincisine neden cevap verecekmişim ki!" diye karşılık verip omuz silktiğimde hep bir ağızdan itiraz etmeye başladılar yeniden.

"Böyle olmaz ki ama ya..."

"Oyunun kuralı böyle gençler, üzgünüm. Bu gece sizi merakta bırakacağım!" Yeniden omuz silkip masanın ortasında duran şişeye uzandım.

"Çeviriyorum!"

Şişenin sorma yetkisi olan ucu bana fakat diğer ucu boşluğa gelmişti. Yanımda Çınar oturduğu ve hiçbir zaman onunla eşleşmeyeceğimiz için herkes soruyu Çınar'a sormamı istedi.

"Soruyorum..." diye sormadan önce Çınar'dan onay aldım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

"En büyük zaafın nedir?" Bu sorunun cevabını biliyordum fakat ona karşı öfkemi beslemek için bunu o leş ağzından duyma ihtiyacı hissettim o an.

Kendi kendimi sinirden deliye çevirmek istedim belki de.

"Balın!" diye yapıştırdı cevabı bir an bile beklemeden. O an ikisinin birbirine baktığını ve birbirlerini sahiplenircesine ellerini tutup gülümsediklerini görmek... Ciddi anlamda öldürme içgüdülerimi harekete geçiriyordu.

Neredeyse yarım saatten fazladır oynamaya devam ettiğimiz oyunda bir türlü istediğim kızla eşleşmeyi başaramamıştım.

Son soru yine Çınar'a sorulduktan sonra şişeyi çevirdiğinde nihayet beklenen ânı kendi elleriyle yaratmış, şişenin soru ucunu kıza, cevap ucunu da bana getirmeyi başarmıştı.

"Kendi ellerinle ateşe attın kendini geri zekâlı!" diye geçirdim içimden ve sırıtmaya başladım.

"Hadi bakalım..." diyerek oturduğu yerde öne doğru kaydı sözleştiğim kız.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Karşımda, uzakta oturuyor olsa da gözlerindeki parıltıyı gözden kaçırmama imkân yoktu fakat eminim ki masada bu ışığı gören tek kişi de bendim.

"Cesaret!" diye yanıtladım her bir harfin üstüne basa basa.

"Dur bakalım!" dediğinde gerildim, bir sorun çıkarmasından korkup oturduğum yerde kıpırdandım huzursuzca. "Bu bir doğruluk mu cesaret mi oyunu değil mi?" diye sorduğunda neyden bahsettiğini ben dahil kimse anlamamıştı.

"Ne diyorsun?"

"Ee... Ne olmuş?"

"Hadi sor sorunu!" diye homurtular yükseldi yine.

"Evet?" diye üsteledim ondan istediğimi yerine getirmesi için tam gözlerinin içine bakarak.

"Eğer ki bir doğruluk mu cesaret mi oynanıyorsa... Birileri öpüşmeden o oyuna oyun denmez!" Ağzından çıkan her kelimeyle gülüşü biraz daha yayıldı yüzünde. Sinsice sırıtırken gözleri Balın'dan tarafı süzüyordu. "Hadi bakalım bu delikanlıya, güzel bir eşleşmeyle oyunun ilk öpüşmesini yaşatalım bakalım!" dedikten sonra formalite icabı diğer kızların yüzüne baktı tek tek.

"Buldum!" diye bağırdı biraz sonra. "Beni öpeceksin!" dişlerini göstererek sırıtıyordu artık, karşısında sinirden kıpkırmızı kesilirken.

Masanın altından yumruklarımı sıkarken istemsizce kaşlarımın da çatıldığını hissettim. Hâlâ gözlerinin içine bakıyordum ve öfkemi anladığını, yavaş yavaş solan gülüşünden anlayabilmiştim.

"Demek isterdim ama..." diye konuşmaya devam etti. "Leş gibi alkol ve sigara kokan ağzımla senin gibi bir yakışıklıya rezil olmak istemem!" diye toparlamaya çalıştı durumu. "Fakat..." yeniden masadaki insanların yüzlerinde gezindi bakışları, o sürede boş boş beklemek zorunda kalmıştık tekrardan.

Biraz daha bu aptal uzatmalara devam ederse sinirden delirecektim.

"Şuradaki kızın geceden beri şansına şişenin hiç onu göstermemesi ve son derece sinir bozucu sessizliği... Benim de ziyadesiyle sinirlerimi bozdu!" Tam olarak Balın'a bakıyordu konuşurken. "Kalk ve öp şunu da aklı başına gelsin!" dediği an uğultu, homurtu değil kıyamet koptu sanki.

"İşte hepsi bu kadar! Aferin kızıma..." diye geçirdim içimden, aynı sinsi bakışlarla onun bakışlarını karşılarken.

"Kızım salak mısın sen?" diye bağırdı Balın.

"Oo..." diye sesler yükseldi diğerlerinden.

"Bu işin sonu felaket abi!"

"Kan çıkar burada!"

"Hayda..." ve daha birçoğu benzer tepkiler Balın'ın sesini bastırsa da Çınar için aynısı söylenemezdi.

"Sokarım oyununuza ama!" diye gürleyerek kalktı ayağa. "Ne saçmalıyorsun sen?!" diye anlaştığım kızın üstüne yürüdü. "Doğru düzgün oyna şu oyununu, asabımı bozma benim!"

"Ne var be?" diye ayağa kalktı anlaştığım kız da. "Sıra benim sıram değil mi? İster öpüştürürüm istersem de seviştiririm. Sana mı soracağım?" deyip kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Kızım bak, beni delirtme!" diye ciddi anlamda gözü dönmüş şekilde kızcağızın üstüne yürüdüğünde araya girmek zorunda kaldılar.

"Saçmalama be abi, otur yerine!"

"Ne yapıyorsun kardeşim?!" diye sakinleştirmeye çalıştılarsa da pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Üzerime yürüdü resmen ya, aptal!" diye bağırdı anlaştığım kız. Kaostan beslendiği belliydi çünkü apaçık ortadaydı Çınar'ı kışkırtmaya çalıştığı ve bundan zevk aldığı.

Onlar kendi aralarında tartışırlarken hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. Sandalyenin arkasından dolaşıp Balın'ın yanına vardığımda korku ve öfkeyle dolan gözleri gözlerimin içine baktı anlamazca.

"Ayağa kalkar mısın?" diye sordum diğerlerinin pek duyamayacağı bir ses tonuyla. Elimi de uzatmıştım üstelik.

Tersleyip, hatta bağırıp çağıracağını beklerken uysal bir şekilde elimden tutup ayağa kalkması epey şaşırtıcıydı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım önce. "Arkadaşlar!" diye seslenmeden önce Balın'ın omzundan tutup

kendime doğru çekmiştim onu. "Çınar..." diye seslendim sonra.

"Çağrı!" diye döndüğünde öfkeyle parlayan gözleri önce Balın'a, sonra bana döndü. Öyle bir bakıyordu ki... Avına saldırmak için en ufak hareketini kollayan bir yırtıcı gibi görünüyordu. "Ne yapıyorsun lan?" diye bağırdığında ona karşı sakinliğimi sonuna kadar korumaya çalıştım.

"Oyun ya da gerçek... Böyle bir şeyin hiçbir şekilde mümkün olmayacağını bilmeni istiyorum sadece." diye karşılık verdim kendimi bile şaşırtan bir sakinlikle. "Böyle bir şeyi yapacağımı aklından geçirmen bile beni üzer çünkü... Kardeşim!" son kelimeyi söyledikten sonra kusacağımı hissettim. Öyle iğrenç gelmişti ki o an... Dünyada ondan başka tiksindirici bir şey yokmuş gibiydi.

Anlaştığım kıza baktığımda gözlerindeki şaşkınlığı rahatlıkla görebiliyordum fakat umurumda değildi ne düşündüğü. Yaptığım her şey bir sonraki adımıma zemin hazırlıyordu çünkü. Hiçbir şeyi baştan savma veya bir heves uğruna yapacak değildim.

Her şey olması gerektiği gibi, planıma uygun olmalıydı.

Herkes gibi Balın da söylediklerimin şaşkınlığıyla bana bakıyordu. Ortamı tamamen ele geçiren bir sessizliğe yol açacak, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu insanlar.

Balın'a doğru çevirdim yüzümü. Gözleriyle buluştuğum an geçmişin siyah perdesi kalktı ve onunla geçmişte yaşadığım en güzel anımız can buldu zihnimin içinde.

ঌ

"Senden saklamak istemiyorum... Sanırım bunun için cesaretimi toplayıp geldim!" derken güldüm hafifçe, başımı yere eğerken.

"Anlamadım?" dedi Balın ve meraklı bakışlarla yüzüme bakarak dinlemeye devam etti.

"Sanırım ben de anlatamadım zaten." Bakışlarım Balın'ı buldu yeniden. "Anlatamayacağım da..." der demez birkaç adımla kapattım aramızdaki mesafeyi. İki elim de Balın'ın çene ve boynu arasındaki boşlukta yerlerini aldığında, içimdeki korkuya kulaklarımı tıkadım ve dudaklarımı Balın'ın dudaklarıyla buluşturdum korkusuzca. Daha birkaç saniye önce dile getirmekten korkuyordum oysaki. Şimdi ise düşlediğim ânın tam ortasındaydım.

Balın'ın herhangi bir tepki vermesine fırsat tanımayacak kadar kısa bir öpücüğün ardından geriye çektim kendimi. Ellerim hâlâ olduğu yerdeydi ama... Gözlerim ise Balın'ın şaşkınlıkla büyüyen gözlerinde...

"Özür dilerim..." dedim düzensiz dışarıya çıkan bir nefes eşliğinde. Balın hâlâ ne yapması ne söylemesi ve nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemez gibi şaşkınlıkla duruyordu karşımda.

"Sadece... Sonra keşke demek istemediğim bir şeyi yaptım." diye açıkladım Balın'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken.

"Ben..." Balın'ın nutku tutulmuş, konuşamıyordu. "Bu olmamalıydı..." diyebildi yalnızca. "Hayır..." diye itiraz ederken bir adım geriye çekildi Balın. "Bu doğru değil..." Elini havada salladı.

"Biliyorum!" deyip açıklama yapmak için Balın'ın aramızda açtığı mesafeyi bir adım öne çıkarak yeniden kapattım. "Bu ânı yaşanmamış sayalım, olur mu?" diye sordum, pişman olduğumu belli edebileceğim bir yüz ifadesi takınarak.

Balın elini alnına koyup birkaç saniye sakinleşmeyi bekledi. "Tamam!" dedi en nihayetinde. "Bu an hiç yaşanmadı. Hiç!" Başını iki yana salladı yaşadığımız güzel olayı inkâr edercesine.

"Gitsem iyi olacak!" dedim onu daha fazla rahatsız etmek istemediğimden.

"Evet... İyi olur!" dediğinde, salonun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Çıkış kapısına vardığımda arkama döndüm ve Balın'ın hâlâ olduğu yerden kıpırdamamış olduğunu gördüm.

"Balın!" diye seslendim usulca. Hemen dönmedi Balın arkasına.

Hiçbir şey söylemeden biraz sonra arkasına dönüp gözlerimin içine baktı.

"Hâlâ arkadaşız..." dedikten sonra titrediğini hissettiğim nefesimin düzene girmesi için kısa bir süre tanıdım kendime ve ardından, "Değil mi?" diye ekledim.

Sessizliği korkutmaya başlamıştı. En azından bağırıp çağırsa tepkisini anlayabilecekken susması oldukça korkutucuydu.

Yaptığımdan pişman olmaya başladığım sırada başını usulca salladı olumlu anlamda. "Arkadaşız..." diyerek kararını dile getirdi aynı zamanda da.

O an kalbim koşturmaya başlamış gibi harekete geçmişti ve yüzümde kocaman bir gülümseme yer etti saniyeler içinde. "Teşekkür ederim!" diye mırıldandım gülüşümü kaybetmeden.

Birbirlerine karşı olan düşkünlükleri yüzünden başkalarına tahammül edemediklerini çok iyi biliyordum. İlk zamanlar aptalca bir cesaretle yaptığım bu şeyin telafisiydi şimdi yaptığım.

Yakında Balın'ın karşısına yalnız çıkmam gerekecekti ve o gün gelmeden önce onun güvenini kazanmak, yapmam gereken en önemli şeydi.

Altıncı Bölüm

Sinirden ortalığı birbirine kattığım dakikaların ardından çok fazla durmadık mekânda. Duramadım daha doğrusu. Hayatımda ilk kez bir kadının üzerine yürümüş, kaba saba şeyler söyleyerek tartışma çıkarmıştım fakat bunun suçlusunun ben olduğumu düşünmüyordum.

"Geri zekalı sürüngen!" diye peşimizden koşturarak geldi Beren, Emir'le birlikte. "Sinirlerim bozuldu ya..."

Az çok sakinleşebilmiş olsam da hâlâ içimde bir yerlerde coşmaya hazır bir öfke dalgası pusuda bekliyordu.

"Çınar..." dedi Balın yanımda seri adımlarla, benimkilere yetişmeye çalışarak. "Kızma ya lütfen..." dedi yalvarır gibi. "Unutalım gitsin bu geceyi!"

Birden durdum.

Derin bir nefes soluduktan sonra konuştum. "Senlik bir şey yok ki zaten Balın..." dediğimde hâlâ sinirli olduğum rahatlıkla sesimden anlaşılabilirdi. "Ben o..." Küfür etme isteğiyle doldu içim, susmak zorunda kaldım.

"Yok yere Çağrı'ya yazık oldu ya..." dedi Emir tam karşımda dururken. "Çocukcağız durumu nasıl toparlayacağını bilemedi resmen!"

"Aynen ya, ona çok üzüldüm," diye destekledi Beren de.

Haklılardı. O an Çağrı'yı ayağa kalkıp da Balın'a doğru yürürken gördüğümde gözlerim kararmıştı ve hiçbir şey söylemeden üzerine atlamamak için zor tutmuştum kendimi çünkü saniyeler içinde zihnim öyle bir oyun oynamıştı ki bana... Çağrı'nın kendisinden isteneni yerine getirip, Balın'ı öpme ihtimali canlanmıştı gözümde fakat çok sürmeden düşündüğüm gibi olmadığını öğrenmek içimi rahatlatmıştı. En azından böyle bir yaklaşımda bulunması gerçekten hoşuma gitmişti.

"Aynen öyle... Takdir ettim orada yaptığını zaten, Çağrı konusunda bir sorun yok!" diye karşılık verdim duygusuz çıktığını düşündüğüm bir ses tonuyla. "Resmen barzoluk yaptırdı bana beyinsiz!" diye homurdandım başımı yana çevirip. "Neyse, gidelim hadi!" derken çoktan yürümeye başlamıştım bile.

Balın biraz önceki gibi hemen yanımdaki yerini alıp kolunu belime sardığında bakışlarım yüzüne döndü. Temkinli duruşunu benim gülümseyişime kadar koruduktan sonra benimkine karşılık sıcacık bir gülümseme bahşetti.

Kolumu omzuna atıp bir sorun olmadığını söylercesine onu kendime doğru çektim. Yürümeye devam ederken aniden içimden geldi ve yanağımı başına yasladım.

Otele sadece birkaç adım uzaklıktayken, "Yalnız yürüyelim mi biraz?" diye sordum Balın'ın kulağına doğru eğilip.

Bunu söylememi bekliyormuş gibi sevinçle başını salladı söylediğimi kabul edercesine. "Olur!" diye de ekledi hemen ardından.

Otelin önünde durup Emirlerin yanımıza ulaşmalarını bekledik.

"Ne oldu?" diye sordular karşımızda dururlarken.

"Hiç..." diye omuz silktim. "Biraz yürüyeceğiz, geliriz sonra!" derken kolum hâlâ Balın'ın omzundaydı.

Emir onaylarcasına başını sallarken, "Tamam madem, geçiyoruz biz," dediğinde kısa bir süre Beren'in bakışlarına maruz kaldı. O an Beren'in gözlerindeki isteği çok net görebilmiştim fakat yaşadığımız gergin gecenin ardından sesini çıkarmaya cesaret edememiş olmalıydı.

"Tamamdır, görüşürüz!" derken yürümeye başladığımda Balın'la sarılmış olduğumuz için o da yürümeye başladı benimle birlikte.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yürümeyi tercih ettik.

"Ee... Nasılsın nar tanem?" diye sordu başını kaldırıp çenemin altından yüzüme bakarak.

"İyiyim." dediğimde gerçekten iyi olup olmadığımı görmek ister gibi biraz daha eğilerek baktı yüzüme.

"Ama..." deyip sustu. "Kızgınsın hâlâ değil mi?" dudaklarını birbirine bastırdı.

"Değilim Balın!" Şimdi kızmıştım çünkü gerçekten sinirli değildim artık fakat Balın böyle sorarak üsteledikçe aklıma geliyor ve istemeden de olsa sinirleniyordum.

"Tamam, tamam sormayacağım bir daha!" Başını iki yana salladı. Biraz sonra yeniden sessizliği bozan Balın oldu. "Nereye gidiyoruz peki?"

"Bilmem..."

"Hı..." diye uzatarak karşılık verdi. "Ben de bir şey oldu sandım."

"Yok, sadece eskisi gibi biraz yalnız kalalım istedim. Hatta uygun bir yer bulursak oturur yıldızları izleriz yine

eskisi gibi!" deyip gülümsememle onun da gülümsemesini sağladım.

"Ay... Gerçekten çok özledim!" diye karşılık verdi sesini olabildiğince incelterek.

"Asla yere oturamayacağız biliyorsun, değil mi?" diye sordu Balın.

"Oturmayacağız tabii! Götümüzle zorumuz mu var?" diye karşı çıktım, düşününce bile içime gelen ürpertiyi savuşturmaya çalışarak.

"Bir kafeye falan geçip otursak?" diye yeni bir fikir sundu fakat bunu da hızlıca reddettim.

"Hayır ya sıkıldım insanlardan, yalnız kalmak istiyorum biraz."

"Peki o halde, benim de canıma minnet zaten!" dedikten sonra boşta kalan kolunu da karnımın üzerine koyup iyice sarıldı.

Biraz sonra güçlü bir rüzgârın taşıdığı soğuk tenime saplandığında, Balın'ın bana daha çok sokulduğunu fark ettim. "Seninleyken üşümeyi çok seviyorum..." dedim bir süredir dinlediğim sessizliğin verdiği ilham eşliğinde.

"Neden?" diye sorduğunda cevabımı gözlerinin içine bakarak vermek istedim.

"Çünkü üşüdüğüm her an sana daha çok ihtiyacım olduğunu anımsıyorum." Daha sıkı sarıldım. "Yani kısacası Balın İmge... Sevgin içimi ısıtıyor!"

"Ya..." diye cırladı ve kollarını vücudumdan çekerek tam önüme geçip durmama neden oldu. "Senin ağzını yüzünü yerim çocuk!" derken yanaklarım çoktan ellerinin istilasına uğramıştı bile.

Dakikalardır suratımı mıncıklayan elleri yanaklarımın üzerinde durduğunda bakışlarımız buluştu. Neşeyle

atılan kahkahalardan hüzünlü bir tebessüme dönüştü gülüşü saniyeler içinde.

Kaşlarımı çatarak garipseyerek yüzünü inceledim. Gözlerinde anlam veremediğim garip bir duygu bana sesleniyordu fakat ben ne söylediğini tam olarak anlayamıyor gibiydim.

"Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" diye sordu birden.

"Balın?" Aniden yüzüne yerleşen bu hüznün sebebini öğrenmek için keşfe çıkmıştı gözlerim.

"Efendim?"

"Bir sorun mu var?" diye sordum zaman kaybetmeden.

Başını söylediğimi reddedercesine sallamakla yetindi yalnızca.

"Emin misin?" diye üsteledim cevabından tatmin olmadığım için.

"Eminim ya, şey..." diye konuşmaya başladıysa da devamını getirmekte güçlük çekip susmak zorunda kalmış gibiydi. "Sadece... duygulandım birden, başka bir şey yok!"

"Bal kızım benim..." deyip bileğinden tutup onu hafifçe kendime çektim ve sarıldık.

Balın'ın bedeninin sarsıldığını hissettiğim an omuzlarından tutup bedenlerimizin ayrılmasına neden oldum. Her ne kadar yere bakarak yüzünü saklamaya çalışsa da ağladığını görebiliyordum.

"Balın sen iyi değilsin?!" diye hiddetlendim.

"Bir şey yok..." diyerek geçiştirmeye çalışsa da karşımda ağlıyor oluşu söylediğini yalanlıyordu.

"Ne diye ağlıyorsun o zaman?" diye kızdım.

"Dedim ya... Duygulandım sadece!" Ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi hızlıca. "Bir şeyim yok..." Omuzlarını

dikleştirdi, tekrardan akan yaşları hızlıca silerken. "İyiyim, sorun yok. Geçti!" Gülümsemeye çalıştı.

Bir adımla daha da yaklaşıp gözyaşlarıyla ıslanan yanağından öptüm usulca. "Ne sebeple olursa olsun... Ağlamana dayanamıyorum!" Yanaklarına yerleştirdiğim ellerimin başparmaklarıyla ıslak yanaklarını sildim.

Daha büyük gülümsedi bu kez.

"İşte bu be! Gülmek en çok bal kızıma yakışıyor..." yeniden sarıldım bu kez diğerlerinden çok daha kocamanından olacak şekilde.

"Aa..." diye çığlık attı Balın kendini geriye çekerken.

"Ne oldu?" diye sordum saniyeler endişeli bir şekilde Balın'a bakarak.

"Çınar..." diye cırladı bu kez yine ne olduğunu açıklama gereği duymadan.

"Balın, ne olduğunu söyleyecek misin artık?" diye azarladıktan sonra kaşlarımı çatarak konuşmaya devam ettim. "Yoksa beni delirtmeye mi çalışıyorsun?!"

"Baksana şuraya..." Parmağıyla işaret ettiği yere, arkama çevirdim bakışlarımı. "Biz de yapalım, lütfen lütfen lütfen!" En sonuncusunu uzata uzata söyleyip küçük bir kız çocuğu gibi kolumdan çekiştirmeye başladı.

"Ama... Nasıl..." dememe kalmadan az ileride kardan adam yapan gençlerin yanına doğru koşmaya başladı. "Balın!" diye arkasından seslendiysem de pek işe yaramadığı ortadaydı.

Balın çocuklara az biraz uzak mesafede durup keyifle onları izlemeye başladığında mecburen ben de peşinden gitmek zorunda kalmıştım.

Yanındaki yerini aldığımda, "Biz de yapalım Çınar, lütfen!" diye ısrar etmeye devam etti.

"Gerçekten akşam akşam bununla mı uğraşacağız Balın?" dedim oflayarak, kaytarabilmek için fakat tıpkı Beren

gibi yakama yapışmıştı ve istediğini alana kadar bırakmaya niyeti olmadığını belli edecek kadar inatçı duruşunu sergilemeye devam ediyordu.

"Tamam, tamam!" diye kabul etmek zorunda kaldım en sonunda. "Gel şu ileriye gidip orada yapalım madem, burada başkalarının kardan adamına karışmasın bizimki..." dedikten sonra yine koşarak önde gitmeye başladı.

"Dur, dur! Bir şey eksik..." deyip saatlerdir yaptığı gibi yine bir yere doğru koşturmaya başladı. Saat gece yarısına geliyordu ve ben son birkaç saat yüzünden kendimi feci yorgun hissediyordum.

"Eksik parçayı görmek için heyecanla bekliyorum..." diye homurdandım, biraz önce yorgunluktan kendimi attığım bankta geriye yaslanarak.

Birkaç dakikalık arayışın ardından yerde bulduğu bir çubuğun üzerine, yine yerden topladığı karları şekillendirerek oluşturduğu cismi koydu.

En nihayetinde yaptığımız kardan şeklin tam ortasına çubuğu sapladıktan sonra bir sanatçının ortaya koyduğu eserine duyduğu hayranlıkla incelemeye başladı ortaya çıkan şekli.

"Harika oldu!" diye sevinçle çığlık attı, eliyle ağzını kapatarak. "Bayıldım!"

Gerçekten güzel görünüyordu. Saatlerimizi harcamış olsak da ortaya güzel bir çalışma çıkarmayı başarmıştık.

"Aynen öyle..." dedim. "Çok güzel oldu!"

Defalarca yıkıma uğrasak da ne yapıp edip istediğimiz şekli oluşturmuştuk. Birbirine sarılan iki insan figürü yapmıştık. Bizdik onlar. Balın ve Çınar!

İlk andan beri düşünüyor olsam da çubuk olayını bir türlü anlamlandıramadığım için "O tepesine diktiğin çubuk ne alaka?" diye sordum merakla.

"Çubuğa bakma sen..." deyip kardan Balın ve Çınar'ın yanına koştu. Çubuğun ucundaki şekli işaret ederken, "Bak bu yıldız... Kayıyor güya!"

Yapmaya çalıştığı şey o an çok anlamlı ve güzel geldiğinden içimi ısıtan sevgi ve geçmişin güzel sayfaları eşliğinde yüzüme bir tebessüm yerleşti.

"Ve bizim dileğimiz yerine gelmiş... Sonsuz olmuşuz!" diye heyecanla anlatmaya devam etti.

Bir süre sessizce yüzüne bakıp gururla gülümsemesini izledim.

"Balın..." diye adını mırıldandım biraz sonra.

"Hı?" diye sordu ışıl ışıl parlayan gözlerini kardan adamlardan çekip bana döndü.

"Sonsuz olacağız derken sonum bu bankta olacak kurban olduğum... Kıçım dondu!" deyip kollarımı vücuduma sardım. "Ne olur gidelim artık!"

"Ama..."

"Ama ne Balın?" diye sordum ayağa kalkarak. "Ne yapacaksın? Kış bitene kadar kardan adamlarımızın başında nöbet bekleyecek değiliz ya!"

"Of..." deyip son bir kez daha kardan adamlara çevirdi bakışlarını. "Tamam madem... Gidelim."

Tam yürümeye başladığımızda durup arkasına döndü. "Çok güzel oldular ama ya..." dedi hevesle. "Değil mi?"

"Evet, çok güzel oldular. Biliyorsun ki biz her zaman birlikte güzeliz!" deyip göz kırptığımda gülerek karşılık verdi.

"Çok mutluyum..." dedi biraz sonra.

"Sen mi ben mi?" dediğimde heyecanımı kelimelerle anlatamayacağımı anlamış gibi kocaman gülümsedim ona.

"Bizimkiler iyi ki planlamışlar bu tatili..."

Balın'ın mutluluğu gibi tam anlamıyla mutlu olamayışım yüzümdeki gülüşün katili olmuştu. Mesajcının hâlâ yaşadığını ve onunla uğraşmak zorunda olduğumu bilse... O da böyle mutlu olamazdı fakat önemi yoktu. Balın ve arkadaşlarım mutlu olacaksa, mutlu olmayı biraz daha erteleyebilirdim.

"Çınar..." diye seslendi Balın asansörden çıkarken.

"Söyle güzelim."

"Farkında mısın?

"Neyin?" diye sorduğumda merak edip durdum.

Ellerimizi görüş hizamıza gelecek kadar havaya kaldırıp "Otele geldik ama hâlâ el ele tutuşuyoruz?" dedi endişeli bir tavırla alt dudağını ısırarak.

"Ee... Ne var ki bunda?"

"Bizimkilerin odasının da bu koridorda olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi eliyle koridoru işaret ederek. "Ya biri görürse?"

"Neden bu kadar abartıyorsun ki Balın? Çok çok biri görür, öğrenirler olur biter." diye kızarken yükselmek istemediğim için sesimi olabildiğince kontrollü tutmaya gayret ettim.

"Daha önce konuştuk bu konuyu Çınar!" O da tıpkı benim gibi kızmakla kızmamak arasında gidip geliyordu. "Her şeyin bir zamanı var..." daha yumuşak ve sakin bir ses tonuyla devam etti konuşmaya.

"Peki... Öyle olsun ama el ele tutuşmamızda bir sorun yok bence," dediğimde odamızın olduğu yöne doğru yürümeye devam ettik el ele. "Sonuç olarak biz eskiden

de el ele geziyorduk özgürce. Bunu herkes biliyor, bizim bağımız diğer insanların ki gibi değil." diye hatırlatmada bulundum. "Gerçi garipsenecek olan şey bizim yakınlığımız değil, sevginin kadın veya erkek değil de insan için olduğunu anlayamayan zihinler."

Odanın önüne geldiğimizde "Seni sırf bu yüzden bile sevebilirim Çınar Duman..." dedi ve tam karşımda durdu. Elini şakağıma koyduktan sonra devam etti konuşmaya. "Burası öyle güzel düşüncelerle dolu ki!"

"Çoğunluğu seni barındırıyor çünkü..." dedim çarpık bir gülümsemeyle.

Balın kapıyı açmak için kartı okuturken, "Of, ben seni çok seviyorum be!" dedim birden.

Omzunun üstünden arkaya, bana doğru baktığında gördüğüm Balın'ın gülümsemesinden içime yerleşen sevgi dalgasından aldığım cesaretle dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktım.

Daha büyük bir gülümsemeyle utanarak odaya girdi.

Hemen peşinden girmek yerine mutlulukla çarpan kalbimin sesini dinledim bir süre olduğum yerde durup.

Biraz sonra tam odaya girecekken koridorun ışığı yandı ve soluma döndüğümde Çağrı'nın bakışlarıyla karşılaşınca irkildim birden.

Çağrı odasının kapısını açmak için kartını okuturken ne yapacağımı şaşırarak aklıma gelen ilk şeyle, "İyi geceler Çağrı!" dedim gülümsemeye çalışarak.

Birkaç saniye süren rahatsız edici sessizliğini, "İyi geceler Çınar!" diye bozup odasına girdi.

Yedinci Bölüm

Mesajcı'dan...

Geriye çektim kendimi. "Sence de fazla hızlı gitmiyor muyuz?" diye sordum nefeslerimiz birbirine karışırken.

"Öyle mi?" diye sordu çapkın bir gülümsemeyle. Boynumda gezinen eliyle beni kendine çekerken aynı zamanda uzanıp boynuma şehvetli bir öpücük daha kondurdu. "Bence çok iyi gidiyoruz!" Ürpermeme neden olan öpücüklerinden kurtulmanın yolunu arıyordum. Doğrusu öpücüklerinden değil direkt kızdan kurtulmak istiyordum.

"Gitmem gerekiyor!" dedim yeniden kızı usulca iterek.

"Böyle anlaşmamıştık ama!" diye çıkıştı öfkeyle kaşlarını çatarak.

"Biliyorum... Ama gerçekten şu an gitmem gerekiyor!" Birden aklıma gelen fikirle çapkın bir gülüşle saçını kulağının arkasına tararken, "Hem sana verdiğim sözü böyle bir sokak arasında tutmak istemiyorum!" dediğimde bu söylediğim onun da hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsedi.

"Demek öyle..." derken boşta olan eli bacağımı okşayarak yukarılara doğru tırmandı. "Peki o zamana kadar nasıl dayanacağım?" Gözlerindeki parıltı bir adım daha gerilememe neden oldu.

"Beklediğine değecek, emin olabilirsin!" deyip boynunun girintisine dudaklarımı bastırdım. "Aceleye gelsin istemezsin değil mi?"

Alt dudağını dişledi.

"Biliyordum!" dedikten sonra hızlıca pantolonumun düğmesini ilikledim. "Otelini biliyorum zaten," dedikten sonra omzuna dokundum. "Seni bulacağım!"

"Heyecanla beni bulmanı bekleyeceğim!" diye arkamdan seslendi çoktan yürümeye başladığım için.

"Geri zekâlı!" diye homurdandım kızdan uzaklaştığımda. "Alt tarafı ufacık bir şey yaptın diye arzularını karşılayacak aptalın ben olacağımı mı sandın?!" Alay edercesine sırıttım. "Beyinsiz..."

ℵ

En son mekândan çıktıklarından beri görüşmemiştik diğerleriyle. Çınar'ın durumunu merak ediyordum özellikle. "Neyse ki istediğim gerginliği ve güveni kazandım!" diye mırıldandım zafer dolu gülüşümle.

Kulüpteki kızdan da yakamı kurtarabilmiş olmanın sevinciyle asansörden çıktığımda ileride birilerinin olduğunu görünce koridorun girişinde durdum. Gözlerimi kısarak baktım konuşmaların geldiği yöne doğru. Sadece onların durduğu yerdeki sensörlü ışıklar yandığından Balın ve Çınar olduklarını anlamam zor olmamıştı.

Birden bedenim ateşe atılmışçasına bir his ele geçirdi vücudumu. Nefesimin dahi kesildiğini hissettim o an.

Gördüklerim, kalbimde ekili olan nefret tohumlarını sulamaktan başka bir şey değildi.

Çınar'ın Balın'ı öptüğünü görmek saniyeler içinde gerçekleşmiş olsa da yıllardır süren bir acı gibi hissettirmişti. Hissizleştirmişti hatta!

Ne ara yürümeye başladım ne ara odamın önüne geldim bilmiyordum. Kendime gelişim ancak Çınar'ın sesini duyduktan sonra gerçekleşmişti.

Işıkların sanki orada olduğumu işaret edercesine yandığını bile fark edememiştim.

"İyi geceler Çağrı!" dediğinde irkildim. Öfkemi gizlemek için öyle büyük bir çaba harcıyordum ki... Başarısız olmaktan korkacak kadar sinirliydim çünkü.

Biraz sonra kendime gelebildiğimde karşılık verdim alelacele. "İyi geceler Çınar!" dediğimde Çınar'ın gülen yüzünü görmek mideme bıçak saplanmış etkisi yarattı.

Kendimi ele vermekten korktuğum için başka bir şey söylemeden odama girip kapıyı kapattım.

Odaya girdiğimde zaman durmuştu benim için. Gördüklerimin ardından benimle birlikte odaya süzülen karanlığın ibadetini seyrettim.

Damarlarımda akan kanın yakıcı sıcaklığının aksine sırtımı yasladığım duvarın soğukluğu altında titrediğimi hissediyordum. Bu soğuk öyle etkiliydi ki... Beynimin uyuştuğunu hissediyor, hiçbir şey düşünemiyordum.

Ellerimi göz hizamda kaldırdım. Titreyen parmaklarıma engel olamıyordum. Ki titreyen sadece parmaklarım da değildi. Sıktığım dişlerimin acısı, tırnaklarımı sapladığım avuçlarımın acısı yanında hiç kalıyordu. Öyle ki sancıyan ruhumun yanında fiziksel acının ne önemi vardı ki?

Yanağımdaki kıpırtı tüm düşüncelerimden ayrılmama neden oldu. Titreyen parmaklarımı korkarak yanağıma götürdüm. Parmak uçlarıma bulaşan gözyaşlarımın zehrini hissettim.

Bu Balın için döktüğüm ilk gözyaşıydı.

Bu Balın için hissettiğim ilk nefretti. Aşk ve nefret insanları birbirine bağlayan en güçlü duygulardı. Balın için yıllardır kalbim aşkla çarpıyorken şimdi Çınar'la birlikteliği yüzünden...

"Hayır!" diye bağırdım aniden. "Ondan nasıl nefret edebilirim?" diye sorduğumda bile kalbimin öfkeyle çarptığını duyabiliyordum.

Onların arkadaşlığına bile tahammül edemezken nasıl olur da birlikteliklerini kaldırabilirdim?

"Hiç şansım yok..." Mırıldanırken çenemin titrediğini hissettim. Yanaklarıma saldıran gözyaşlarımdan bile nefret ettim o an.

"Ben ne yapacağım..." dediğimde dizlerimin bile bana ihanet edip bedenimi taşımayı bıraktığı gerçeğiyle yüzleşip yere yığıldım.

Dizlerimi karnıma kadar çektiğimde karanlığın bile bulandığını henüz fark etmiştim. Kalbimden taşan, duygularıma ev sahipliği yapan gözyaşlarımın ulaştığı dudaklarım titreyerek aralandı.

Tek bir kelime döküldü dudaklarımdan, en savunmasız olduğum anımda. "Anne..." Sığınabileceğim tek limanımın enkaz altında olduğunu bilmek...

En acısı bu olmalıydı.

Sekizinci Bölüm

Balın hâlâ uyuyordu.

Emir'le kaldığımızda rahatsız olmayacağını bildiğimden sigaramı odada içmekten çekinmezdim fakat Balın'la kaldığımız için balkona çıkmak zorundaydım.

Üşüyeceğimi bildiğim halde üzerime bir şey almadan sadece sweatshirtle çıktım. Sandalyelerden birine oturduğumda sigaramı çoktan yakmıştım.

Odadan çıkarken yanıma aldığım telefonumun ekranını açtığımda bildirim panelimde yine bir sürü mesaj okunmayı bekliyordu.

Sigarayı dudaklarımın arasına sabitledikten sonra iki elimle aceleyle mesaj kutusunu açtım.

"Çınar Duman..."

"Kazananın kaybı daha büyüktür. Bunu en iyi sen tecrübe edeceksin."

"Ve en önemlisi..."

"Geçmişine dönmeye hazır ol!"

Dudaklarımın kuruduğunu hissediyordum. İstemsizce çatıldı kaşlarım, mesajları tekrar tekrar okurken. Bir türlü derdinin ne olduğunu idrak edemiyordum. Kafayı yiyecek gibi hissettiğim zamanların birindeydim ve içten içe artan öfkemi zapt etmenin yollarını arıyordum.

İzmariti kül tablasına bastırıp başımı kaldırdım odaya bakmak için. Balın'ın dikkatlice telefonuna baktığını gördüğümde onun da beni fark etmesi çok sürmedi.

Büyük bir tebessüm eşliğinde selamladım camın ardından. Yüzünde oluşan buruk tebessümü yeni uyanmanın verdiği mahmurluğa yorarak kafama takmamaya çalıştım.

Avuçlarımı birbirine sürterek ısınmaya çalışırken odaya kendimi atıp hızlıca ardımdan kapıyı kapattım.

"Günaydın!" dedi coşkulu bir ses tonuyla, telefonunu kapatıp yanına koyarak.

"Günaydın!" dedim aynı şekilde gülümseyerek. "Yine geç uyandık, farkında mısın?" diye sorarken yatağının ucuna oturdum.

"Evet ama çok da güzel uyudum valla!" diye omuz silkti.

"Aynen öyle! Ama bu sefer kahvaltıya inmek istiyorum..." der demez yine yüzümü acındıracak hale getirdim. "Çok açım ben!" diye mızmızlandım. "Hadi hemen kahvaltıya inelim, ne olur..."

"Ay dur önce bir kendimize gelelim Çınar!" derken topladığı saçlarını bileğindeki lastik tokayla topladı.

"İneceğiz ama, değil mi?" diye üsteledim.

"Tamam, ineriz ağlama!" deyip üzerindeki yorganı atarak çıktı yataktan.

"Bizimkiler uyanmış mıdır?" diye sordum arkasından bakarken.

"Bilmem, bir ara istersen." dedikten sonra banyonun kapısını kapattı.

Emir'i aradım ne durumda olduklarını öğrenebilmek için.

"Alo? Ne yaptınız Emir?" dedim.

"Hazırlandık biz de kahvaltıya inmek için. Sizin odaya gelecektik!" diye karşılık verdiğinde utanmasam küçük çocuklar gibi çıkıp yatağın üzerinde zıplayacaktım neredeyse.

"Süper!" diye sevinç narası attım yine de kendime engel olamayıp. "Bizde az önce uyandık, hazırlanıyoruz şimdi!" desem de hazırlanmak adına hiçbir şey yapmayıp direkt aşağıya ineceğime emindim. Çok çok yüzümü yıkardım sadece o kadar. Diğer her işi erteleyebilirdim fakat yemek yemeyi asla!

"Ne yapalım? Gelelim mi yanınıza, müsait misiniz?"

"Saat kaç?" diye sorsam da Emir'in cevap vermesini beklemeden saati öğrenmek için telefonu kulağımdan çektim. "Oha! 10'u geçiyor."

"Evet..."

"Yok o zaman buraya gelmeyin, direkt aşağı inin siz. Kahvaltı kalmazsa kafayı yerim!" diye karşı çıktım.

"Tamam ama geç kalmayın." diye uyardı.

"Tamamdır, görüşürüz!" dedikten sonra telefonu kulağımdan çektim.

"Görüşürüz!" diye karşılık verdikten sonra kapattım telefonu.

"Balın hadi!" diye çığlık attım banyonun olduğu tarafa doğru.

"Tamam be!" diye içeriden cevap geldiğinde gülmeme engel olamadım.

Nihayet hazırlanma faslını kriz geçirmeden atlatmayı başarabilmenin sevinciyle odadan çıktığımda Balın'ın peşimden gelmediğini görünce, "Ne yapıyorsun hâlâ ya?" diye kızdım odaya girmeden kafamı içeriye uzatarak.

"Sen git asansörü çağır. Geliyorum hemen yahu!" diye aynı şekilde kızarak karşılık verdi.

"Çabuk ol!" deyip kapıyı çekerek koridorda yürümeye koyuldum.

Asansöre doğru yürürken Çağrı'nın da odadan çıktığını gördüm.

Beni fark etmediğini anlayınca ancak "Günaydın!" diye seslenince Çağrı'nın dikkatini çekebildim.

"Günaydın..." diye mırıldandı benim coşkulu çıkan sesimin aksine daha sakin bir tonda.

"Kahvaltıya iniyorsun değil mi?" diye sordum kapıyı kapatmasını beklerken. Cevap vermesini beklerken bir yandan da arkamı dönüp Balın'a baktım fakat hâlâ çıkmamıştı odadan.

"Aynen," deyip sustu, ta ki asansörün önüne gelene kadar. "Sen nereye?"

"Biz de kahvaltıya ineceğiz eğer Balın odadan çıkabilirse!" dediğimde Çağrı'nın bakışları bana döndü. "Emirler çoktan indi zaten," diye ekledim.

"Nasıl yani?" diye sorduğunda yüzündeki şaşkınlık apaçık görülebiliyordu.

"Ne nasıl yani?" diye sordum anlamayarak.

"Balın'la aynı odada mı kalıyorsunuz?" diye sordu kaşlarını hayretle kaldırırken.

Bir an tuhaf hissettiğimden ensemi kaşıyarak cevap verdim. "Şey... Aynen ya, aynı odada kalıyoruz!"

"Bilmiyordum..." deyip yutkunduğunu gördüm. "Şaşırdım."

"Aman be abi sende! Aynı evde kalmamıza şaşırmıyorsun da aynı odada kalmamıza mı şaşırıyorsun..." diye güldüm, omzuna hafifçe vurarak.

"Ne bileyim," deyip omuz silkti.

Tekrardan Balın'ın gelip gelmediğini kontrol etmek için arkama baktıktan sonra Çağrı'ya çevirdim bakışlarımı. "Çağrı!" diye seslendim.

"Efendim?" dedi donuk bir ifadeyle.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğumda bakışları tekrardan yüzüme döndü.

"Ne gibi bir sorun?"

"Bilmem... Dün geceyle ilgili bir sıkıntımız var mı?" diye direkt sordum, lafı dolandırmanın gereksiz olduğunu düşünerek.

Başını reddeder gibi iki yana sallamakla yetindi.

"Emin misin?" diye sordum çünkü tavırlarından soğuk yaptığını anlayabiliyordum.

"Eminim Çınar!" diye sesi yükseldiğinde kendimi kötü hissettim.

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemediğimden susmak zorunda kalsam da sessizliği daha fazla sürdürmekten rahatsız olduğum için konuşmaya başladım.

"Özür dilerim..." diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sorduğunda hâlâ ifadesinin değişmediğini görünce epey kırıldığını düşünmeye başladım.

"Dün gece sana bağırdım falan... Ama olay bambaşkaydı ve ben o aptal kıza sinirlenmiştim," diye hızlıca kendimi açıklamaya çalıştım. "Seni biliyorum. Ki zaten sen tamamen olayın dışındaydın!"

"Sorun değil, kafana takma!" dediğinde hafiften dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını görüp rahatladım.

"Bir sorunumuz yok değil mi?" diye son kez sormak istedim yine de.

"Yok, yok merak etme," dediğinde karşılık gülümsedik.

"Sevindim!" dedikten sonra Balın gelene kadar başka bir şey konuşmadık.

Kapının kapandığını duyunca Balın'ın geldiğini anlayıp asansörü çağırmak üzere tuşa bastım.

"Aa... Çağrı günaydın!" dedi Balın hemen yanımıza geldiğinde fakat tam o esnada asansör geldi ve Çağrı hiçbir karşılık vermeden asansöre binen ilk kişi oldu.

Balın hiçbir şey anlamayarak bana baktı ve ne oluyor dercesine başını salladı.

"Bir şey yok, boş ver..." diye dudaklarımı oynattım sadece ve Balın söylediklerimi anlamış olmalıydı ki başını sallayıp peşimden asansöre geldi.

Asansörden çıktıktan sonra kahvaltı salonuna ilk kez gidecek olduğumuzdan hangi yönde olduğunu bilemedik önce.

Çağrı yürümeye başlarken, "Şu taraftan," diye işaret edip önde yürümeye devam etti.

"Ay ne olmuş buna?" diye fısıldadı Balın.

"Dün gece yüzünden bozuk atıyor galiba," diye cevapladım çok kısık bir sesle. "Ama özür diledim yani sorun yok."

"Anladım."

Kahvaltı salonuna girdiğimizde açlığımı daha çok hissetmeye başladım. Bir an önce tabak hazırladığım zamana geçmek istiyordum fakat Çağrı'nın peşinden Emirlerin yanına gitmeye devam ettik.

Dört kişilik masaya ilk varan Çağrı olmuştu fakat oturmadan bizim gelmemizi bekledi. Emir'le Beren yan yana oturmuş, kahvaltı tabaklarıyla ilgileniyorlardı.

Çağrı'nın hemen yanında durduğumuzda kenara çekilip "Siz şimdi sevgililer olarak yan yana oturmak istersiniz

Böyle geçin siz, ben sandalye çekerim kendime!" dediği an büyük bir deprem oluyormuş da ne var ne yoksa yıkılacak kadar çok sallanıyormuşuz gibi hissettim o an.

Beren'in çığlığını net bir şekilde işitebildim sadece. "Ne?" Kocaman açılan gözlerinin üzerimize dikildiğini gördüm. "Nasıl yani?!" diye bağırdı yeniden.

"Çınar?" diye adımı söylediğini anımsıyorum Emir'in.

Balın'ın şaşkınlıktan nutku tutulmuş bir şekilde bana baktığı an... En kötüsü o andı işte.

"Balın, ne demek bu?" diye sordu Beren.

"Bir dakika!" diye ortaya atıldı Çağrı fakat ne Balın'ın dolan gözleri benim üzerimden ayrılmıştı ne de Beren'le Emir'in şaşkınlıktan donup kalışları değişmişti.

Her şeyi mahvetmiş olmanın yükü omuzlarıma bindiği andan beri göğüs kafesimi tekmeleyen kalbimin gürültüsünü bastıramıyordum.

"Ben pot mu kırdım?" diye sordu Çağrı aptal aptal yüzümüze bakarken. "Yakın arkadaşsınızdır diye sevgili olduğunuzu biliyorlardır diye düşündüm!" diye açıklamaya çalıştı kendini.

Emir bizden bir açıklama yapmamızı bekler gibi sakince yüzümüze bakarken onun aksine Beren söylenmeye başladı öfkeyle.

"Nasıl böyle bir şeyi gizlersin bizden?!" diye bağırdı Beren. "Gerçekten yazıklar olsun ya..." Cıkladı kınarmış gibi. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sandalyesini geriye itti. "Bu mu senin arkadaşlarına verdiğin değer?!" Kendi kendini kışkırtarak daha da coştu ve sinirle ayağa kalktı. "Onca zaman arkadaşız arkadaşız diyordunuz. Yalan mıydı?" diye sorduğunda sesi titredi.

Donup kalmıştım, üstelemeyi kesip susması için içimden Beren'e yalvarıyor olsam da susmak bilmiyordu.

Balın titreyen elleriyle yüzünü kapatıp "Yeter!" diye bağırdığında sustu ancak. "Susun artık!" dediğinde resmen ağlıyordu. "Tek sorunun bu mu Beren?!"

"Balın..." diye mırıldanırken titreyen ellerini tutmaya çalıştığımda silkinerek kendini geriye çekti.

"Bırak, dokunma!" diye bağırdı bana, öfkeyle parlayan gözleri tam gözlerimin içine bakarken. "Seninle konuşmamış mıydık bunu?!" diye devam etti bağırmaya. "Kararıma saygı duymak bu kadar zor muydu Çınar?"

Sadece dişlerimi sıkıyor, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Bir adım daha yaklaşırken, "Balın, ben..." diye konuşmaya çalıştığımda izin vermeyerek lafımı kesti.

"Bırak!" diye bağırıp geri çekildi. "Bırak..." Hıçkırıklarını duymak öyle canımı acıtmıştı ki...

Böyle bir durumda kızacağını tahmin edebiliyordum fakat bu kadar ileriye gidip kriz geçirecek kadar sinirleneceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Hem de hiç suçum yokken... Neden dinlemek yerine böyle saldırmayı seçmişti ki?

Hıçkırıkları yükselmeye devam edince bir şey söylemeden birden uzaklaşmaya başladı yanımızdan.

"Balın!" diye arkasından bağırdım fakat çoktan koşarak kahvaltı salonundan çıkmıştı bile.

Derin bir nefes soludum sakinleşmeye çalışmayı umarak fakat hiçbir işe yaramadığı gibi öfkem de anbean daha da artıyordu. Sıktığım dişlerimin arasından, "Hay sikeyim!" dememle önümdeki sandalyeye bir tekme attım.

"Biriniz gitsin peşinden, ben gidersem daha kötü olacak her şey!" dedim kimsenin yüzüne bakmadan.

Muhtemelen suçlu hissettiği için Beren sessiz kalmayı seçti. Emir yanıma gelerek, "Ben giderim," dedi fakat daha adım atmasına bile fırsat vermeden Çağrı durdurdu onu.

"Sen Çınar'ın yanında kal, ben sakinleştiririm onu," diye öne atıldı Çağrı. "Daha önce de Çınar'la araları bozulduğunda dertleşmiştik çoğu kez." Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıp veriyordum sakinleşmek için.

Çağrı'nın yanıma geldiğini, "Kusura bakma," deyip omzuma dokunduğunda fark edip açtım gözlerimi. "Gerçekten bilmiyordum herkesten sakladığınızı." diye açıkladığında bir süre öylece baktım yüzüne.

Çağrı'nın suçu olmadığını düşünerek başımı onaylarcasına salladığımda hafifçe gülümseyip Balın'ın peşinden gitti.

"Çınar..." dedi Emir, yanımda olduğunu belirtmek istercesine kolumu sıvazlarken. "Sakin ol abi ya, sıkma canını!" Ama ben hâlâ sakinleşemiyordum.

"Yeterince rezil olduk..." diye konuştum biraz sonra, hâlâ olduğum yerde dikilirken. "Odaya çıkalım!"

"Çınar... ben... Çok özür dilerim ya!" Beren mahcubiyetinden gözlerime bakamıyordu bile. "Çınar?" dedi tekrardan ve muhtemelen ben cevap verene kadar asla susmaya niyeti yoktu.

"Tamam Beren!" diye kızdım çok bağırmamaya özen göstererek.

"Ben böyle olacağını bilmiyordum..." diye hâlâ kendini açıklamaya devam ediyordu. "Ama çok kızdım, ne yapayım?"

"Beren..." dedim bıkkın bir şekilde. O kadar çok konuşuyordu ki doğru düzgün sinirlenmeme bile fırsat vermiyordu. "Lütfen..."

"Neden sakladınız ki?" diye sordu Emir de. "Yani sonuç olarak gayet güzel bir şey bu abi, mutluluğunuzu bizimle paylaşabilirdiniz."

"Ben şunu merak ediyorum," diye atıldı Beren. "En başından beri bize yalan mı söylediniz?"

"Saçmalamayın!" diye kızdım sigara yakarken. "Yeni gelişen bir şey bu. Zaten sizden saklama sebebimiz de bu, anladınız mı?"

"Neden işte?" diye üsteledi Beren.

"Çünkü o kadar yeni bir şey ki daha biz bile alışamazken bunu sizin bilmeniz ne ifade edecekti Beren?" dediğimde susup kaldı.

"Yani..." dedi Emir. "Ama fark etmezdi yani söyleseniz de olurdu."

"Peki Çağrı nereden biliyor?" diye yeni bir soruyla geldi Beren.

"Muhtemelen o da dün gece öğrendi," diye itiraf ettim.

"Nasıl?"

"Dün gece Balın'ı öptüğümü görmüş olabilir..." diye mırıldandım pişmanlıkla. Her şeyi berbat ettiğim için bir türlü kendimi affedemiyordum.

"Ne?" diye çığlık attı Beren. "Öptün mü?!"

"Evet..." dediğimde yüzümde küçük bir tebessüm oluştu o anı hatırlayınca.

"Ay..." derken karşımda eridi resmen. "Çok sevimli!" Ters bakışlarımın farkına varınca "Ne var, niye bakıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Suçunuzla gücünüzle bir de bana laf etmeye hakkınız yok, susun!"

"Balın ne diye bu kadar kızdı ki?" diye sordu Emir.

"Zaten saklamak isteyen Balın'dı, yoksa benim için sorun değildi ama inan ben de bilmiyorum neden bu kadar abarttığını?" Tuttuğum nefesimi oflayarak bıraktım.

"Gerçekten neden öyle deliye döndü o deli?" dedi Beren. "Çok korktum ben..."

"Ben de şok oldum!" diye itiraf etti Emir.

"Sıçayım böyle işe ya!" deyip başımı ellerimin arasına aldım gerginlikle. "Tam her şey yoluna girdi derken şu halimize bak!" dişlerimi sıktım.

Başımı kaldırıp Emir'e baktım. "Bu işin içinde başka bir iş var." diye bir fikir attım ortaya. "Balın'ın sırf bu yüzden böylesine bağırıp çağıracağını sanmıyorum abi!"

"Şok olmuştur," diye karşılık verdi Emir ama bana pek mümkünmüş gibi gelmedi. Çünkü tanıdığım kadarıyla Balın'ın çok büyük bir şey olmadığı sürece böyle gözünün dönmesine imkân yoktu.

"Sanmıyorum," diye karşı çıktım.

Aynı şeyleri tekrar tekrar konuştuk fakat hiçbir sonuca varamamıştık çünkü sorun eden tek kişi Balın'dı ve o da şu an aramızda yoktu. Saatlerce merak içinde gelmesini beklesem de ne Çağrı ne de Balın gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Mesajcı'dan...

"Balın!" diye seslendim arkasından koşarak. "Bekle!"

"Çağrı, rahat bırak beni!" dedi hâlâ seri adımlarla yürümeye devam ederken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum yalnız kalma isteğini umursamadan. Cevap vermeden yürümeye devam etti.

Biraz sonra aramızdaki mesafeyi kapattığımda kolundan tuttum durması için. Kolunu hışımla çekse de yürümeyi bırakmıştı en azından.

"Dur lütfen!" dedim hâlâ nefes nefeseyken. "Sakinleşmelisin..."

"Ne önemi var ki?" diye sordu gözyaşları elmacık kemiklerinden yanaklarına doğru süzülürken.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordum gülümseyerek. "Hadi, kafa dağıtırsın biraz!" diye ısrar ettim sevimli bir tavırla. Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladığında, "Süper!" diyerek peşinden yürümeye başladım.

Birkaç dakika öylece yürüdük konuşmadan.

"Ben... Gerçekten çok özür dilerim senden!" diyerek sessizliği bozan taraf oldum. "Yemin ederim gizlediğinizi bilmiyordum..." diye devam ettim.

"Sorun sen değilsin Çağrı!" dedi kızgınlıkla.

"Seni bu hale getiren ne o zaman? Anlat bana..." Kollarımı birleştirdim. "Tıpkı eski günlerde olduğumuz gibi olmak istiyorum seninle. Canını sıkan ne varsa benimle paylaşabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi usulca.

"O halde söyle bakalım. Seni bu kadar delirten, bu kadar ağlatan şey ne?" diye üsteledim. Bu hale geleceğini tahmin bile edemeyeceğimden çok fazla merak ediyordum sebebini.

"Sorun ne biliyor musun?" diye konuşmaya başladı bir yandan da gözyaşlarını silerken. "Çınar'la bunu defalarca konuştuk. O her zaman insanlara karşı açık olmak istedi ama onun aksine ben gizli tutmak istiyordum..."

Tam bu noktada lafını kesip araya girdim. "Ama o gizli tutmadı?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Tutmadı..." diye tekrarladığında sesinin titrediğini duydum.

"Ne desem bilmiyorum ki..." dedim söyleyecek bir şey bulamayınca. "Benim öğrenmem de şöyle..." diye açıklama yapmak için konuşmaya başladım fakat hemen atılıp cümlemi yarıda kesti.

"Ne önemi var ki?" diye yükseldi. "Sonuç olarak öyle ya da böyle kararıma saygısızlık etti bir kere!"

Balın'ın bu söylediğinin üstüne sessiz kalmayı tercih ettim çünkü az kalsın aptal gibi Çınar'ın suçu olmadığını, kendi kendime öğrendiğimi söyleyecektim. Neyse ki Balın sayesinde bir hatadan dönmüştüm ve bu olay sayesinde aralarını açmayı başarmıştım.

Sevgili oldukları gerçeğini gizlediklerini tahmin edebilmiştim fakat böylesine on ikiden vurabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Asıl düşüncem az çok bir huzursuzluk yaratmakken Balın'ın tepkisi beklediğimin de ötesindeydi.

"Ne kadar süredir devam ediyor ki ilişkiniz?" diye sordum hem benim nasıl öğrendiğimi üstelememesi için hem de merak ettiklerimi öğrenebilmemiz için.

"Çok yeniydi..." diye cevapladığında zihnimdeki çanların sesi yankılanmaya başladı. Geçmiş zamanla bahsediyordu. Çok yeni olan ilişkilerini bitirmiş miydi yani?

"Ne diye gizlemek istedin ki?" diye sordum sevincimi gizli tutmak için çabalarken. "Hislerinden emin değil miydin yoksa?"

"Hayır!" diye atılarak karşı çıktı hemen. "Emindim ama..." bir türlü doğru düzgün bir açıklamada bulunamıyordu. Üstelik durup durup o herif için ağlaması sinirlerimi bozuyordu. "Bu konuları konuşmak istemiyorum, kapatabilir miyiz?" derken elini başının hizasında kaldırıp bir şeyi savuşturmaya çalışır gibi salladı.

"Pekâlâ..." diye kabul ettim isteğini.

Dakikalar sonra sessizliğin verdiği rahatsızlıkla yeniden konuşmaya başladım.

"Ee..." dedim önce Balın'ı dalgın halinden kurtarıp dikkatini çekebilmek için. "Beren'in dilinden düşürmediği şu devasa balo hakkında ne düşünüyorsun bakalım?"

"Düşünmüyorum!" diye omuz silktiğinde beklediğim cevabı alamadığım için konuyu nasıl uzatabileceğimi düşünmeye başladım.

"Nasıl yani?" dedim gülerek. "Gideceğinizi sanıyordum?"

"Gideceğiz zaten fakat Beren kadar önemsediğim söylenemez. Aksine hiç önemsemediğimi bile söyleyebilirim!" Umursamazca başını salladı.

"Bence öyle düşünmemelisin..." diye karşı çıktım bakışlarımı Balın'dan çekip önüme döndüğümde.

"Sen ne düşünüyorsun ki?" diye sordu, bu kez onun bakışları benim yüzümde gezinirken.

"Ben ne mi düşünüyorum?" diye sorduğumda sesli düşünmüştüm yalnızca. Çok geçmeden kendime sorduğum sorunun cevabını vermek üzere araladım dudaklarımı. "Benim için balolar olabilecek en sihirli etkinliklerden biridir. Çok ayrı bir yeri vardır benim için..." diye açıkladım kısaca. Çınar'ın acılarından duyduğum hazzın zerresi bile kalmamıştı şimdi çünkü kafamın içinde çevrilen geçmişin sayfalarından kalkan tozlar her şeyin netliğini alıp götürmüştü içimde.

Balın olduğu yerde durup şaşkınlıkla açılan gözleriyle yüzüme bakarken "Sen ciddi misin?" diye sordu hayretle. Koluma dokunup benim de durmama neden oldu.

Bir şey söylemeden onaylarcasına hafiften başımı sallayıp yürümeye devam ettim.

"Çağrı?" diye seslendi arkamdan. Dönüp baktım sadece. Seri adımlarla yanıma gelip koluma dokunduğunda "Belli ki anlatacakları olan tek kişi ben değilim?" dedi kendini gülümsemeye zorlayarak.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordum ifadesizce yüzüne bakarken.

"Kolay kolay hiçbir erkeğin balolardan hoşlanmayacağını herkes bilir. Nefret ederler!" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ben onlardan değilim..." diye itiraf ettim.

"Eğer sen de istersen... Hikâyeni dinlemek isterim." diye belki de saatlerce sürecek bir sohbetin davetiyesini sundu önüme.

Yürümeye devam ettik yan yana.

"Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum," diye mırıldandım. Kafamın ciddi anlamda karıştığını hissediyordum.

"Baloları sevme sebebinden başlayabilirsin mesela," dedi omuz silkerek.

"Sevmek değil aslında..." diye başladım konuşmaya. "Sadece fazlasıyla büyüleyici geliyor bana fakat... Aynı zamanda da balolardan çok korkuyorum desem inanır mısın?" diye itiraf ettim.

Şaşkınlığın Balın'ı ele geçirdiğini yüzünde hızla değişen ifadeden anlamıştım. "Nasıl yani ya?" diye sordu şaşkınlıktan ağzı açık kalırken. Birkaç saniye sonra hızlıca gözlerini kırpıştırırken iki yana başını sallayıp "Bir dakika... Anlamadım, kafam karıştı!" dedi hafiften gülerek.

"Şöyle anlatayım..." Konuşmaya devam etmeden önce boğazımı temizledim hafifçe öksürerek. "Annem..." diye yeniden konuşmaya başladıysam da bu sefer boğazımı sıkan bir el konuşmama engel oldu sanki. Büyükçe yutkunarak "Küçük bir çocukken annemin anlattığı hikâyeleri dinlemek için can atardım. Dudaklarından dökülecek her bir kelime için ağzının içine bakacak kadar çok severdim onu..." dediğimde zihnimde dönüp duran geçmişimi dile getirmenin ne denli güç olduğunu idrak edebiliyordum, konuşmakta zorlandığım için. "Hiç unutmam... Bir gün bana kendi masalını anlattı."

"Ya..." diye mırıldandı buruk bir tebessümle yüzüme bakarken.

"O masalını hiç unutmadım o günden beri. Biliyor musun, o an gözleri öyle ışıl ışıl parlıyordu ki... İlk kez onu öyle gördüğümü söylesem yalan söylemiş olmam sanırım."

"Şey..." dedi dudağını ısırarak. "Eğer özel değilse... O masalı benimle paylaşır mısın?" diye sorduğunda yüzüme

benim bile farkında olmadığım bir gülümseme yer etti. İlk kez Balın'a kendimi bu kadar açma şansı yakalamıştım çünkü. Hem de hayatımda en değer verdiğim kadını, âşık olduğum kadına anlatma şansı!

"Tabii ki!" dedim hevesle. "Tabii ki Balın!"

"Çok sevindim!" diye neşeyle el çırptı. "Dinliyorum o halde."

"Bir akşam yine annemi bir şeyler anlatması için çok fazla darlamıştım. Şimdi düşünüyorum da ne yapışkan bir çocukmuşum..." dediğimde ikimiz de kahkaha attık. "Şimdi olsaydı asla o kadar rahatsızlık vermezdim ona..." dememle gülüşüm siliniverdi yüzümden. "Her neyse... Israrlarım sonucunda bana çok güzel bir masal anlatacağını söyledi. Yatağımın ucunda oturup bir an olsun ellerimi bırakmadan, sırf mutlu olmam için masallar anlattığı geceleri öyle özlüyorum ki Balın..." Koluma dokundu şefkatle, bir şey söylemeden. "O gece anlatacağı masalın kahramanının kendisi olduğunu söyledi. Bak şimdi bile o zamanki gibi heyecanla çarptı kalbim, biliyor musun?" Gülümsedim. "Hayran olduğum kadına ait bir masalın olduğunu bilmek benim için ne demek biliyor musun sen?"

"Tahmin edebiliyorum..." dedi Balın.

"Yine tahmin edersin ki bu masal baloda geçiyor. Annem ilk aşkıyla yaşadığı en özel ânını anlatmıştı bana." Tam anlatmaya devam edecekken araya girdi Balın.

"Bir annenin, çocuğuna sevmeyi öğretmesi... Onun büyüleyici bir şey olduğunu anlatması ne kadar güzel bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Öyle..." dedim başımı sallayarak. "Öyle."

"Peki masal?" dedi Balın sabırsızlıkla.

"Annem o zamanlar ortaokula gidiyormuş. Yani..." yaşını hatırlamaya çalıştım. "On yaşında falan olması

gerekiyor sanırım... Ya da biraz daha küçük, tam emin değilim. Bahsi geçen çocuğu ilk zamanlar her gördüğünde kalbinin normalden daha garip çarptığını hissediyormuş."

"Aynı okuldalar mıymış?"

"Evet," diye cevap verdim sorusuna. "Hatta bu çocuğu her gördükçe kalbinde hissettiği bu garipliğin suçlusunun o çocuk olduğunu bildiğinden bir kere teneffüste gidip çocuğa tekme atmış ve birbirlerine girmişler biliyor musun?" Yine keyifle güldük anlattıklarımdan sonra.

"Neden?" diye sordu gülüşlerinin arasından Balın.

"Bilirsin eskiden çocuklar birbirlerini korkutmak için korkutucu hikâyeler anlatırmış birbirlerine. Annem de çocuğun anlatılan hikâyelerdeki kötü ruh olduğunu ve kendisini bu şekilde öldüreceğini düşünmüş ve buna engel olmak istemiş kendince. Çünkü her gördüğünde kalbi öyle hızlı atarmış ki bir süre sonra acıdığını söylemişti bana."

"Kıyamam ya..." dedi Balın sevimli bir tebessüm eşliğinde. "Ya sonra?"

"Bir yıl kadar bu çocuktan köşe bucak saklanmış hep. O süreçte kendisini doktora götürtmüş fakat annesine bunun sebebinin bir çocuk olduğunu söyleyemezmiş asla. Sürekli kalbim ağrıyor diye gezdiğinden ailesini de telaşa düşürmüş epey zaman." Annemin güzel yüzü canlandı gözlerimin önünde.

Şimdikinden biraz daha genç bir kadının yüzü... Hayat dolu gözlere sahip bir kadın... Zamanın kıyıp geçtiği yüzündeki yer yer kırışıklıktan azade bir yüz... Güzelliği ebediyete kadar değişmeyecek bir kadın... Annemin yüzü.

"Peki sonra?" diye sormasıyla düşüncelerden sıyrılabildim ancak.

"Gel zaman git zaman... Artık annem biraz daha büyüdüğünden bir şeylerin farkına varabiliyormuş artık. Birazdan kastım üç yıl kadar falan!"

"Oha!" dedi birden. "Şey... Pardon... Yani..." diye toparlamaya çalıştı.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek.

"Devam et lütfen!"

"En nihayetinde çocuğun karşısına çıkmış ve ona yıl sonu balosuna birlikte gitmeyi teklif etmiş."

"Sen ciddi misin?" diye keyifle çığlık attı Balın. "Ay inanmıyorum ya, çok tatlı!"

"Evet..."

"Peki... Çocuk ne demiş?" diye sordu merakla.

"Kabul etmiş tabii ki!" diye yanıtlayıverdim.

"Ay süper! Ee... Sonra?"

"Balo günü gelmiş çatmış. Annem o akşamı öyle bir anlatıyor ki... Keşke onun kadar büyüleyici anlatabilsem ama..."

"İmkânsız!" diye tamamladı cümlemi Balın. "Böyle anlar ancak kahramanları tarafından anlatıldığında büyüler insanı."

"Aynen öyle..." diye kabul ettim söylediğini. "Ne yazık ki benden dinlemek zorundasın Balın İmge," derken sırıtıp omuz silktim.

"Hiç sorun değil!"

"Öyle güzel zaman geçirmişler ki... Annem bir yerden sonra çocuğa karşı hissettiği sevgiyi tek başına taşımanın yük olduğunu, onunla paylaşmanın en doğru karar olduğunu düşünüp çocuğa açılmış."

"Ay gerçekten çok güzeller ya!" diye yine araya girdi Balın. "Durup durup araya giriyorum ama... Özür dilerim ya!"

"Saçmalama! Hiç önemli değil, dilediğin gibi davran, sorun yok."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

"Öyle böyle derken... İlk danslarına kalkmışlar." Susmak zorunda kaldım çünkü sonrasını getirmek zordu benim için. Annem anlatırken bir an olsun durmamıştı gözyaşları. Boğazımda yer eden yumru benim de konuşmama engel oluyordu.

Bir süreliğine oluşan sessizliği bozarak, "Evet?" dedi Balın devam etmem için.

"Çok geçmeden..." yutkundum yeniden, "Çok geçmeden dansın ortasında çocuk yığılıvermiş annemin kollarında."

"Hayır!" diye bağırdı aniden. "Hayır ya, bir şey olmadı de!"

"Birkaç dakika içinde annemin gözleri önünde fenalaşmış ve hayatını kaybetmiş..." diye tek seferde söyledim fakat sarf ettiğim kelimeleri var eden her bir harf boğazımı yırtarak çıkmıştı sanki ağzımdan.

"İnanmıyorum... Neden?!" diye sordu Balın dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Neden ölmüş ki?!" Gözlerini ele geçiren hüzün... Biraz sonra gözyaşı olarak ayrıldılar Balın'ın gözlerinden.

"Hasta olduğunu söylemişti. Zaten bunları bana anlatmamıştı annem. Çok güzel bir gece geçirdiğini, sonrasında çok iyi arkadaş olduklarını ve arkadaşı olarak çok fazla sevip değer verdiğini söylemişti ağlayarak." Derin bir nefes aldım. "Neden ağladığını sorduğumda bir şeyin olmadığını ve duygulandığını söylemişti sadece."

"Sen gerçeği nereden öğrendin peki?" diye sordu Balın.

"Günlüğünü okumuştum gizlice. Çok üzüleceğini bildiğimden o günden sonra hiç açmadım o konuları. Tek kelime bile etmedim!"

"Gerçekten akıl alır gibi değil... İnanamıyorum ya!" dediğinde hâlâ şaşkınlık içindeydi Balın. "O kadar çok üzüldüm ki..."

"Ben de çok üzülmüştüm öğrendiğimde."

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Tabii, sorabilirsin."

"Annen... Hayatta mı?" diye sorduğunda gözlerini kaçırdı hemen cevap vermeyince. Bir süre ikimiz de tek kelime etmedik ve aramızdaki sessizlik tenime tırnaklarını geçirmiş gibi hissediyordum.

"Bir gün... Bir gün onunla tanışmanı isterdim fakat..." deyip sustum başımı yere eğerek.

"Fakat?"

"Bilmiyorsun Balın... Öyle şeyler yaşadık ki..." Birden yükseldi sesim fakat Balın lafımı kesip araya girdi.

"O yüzden mi çevrendeki insanlara karşı böyle mesafelisin?" diye sorduğunda aramızda oluşacak yeni bir sessizliğe zemin hazırlamış oldu.

Biraz sonra esen rüzgâr sayesinde yanağımda hissettiğim yaşları hızlıca sildim ellerimin tersiyle. Balın'a döndüm birden, savunmaya muhtaç bir çocuk gibi. Ve titreyen sesimle konuşmaya başladım.

"Derler ki, annesine küsen çocuklar hayatları boyunca kimseyle barışamazlar."

Yirminci Bölüm

"Bak hâlâ gelmediler, nerede kaldı bunlar?" diye sinirlendim yine, bilmem kaçıncı izmariti kül tablasına bastırırken.

"Gelirler be abi, bir sakin ol!" diye yatıştırmaya çalıştı Emir, tüm gün boyunca yaptığı gibi.

"Hava kararacak neredeyse!"

"Ay ne olacak? Yalnız değil en azından," diye bana kızdı Beren de.

Emir gergince nefes alıp verdikten sonra, "Benim asıl merak ettiğim bundan sonrası," dediğinde yaşadığı gerginlik havadan ulaşıp ciğerlerime yapıştı sanki.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu Beren anlamayarak.

"Yani..." deyip konuşmadan bana baktı çekinerek.

"Ay anlamadım ben?"

"Yine aramızın bozulmasından korkuyor!" diye tek nefeste söyleyiverdim gergince. "Ve ben bu ihtimali düşündükçe kafayı yiyorum!" yine yükseldi sesim.

"Saçmalama ya, o kadar da değil!" diye teskin etmeye çalıştı Beren. "Senin kadar onun da ağzı yandı, asla böyle bir aptallık yapmaz," başını iki yana salladı reddedercesine.

Hemen sonra kendi söylediği hakkında çelişkiye düşüp "Umarım..." diye mırıldandı omuz silkerek.

"Hay..." diye başladığım cümlemin ardından gelecek küfürden odada Beren olduğu için vazgeçmek zorunda kalıp sustum. "Hayır aksi gibi ikisinin de telefonu masadaydı anasını satayım, ulaşamıyoruz da!"

"Of evet ya..." dedi Beren oflayarak.

"Bak gör, er ya da geç sakinleşmiş şekilde gelecek buraya," diye teselli etmeye devam etti Emir fakat o an bambaşka düşüncelere daldığımdan söyledikleri çoğu şeyi dinlememiştim.

"Siktir!" diye bağırarak kalktım yerimden. "Siktir, siktir, siktir!" hızlıca telefonumu aradım etrafta.

"Ne oldu lan?" dedi Emir benimle birlikte ayağa kalkıp.

"Ay ne oluyor?"

"Telefonum nerede?" diye bağırdım koltuğun üzerindeki yastığı yere atarken. "Acil telefonum lazım bana, çok acil!" Yatağın kenarındaki çantamı aldığım gibi ters çevirip içinde ne var ne yoksa yatağa döktüm.

"Çınar..." dedi Beren usulca. "Şey... Yalnız..." uzatmalı konuşmalarının verdiği sabırsızlıkla dönüp yüzüne baktım kaşlarımı çatarak. "Telefon... elinde?" dedi çekinerek.

"Kafa mı kaldı ya..." dedim boştaki elimle saçlarımı karıştırarak.

"Ne diye arıyorsun ki telefonunu?"

"Bekle..." diye geçiştirerek hiçbir açıklamada bulunmadan mesaj kutusunu açtım hemen.

Sabah gelen mesajları okudum tekrardan.

"Çınar Duman..."

"Kazananın kaybı daha büyüktür. Bunu en iyi sen tec-

"Ve en önemlisi..."

"Geçmişine dönmeye hazır ol!"

Artık düşündüklerimin doğruluğundan o kadar emindim ki...

"Balın'ın tepkisinin garip ve abartılı olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?" diye sordum yine de harekete geçmeden önce son bir kez.

"Ben öyle düşünüyorum," diye cevap verdi Emir.

"Ay kesinlikle abarttı canım. Balın'dan bahsediyoruz yani, hiçbir şeyi kolay kolay abartmayacağını hepimiz biliyoruz. Ne zaman böyle delirdiğini gördük?" diye ekledi hemen ardından Beren.

"Haklısın..." deyip kalktım ayağa. Balın'ın gelmesini lobide bekleyecektim.

Kapıya doğru yürümeye başladığımda "Nereye?" diye sordu Emir arkamdan.

"Çınar?"

Arkamdan seslenmelerini önemsemeden kapıyı açmamla koridora hışımla çıkmam bir oldu. Neredeyse koşarak asansöre kadar ulaştıktan sonra asansör gelene kadar tuşa basmayı bırakmadım.

Lobide boş bulduğum koltuklardan birine oturup gergin bekleyişimin biteceği anı sabırla beklemeye başladım.

Biraz sonra Beren'le Emir'de geldi yanıma.

"Ne oluyor ya?" diye sordu Beren nefes nefese.

"Bir şey sormayın. Bekleyin sadece!" Bu söylediğimin üzerine karşımdaki koltuklara oturup beklediler sessizce.

Ne kadar zamandır beklediğimizi bilmiyordum fakat en nihayetinde Balın'ı otelin kapısında görmemle yerimden fırladım ve koşarak kapının yanına ulaştım.

Orada olduğumu fark etmeden otele girdiklerinde "Balın!" diye mırıldandım şaşkınlık içinde. Göz göze geldiğimizde öylece kalakaldı karşımda, hemen arkasında Çağrı'yla birlikte.

Zaman kaybetmeden "Her şeyi biliyorum, gel," deyip tuttum elinden sabah yaşananları umursamadan. Çünkü artık sorunumuz bambaşka bir boyuttaydı ve bunu bir an bile ertelememin imkânı yoktu.

"Ne oluyor Çınar?" diye sordu Balın merak ve hâlâ yaşananların etkisinden kalan kızgın bir tavırla.

"Balın?" dedi Beren onlara doğru yürürken. "Ne oluyor?"

"Ben de anlamadım ki!" diye omuz silkerken peşimden sürüklenmeye devam etti.

Balın'ın elini bıraktığımda şaşkınlıkla yüzüme bakarken usulca tekli koltuğa bıraktı kendini.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık?" diye azarladı.

"Harbiden abi, sorun ne?" dedi Emir de.

"Ay gerçekten Çınar, ne yapıyorsun?" diye kızdı Beren de.

"Bak şimdi Balın..." diye konuşmaya başladığımda lafımı kesti Balın.

"Bakıyorum?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bırak şimdi şu tribini, durum ciddi!" diye bağırdım etrafımızdaki insanların varlığını önemsemeden.

"Balın sus da dinle şu çocuğu ya!" diye Balın'a kızdı Beren.

Birkaç saniye Balın'ın yüzündeki gergin ifadenin geçmesini bekledim.

"Sana da mesaj atıyor, değil mi?" diye sorduğumda sessizliğin çığlıkları kulaklarımda yankılandı.

Tam gözlerinin içine bakıyor, birbiri ardı sıra dizilen ifadelerin değişimine şahit oluyordum. Balın'ın yaşadığı şaşkınlık diğerlerinin yüzünde de net bir şekilde görülebiliyordu.

"Ne mesajı?" diye sordu Emir.

"Ben anlamadım?!" dedi Beren ağzı açık bir şekilde yüzüme bakarken.

"Mesajcı... Yaşıyor!" diye açıkladığımda çığlıkları peşi sıra dizildi.

"Ne?"

"Nasıl yani lan?!"

"Çınar, sen ne saçmalıyorsun?"

"Emin misiniz abi?" diye sordu Çağrı da odanın girişinde duvara yaslanmış şekilde durarak.

Balın hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu sadece.

"Ama... Ama Hazal... Öldü?!" diye kekeledi Beren hâlâ şaşkınlığını atlatamadığından.

"Aynen öyle!" dedi Emir de. "Hani Hazal'dı mesajcı?"

"Değil işte!" diye itiraf ettim hışımla Emir'e dönerek. "Mesajcı Hazal değilmiş. Bunu her kim yapıyorsa geri döndü ve günlerdir onunla uğraşıyorum."

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Emir.

"Evet, madem devam ediyor bize neden söylemedin?" diye üsteledi Beren de.

"Çünkü tehdit etti. Eğer..."

"Çınar!" diyerek araya girip susmama neden oldu Balın. "Yaşadığını kimseye söylememiz gerekiyordu!" diye ikaz ettiğinde dudaklarının titrediğini gördüm. Korkuyordu. Gözlerinde pusuya yatmış korkunun elleri boğazıma uzanmıştı o an sanki, konuşamadım.

"Biz kimse miyiz Balın?" diye çıkıştı Beren. "Saçmalama istersen!"

"Sandığın gibi değil..." diye açıklamaya başladı Balın. "Günlerdir bu pisliğin tehditleriyle uğraşıyorum ben!" Ağlamaya başladı. "Ne yapacağım, nasıl başa çıkacağım diye düşünmek ayrı, size belli etmeden nasıl idare edeceğimi düşünmek ayrı mahvetti beni!"

Beren'in yüzü üzüntülü bir hal alırken "Ya... Balın!" dedi pişmanlıkla ve hemen Balın'ın yanına oturup teselli vermeye başladı. "Özür dilerim... Ben öyle demek istemedim!"

"Ne yapacağız abi?" diye sordu Emir. "Bu ne böyle, hiç işimiz gücümüz yokmuş gibi bununla mı uğraşacağız?"

"Bilmiyorum..." dedim başımı sallarken. "Bilmiyorum... Ne yapacağım hiç bilmiyorum!"

"Bir şekilde bunun halledilmesi gerekiyor ama? Manyaklık resmen bu!" diye yükseldiğinde Beren, Balın hışımla ona dönüp elini ağzına götürdü.

"Sus, sessiz ol!" diye fısıldadı korkuyla.

"Bir şey söylemek istiyorum," dedikten sonra dikkatimizi ona verene kadar tek tek yüzümüze baktı Emir. Koltuğun ucuna doğru kayıp bize doğru biraz daha eğilerek, "Neden polise gitmiyoruz?" diye sorduğunda geri çekildim hızlıca.

"Henüz değil!" diye karşı çıktım hemen. "Bir noktada kendini ele vermesini bekleyeceğiz!"

"Ne diye bekliyoruz?" diye üstelediğinde ayağa kalktım hışımla.

"Bir planım var Emir, karışma!" diye azarladım kaşlarımı çatarak.

"Çınar..." diye mırıldandı Balın yüzüme bakarken. "Kendimi iyi hissetmiyorum, odaya çıkalım mı?"

"Olur... Fark etmez!" dememle ayağa kalktı. Elimi uzattım tutmamasından tereddüt ederek fakat neyse ki korktuğum başıma gelmemişti ve Balın elimi tutmuştu.

Tam asansöre doğru yürümeye başlayacakken durup arkamı döndüm. Benimle birlikte diğerleri de durup ne söyleyeceğimi beklediler.

"Her ne olursa olsun... Bir şekilde bu sorunu halledeceğiz er ya da geç ama bunun tatilimizi mahvetmesine izin vermeyelim, olur mu?" dedim biraz önceki tavırlarımdan uzak kalacak kadar sakin bir ses tonuyla.

Emir'in koluna dokundum hafifçe ve aynı şekilde başımı salladım kusura bakmamasını rica edercesine.

"Aynen öyle..." dedi Emir göz kırparken. "Mis gibi keyfimize bakacağız!"

Onların gülümsemesiyle birlikte Balın'ın elini daha sıkı tutarak ben de gülümsedim.

"Ben... Özür dilerim!" dedim tam karşısında dururken. "Yemin ederim kimseye bir şey söylemedim!"

"Geçti artık, sinirli değilim..." dediğinde sevinçten çığlık atmamak için zor tuttum kendimi.

"Gerçekten mi? Küs değil miyiz yani?" diye sordum sevinçle.

Başını iki yana salladığı an koşarak yanına gittim ve yatağın kenarına oturup ellerini tuttum.

"Öyle korktum ki!" diye bahsettim aklıma gelen kötü düşüncelerden. "Kafayı yiyecektim beklerken!"

"Deli..." deyip elini yanağıma koydu. "Sadece sinirlendim biraz, o kadar!"

"Biraz mı?" diye sordum kaşlarımı alayla kaldırarak. "Ne birazı? Ağzıma sıçtın resmen!" Dudaklarımı büzdüm keyfi yerine gelsin diye. Sırıttığını görünce benim de keyfim yerine geldi ve gülmeye başladım.

Biraz sonra, "Mesajları görebilir miyim?" diye sordum birden ciddileşerek. Bir şey söylemeden uzanıp telefonunu aldı eline. "Ben tek başıma ne yapacağım diye düşünmekten delirirken en azından siz bilmiyorsunuz, keyfiniz yerinizde diye avutuyordum kendimi." dedim kaşlarım öfkeyle çatılırken.

"O kadar sinirlerimi bozdu ki... Belli etmeyeceğim diye harap ettim kendimi günlerdir!" dedi telefonuyla ilgilenirken.

Nihayet telefonu bana uzatırken, "Sen nasıl anladın bana da mesaj attığını?" diye sordu.

"Bu sabah balkondayken sana baktığımda telefonunla ilgileniyordun ama yüzünde telefonuyla ilgilenen normal bir insan ifadesi yoktu. Gergin görünüyordun. Daha önce de garip davrandığın yerler olmuştu dikkat ettiğim." Mesajlarda en başa gelmeye çalışıyordum bir yandan da. "Bugün verdiğin tepkiyi görünce de tamamen emin oldum artık bir gariplik olduğundan."

"Dengemi bozdu çünkü..." dedi usulca geriye yaslanırken.

Nihayet ilk mesaja geldiğimde bana gelen her mesajda olduğundan daha büyük bir gerginlikle okumaya başladım mesajları.

"Merhaba Balın :)"

Gerginliğim havaya karışmıştı da nefes aldıkça ciğerlerimde kendini hissettiriyor gibiydi.

"İnan bana hislerimiz karşılıklı!"

"Evet, evet..."

"En az senin kadar ben de seni çok özledim!"

Kalp atışlarımdaki ani artışı hissedebiliyordum. Avuçlarımın arasında duran telefonu sıktığımı çok sonra fark ettim.

"Epey özleştik, değil mi?"

"Balın İmge..."

"Yeniden Merhaba Balın İmge!"

"Sence de hayatın fazla..."

"Mide bulandırıcı değil mi?"

Sinirim öyle büyük bir hal almıştı ki... Telefonu fırlatmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Adres sormaya bile tahammül edemeyeceğim biriyle arkadaşlık etmek epey zevksiz bir seçim Balın İmge!"

"Şerefsiz..." diye homurdanmadan edemedim. "Ben sana adres sormayı göstereceğim!"

"Bugün güzel bir gün olacak gibi..."

"Karanlıktan korkuyor musun?"

"Balın İmge?"

"Hiç kaybetmenin yıkımı altında ezildiğin oldu mu?"

Kaybetmekten kastının ben olduğunu düşünmek kaşlarımı daha da çatmama neden oldu.

"Tatlı rüyalar Balın!"

"Korktuğun karanlık, gündüzden daha güvenilir inan bana!"

"Yalnız kalmaktan neden bu kadar çok korkuyor gibisin?"

Balın'ı bir an bile yalnız bırakmazken böyle bir şeyi neden söylediğini düşünmeye başladım. Gerginliğimi körükleyecek bir mesajdı bu.

"Her şeyin bir vakti var, biliyorsun değil mi Balın?"

"Seni bu kadar güzel gülmeye iten ne bugün?"

"Özellikle etrafın yanında, hayatında olmayı hak etmeyenlerle doluyken?"

Bu mesajdan sonra gözlerimi sıkıca yumdum birkaç saniyeliğine öfkeyle dişlerimi sıkarken.

Yeniden gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm Balın'ın gözleri oldu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Sinirimden kuduruyorum!" diye cevap verdim sıktığım dişlerimin arasından. "Yakıp yıkmak istiyorum resmen bir yerleri, bir şeyleri!"

"Sakin ol..." dedi elimi tutarak. "Sakin olmak zorundayız!"

Kaldığım yerden devam etmek üzere yeniden telefona çevirdim bakışlarımı.

"Bırak etrafına bakınmayı..."

"Bu samanlıkta iğne aramak olur, değil mi?"

"Görüyorsun ki çevre insanlarla dolu!"

"Ben kazandığımda sen de kazanmış olacaksın bundan emin ol!"

"İyi uykular Balın..."

"Oyun oynamaya hazır mısın?"

"Hazır olsan iyi edersin Balın İmge!"

"Çınar'dan uzak durman gerektiğini anlamak zorundasın!"

"Çınar'dan uzak dur!"

"Her şey çok farklı olacak."

"Ruh hastası resmen!" diye bağırdım. Boğazım parçalanana kadar bağırıp, küfürler savurmak geçiyordu içimden fakat öyle büyük bir güçle sakinliğime tutunuyordum ki... Kendimi şaşırtıyordum bu noktada.

"Balın İmge"

"Balın İmge"

"Balın İmge"

"Bu sana hiç yakışmadı!"

"Geçmişin karanlık sayfaları seni de boğacak Balın!"

"Özür dilerim!"

"Bunu siz istediniz."

"Bu kadar mı?" diye sordum mesajları okumayı bitirdikten sonra.

"Evet..." diye cevapladı aynı zamanda başını sallarken. "Bu kadar."

"Şerefsiz..." diye homurdanıp mesajları tekrar okumaya döndüm.

Mesajları tekrar okuduktan sonra bir süre Balın'ın yüzünü inceledim. Mesajların hiçbirine cevap bile vermediğini fark ettim o sırada. Onun için ne kadar zor günler olabileceğini düşünüp öfkemin daha da artmasına neden oldum.

Daha fazla uzakta kalmaya tahammül edemeyince "Güzelim benim..." deyip ona sarıldım telefonu kenara bırakıp. "O kadar zaman nasıl tek başına uğraştın bununla?"

"Çınar hiç ayrılmayalım, ne olur!" dedi daha büyük sarılırken.

"O da nereden çıktı şimdi?" diye sordum yüzümü saçlarının arasına gömerken. "Kaç kere dedik bunu, hiçbir zaman ayrılmayacağız!"

"Biliyorum ama..." Sesi boğuldu.

"Ama?"

"Bilmiyorum ya çok sinirlerim bozuldu bugün, saçmalıyorum!"

"Hiç merak etme..." derken çenemi başına yasladım, ağırlığımı vermemeye özen göstererek. "Bir şekilde halledeceğiz. Bundan sonra yalnız değilsin hiçbir konuda."

Geriye çekilip yüzüme baktı bir şey söylemeden.

"Biraz uyumalısın, iyi görünmüyorsun!" dedim saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Birlikte uyuyalım ama..." dedi küçük bir tebessüm eşliğinde.

"Hay hay!" dedim yerimden kalkarken. "Benim için bir zevk!" Hemen yanına uzandıktan sonra kolumu açtım gelmesi için. Gülümseyerek başını göğsüme yasladıktan sonra kolumu omzuna koydum.

"Çınar..." diye mırıldandı biraz sonra, ben sessizce saçlarıyla oynarken.

"Söyle balım?" dedim.

"Bir şey söylemek istiyorum..."

"Evet?" dedim merak etmeye başlarken. "Seni dinliyorum."

"Her ne sıfatla olursa olsun... Değişmeyen tek şey ömrümün sonuna kadar hayatımda oluşun olsun, olur mu?" diye sordu birden.

Bir süre cevap veremedim. Söylemem gereken en doğru şeyi aradığımdandı belki de sessiz kalışım.

"Söz veriyorum..." diye başladım konuşmaya. "Sevgilin... Arkadaşın... Eğer istersen görümcen..." Güldüğünü hissettim. "Her ne sıfatla olursa olsun... Sen beni hangi sıfatla kabul edersen o şekilde hayatında olacağıma... Bir an bile azalmadan, gün be gün artan bir sevgiyle hayatında olacağıma söz veriyorum!"

Elini karnımın üzerine koyup başını göğsüme daha da yerleştirdi. "Söz veriyorum..." diye mırıldandı yorgunluktan çatallanan sesiyle. "Söz veriyorum!"

Sonrasında konuşmadık hiç. Uykuya dalmasını bekledim bir süre. Sonrasında tüm sorunlarımızdan azat olmuş bir şekilde uyuyuşunu izledim.

Onu, göğsümde uyurken rahatsız olmasın diye yarım nefes alarak idare edecek, gerekirse nefesimi tutacak kadar çok seviyordum.

'mi Birinci Bölüm

"Resmen çiftler olarak zaman geçireceğimiz ilk günümüz, farkında mısınız?" diye sordu Beren neşeyle kıpırdanırken.

"Yani?" dedi Balın düz düz bakarken. "Bugünün diğer günlerden farkı ne?"

"Diğer günlerde hissetmediğim öldürme isteğini şu an hissediyor olmam?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu fark senin için yeterli mi?"

"Aman, hemen başlama darlamaya!" deyip yanıma sokuldu Balın.

Beren bir yandan makyaj yaparken diğer yandan ters ters aynadan Balın'a bakıyordu. "Sen de bu kadar ölü duracağına biraz canlan o halde!"

"Tamam."

"Tamam ne?" diye sordu Beren yüzüne bir şeyleri boca ederken.

"Cevap."

"Balın!" diye cırladı hâlâ aynadan ölümcül bakışlar atarken. "Şu fırçayı ağzına sokacağım ama!" diye tehdit etti önündeki fırçaların en büyüğünü eline alıp gösterirken.

"Kızım salak mısın, akşam akşam ne sataşıyorsun bana?" diye çıkıştı Balın.

Tüm gün kayak yapmak adı altında habire düşüp durmuş, bir süre sonra sürünmekle günümü geçirmeye devam etmiştim ve bu beni öyle yormuştu ki... Dışarıya çıkalım diye tutturmasalardı akşam yemeğinden sonra uyumak en büyük hedefimdi.

Hedefimi gerçekleştirememenin verdiği üzüntü yetmezmiş gibi Balın ve Beren'in didişmesi ayrı bir yoruyordu o an beni.

"Belli ki sizin yine canınız sıkılıyor?!" diye araya girdim, susmaya niyetlerinin olmadığını idrak ettiğim an. "Hadi çabuk işinizi halledin, çıkacağız!"

"Ben hazırım!"

"Iy..." derken yüzünü buruşturdu Beren. "Sevgilisine yaranmak için girdiği şu hallere bak!" diye cıkladı bir yandan hâlâ makyaj yapmakla uğraşırken.

"Sen gerçekten ruh hastasısın!" diye kızdı Balın.

"Çağrı olmadan gideceğiz ama ayıp olmayacak mı?" diye sordu Emir, muhtemelen konuyu dağıtmak için.

"Çift olarak çıkıyoruz canım, onun ne işi var?" diye lafa atladı Beren. "Hiç konuşmuyor zaten, sıkılasım geliyor onun yanında."

"Deme öyle ya..." dedi Balın sakince. "Geçen gün yalnız kaldığımızda sohbet ettik biraz... Anlattığı kadar anlatmadığı şeylerin de olduğunu falan söyledi, böyle mesafeli olmasının da sebebi olduğunu söylemişti."

"Ne olmuş ki?" diye sordum geriye yaslanırken.

"Bana da tam anlatmadı ama çok dokunaklı bir şey söylemişti. Ağladı resmen karşımda ya..." diye cevap verdi. "Şey dedi..." birkaç saniyesini düşünmekle geçirdi. "Hah!" doğruldu oturduğu yerde. "Derler ki, annesine küsen çocuklar hayatları boyunca kimseyle barışamazlar."

"Ya..." dedi Beren arkasına, bize doğru dönerek. "Cidden ağladı mı?"

Balın bir şey söylemeden onaylarcasına başını salladı.

"Hadi ya..." diye mırıldandım üzüntüyle. Hikâyesi hakkında hiçbir bilgim olmamasına rağmen tüylerim diken diken olmuştu. "İyi çocuk be Çağrı, sessiz sakin... Bir zararı yok!"

"Aynen öyle. Hem konuşunca gayet güzel de sohbet ediyor bence," diye destek çıktı söylediğime Emir.

"Of, arkasından konuştuğum için utandım resmen!" deyip ellerini yüzüne kapattı Beren.

"Neyse ya, hadi çıkalım artık!" diyerek kalktım yerimden. Hem beklemekten sıkılmıştım hem de eğlenmek için hazırlanıyorken durduk yere Çağrı için hüzünlenmiştik ama enerjimizin düşmesini istemiyordum.

"Durun, son! Rujumu da sürdükten sonra bitecek makyajım!" diye bağırdı Beren telaş içinde önündeki eşyaları karıştırıp makyajına uygun ruj ararken.

Biraz sonra ayağa kalktı neşeyle. "İşte hazırım!" diye bağırdı aynı zamanda pozdan poza girerken. "Gidebiliriz!"

Biraz daha beklersek sabah olacağından korkmaya başlamıştım neredeyse. Nihayet gece bitmeden otelden çıkabilmiştik.

ꕥ

"Oh be!" diye bağırdım keyifle gülerken. "Canımın istediği zaman, istediğim gibi davranmak gibisi yokmuş be!" derken Balın'la tutuştuğumuz ellerimizi havaya kaldırdım. "Şu güzelliğe bakar mısınız?" diye sordum Emirlere bakarken.

"Eh baştan beri bu rahatlığı yaşamak varken zoru seçen sizmişsiniz kardeşim, yapacak bir şey yok!" dedi Emir.

Başından beri hayal ettiğim anları yaşamanın huzuruyla içim içime sığmıyordu. Öyle ki utanmasam koşmak, hoplayıp zıplamak istiyordum sevinçten.

"Çok mutluyum yemin ederim!" derken öyle bir sırıtıyordum ki tüm dişlerimin göründüğüne emindim.

"Ay... Mutluluktan kafayı yedi yahu!" dedi Beren şaşkın şaşkın beni izlerken.

"Yedim valla!" diye kabul ettim. "Bundan sonra ağlayıp sızlanmak yok, en kötü günümüz bile böyle olsun istiyorum!" dedim diğerlerini de gaza getirip enerjilerini yükseltmek için.

Etrafıma bakınarak yürüdüğüm sırada Balın'ın eli yanağımı tutup yüzümü kendisininkine yaklaştırdı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

"Nar tanem benim, bir tanem!" diye aşka geldi birden.

"Hayda!" dedi Emir de keyifle gülerek. "Canımı çektirdiniz!" deyip uzandığı gibi Beren'i yanağından öptü. "Oh be!" dedi geriye çekilirken.

İstediğim olmuş, hepimizin sevgiden gözü dönmüştü dakikalar içinde.

"Hadi artık, oturalım bir mekâna?" dedim olduğum yerde durup çevredeki mekânlardan birini seçmek için kendi etrafımda dönerek. "Hah! Şuraya oturalım işte, güzel duruyor!"

"Olur, geçelim!" diye teklifim kabul gördükten sonra mekâna doğru yürümeye başladık.

"Dur bakalım..." diye bir ses geldi uzaktan. Bize seslenilmeyeceğini bildiğim halde bir başkasına söylendiğini düşündüğüm uyarının sahibi görmek için yine de bakışlarım çevreyi turladı hızlıca. Sol taraftan bir kadının

üzerimize doğru geldiğini görünce arkama baktım hemen, kime söylediğini görmek için.

"Sen o'sun!" dedi yüzünü hayal meyal hatırladığım kadın.

"Kimim?" diye sordum şaşkınlıkla gözlerim kırpıştırırken.

"Aşk olsun!" deyip omzuma vurdu ilk başta sarhoş olduğunu düşündüğüm fakat öyle olmayan genç kadın. "Eğer beş dakika içinde beni hatırlamazsan seni tokatlamak zorunda kalacağım!" dediğinde dikkatlice yüzüne bakmaya başladım. Kadının bana olan yaklaşımından Balın'ın rahatsız olabileceğini düşünüyor, hatta olduğunu hissedebiliyordum.

Genç kadının yanındaki uzun boylu genç adama baktım ürkek bakışlarla. Adam da ne olduğunu anlamamış şekilde kadına bakıyordu.

"Hatırlıyor gibiyim..." dedim hâlâ yüzünü tam olarak nereden hatırladığımı bulmaya çalışırken. Gözlerimin içine dik dik bakmaya devam ettiği süreçte yaşadığım baskıdan dolayı mıdır nedir "Hatırladım!" diye bağırdım birden. "Aynen, aynen!" dedim işaret parmağımla kadını işaret ederken. "Sensin o, hatırladım tamam!"

"Hah şöyle be!" dedi kadın neşeyle kahkaha atarken. "Helal olsun!" Hayatıma giren en dobra ve gamsız insan olarak hafızamdaki yerini almıştı aylar önce. Sadece birkaç saatliğine tanıdığım halde gıpta etmiştim kendisine.

"Ee... Nasılsın?" diye sordum Emir, Beren, Balın ve adını bilmediğim kadının yanındaki adamın tuhaf bakışları altında ezilerek.

"İyi valla yaşayıp gidiyoruz boş boş, sen ne yaptın?" diye sordu yeniden omzuma dokunarak. "En son bıraktığımda sabahı görmeyeceğinden endişeliydim. Malum

epey derbeder haldeydin, canına kıyman muhtemel bir durumdu!" deyip göz kırptı. "Yaşıyor olmana sevindim!" dedi tatlı bir gülüşle.

"İnan, ben de çok seviniyorum buna!" diye sırıttım. "Yaşamak çok güzel hem niye canıma kıyayım ki?" diye sorduğumda şaşkınlıkla kalktı kaşları.

"Vay be yakışıklı... Seni böyle neşeli görmek de varmış hayatta!" başını salladı usulca.

"Mutlu olmamak için sebebim yok ki!" deyip omuz silktim.

"Ee... Seni perişan eden zilliye ne oldu? Buldu mu belasını bari?" diye sorduğunda durumu nasıl toparlayacağımı bilemediğimden öksürmeye başlarken kadın karşımda eli belinde cevap bekliyordu. "Ne oldu be?" kıpkırmızı kesilmiştim öksürmekten.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Balın panikle yüzüme bakarken.

Biraz sonra daha iyi olduğumda, "Şey..." diye konuşmaya başlasam da birkaç küçük öksürük yüzünden susmak zorunda kaldım. "Tanıştırayım..." Balın'a elimi uzattım yanıma gelmesi için.

Elimden tutarak bir adım öne çıkıp, hemen yanımda dururken, "Daha önce bahsettiğim arkadaşım, şimdi ise kız arkadaşım... Balın!" Sonra kadına döndüm, onu da Balın'a taktim etmek için. "Bu da... Şey..." Adını bilmiyordum ki ne diye tanıtacaktım?

Keyifle bir kahkaha patlattı.

"Unuttun mu yakışıklı?" diye sordu hâlâ gülmeye devam ederken. "Kim olduğumuzla ilgilenmiyoruz!"

"Asla anlamadım! Tanışıyor musunuz yoksa iki yabancı mısınız?" diye sordu Beren öne çıkıp.

"Birbirini tanımak zorunda kalan iki yabancıyız güzelim!" diye cevabı yapıştırdı kadın.

"Hâlâ anlamadım ama... Neyse!" diye söylendi Beren.

"Şimdi bu, o mu?" diye sordu çenesinin ucuyla Balın'ı işaret ederken. Sadece başımı salladım onaylarcasına. Gözümün ucuyla Balın'a baktığımda yüzündeki rahatsız olmuşluğu gördüm. "Vay be..." deyip elini uzattı Balın'a. "Memnun oldum güzelim!"

Balın zoraki bir gülümsemeyle havada kalan elini sıkarken "Ben de..." diye mırıldandı.

Kadın sonra bana döndü tekrardan. "Bak o kadar ağlayıp zırladığına değdi mi? Ben sana demedim mi düzelir her şey diye?" dedi bilmiş bir şekilde başını sallarken.

"Haklıymışsın!" dedim söyleyecek bir şey bulamadığımdan.

"Öyleyimdir!" derken sırıttı. "Ee... Ne yapıyorsunuz? Gelin biraz oturup sohbet edelim? Yakından tanımak isterim yakışıklının sahibini!"

Balın'ın kaşları çatıldı fakat dudaklarının kenarları da hafifçe kıvrılmıştı, bunu gördüğüme emindim.

Cevap vermeden önce bizimkilere baktım fikirlerini öğrenmek için.

"Bana uyar," dedi Emir ılımlı bir tavırla.

Beren'le Balın'a bakıyordum cevap vermeleri için, onlar da bir karara varabilmek için birbirlerine...

En sonunda ortak karara varmış ve hep birlikte uygun bir mekâna geçmiştik. Tek dileğim bu yabancı kadında sevdiğim dobralığın başımı ağrıtmamasıydı.

"Demek adın Çınar, he!" dedi sigarasını dudaklarına götürmeden hemen önce. "Seninki neydi?" diye sordu Balın'a.

"Balın..." diye cevapladığında ses tonundan bile hâlâ Şeyda'ya tam anlamıyla ısınamadığı anlaşılabiliyordu.

"Sen?" diye sordu Beren'e. Sonrasında ise Emir'e... "Seninki de bu kızıl anlaşılan?" dedi Emir'e.

"Sevgilim..." deyip Beren'in elini tuttu Emir. Beren'in gözlerini kısarak bakması, durumu pek hoş karşılamadığı anlamına geliyordu.

"Batuhan'da benim ki vallahi!" dediğinde yüzünde zafer gülüşü vardı. "Çok iyi anlaşıyoruz!"

"Sevindim senin adına!" dedim pek de içten olmayan bir gülümsemeyle.

"Ah be güzelim sen de!" diye Balın'a döndüğünde gerilmiştim istemsizce. "Burada mis gibi çocuk dururken ne diye düşmanıyla birlikte olup üzüyorsun şu minnoş suratlıyı!" dedi boştaki eliyle beni işaret ederken.

Balın kaşlarını çatarken, "Anlamadım?" dedi.

"Bir gece kulübünde tanışmıştık Şeyda'yla. O zaman tam ayrıldığımız zamanlardı, biraz bahsettim aramızdaki sorundan." diye hızlıca açıklamada bulundum kulağına doğru eğilip.

"Anladım. Pek konuşulmayı gerektiren şeyler değil onlar!" diye cevapladı Balın, sakinliğini koruyarak.

"Ama çocuk seni fena seviyor be kızım, şanslısın!" dediğinde istemsizce gururlanmıştım bu söylediğiyle birlikte. "Sen ilk tanıştığımızda bir görseydin halini... Hayatı kararmış, bitmiş gibiydi. Ayıp olmasın diye yaşıyordu resmen!"

Bana bakıp gülümsedi Balın.

"Hayır bir de tutturmuş nasıl yaparım bunu, nasıl arkadaşımı severim, nasıl yüzüne bakarım... Bir ton zırladı durdu." Elini boşlukta salladı bir şeyi kovarmış gibi. "Tam bir eziktin, kabul et!" Balın'ın keyifle güldüğünü duydum.

"Ay Çınar... İnanmıyorum!" dedi Beren de aynı şekilde gülerken.

"Ama ben ne yaptım?" diye sordu Balın'a doğru.

"Ne yaptınız?" dedi Balın saygı çerçevesinde.

"Ağzını yesinler senin, bırak kız sizi bizi!" diye düzelttikten sonra devam etti konuşmaya. "Baktım bunun susacağı yok, arkadaş da arkadaş diye bozmuş kafayı... Ona ne kadar abarttığını, insan olduğumuzu ve dünyada sevmekten güzel başka bir şeyin olmadığını anlattım," diye o günden bahsederek kendini gururlandırdı. "Bak, o günde söylemiştim bu sözü. Dur size de söyleyeyim bakalım hak verecek misiniz?"

"Dinliyoruz," dedi Emir. Yüzüne baktığımda Emir'in Şeyda'yla yıldızının barıştığını görebiliyordum.

Emir'e göz kırptıktan sonra konuşmaya başladı. "Ne demişler..." Susup düşünmeye başladı.

"Ne demişler?" diye sordu Beren.

"Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar sevişe sevişe anlaşırmış!"

"Konuşa konuşa..." diye düzelttim kaşlarımı kaldırarak. O gün de aynı şeyi söylediğimi hatırlayınca ikimiz de kahkaha attık.

"Allah canını almasın!" dedi gülüşlerinin arasında. "Hâlâ aynı düşünüyorum. Önce biraz konuşursun, baktın anlaşamıyorsun bir de sevişerek anlaşmayı denersin. Haksız mıyım?" Tekrardan kahkaha attı.

"Kadın çatlak ama ısınıyorum galiba!" dedi Beren, Balın'ın kulağına eğilip.

"Gıcık bir tip ama ben de ısınıyor gibiyim..." diye Balın'ın cevabını duymak içimi rahatlatmıştı çünkü eğlenmek için çıktığımız gecemizin benim yüzümden mahvolmasını istemezdim.

"Vay be Çınar..." dedi başını usulca sallarken. "O gün ayrılırken sana *'umarım bir gün yeniden karşılaşırız ve o gün manitandan bahsedersin'* demiştim. Bak şimdi kız canlı kanlı karşımda duruyor!" dediğinde karşılıklı gülümsedik birbirimize. "

Gecenin devamında Şeyda'yla ayrılmak zorunda kaldık. Hatırlamak dahi istemediğim o günlerden geriye görmek isteyebileceğim tek kişi olabilirdi Şeyda ve bu tesadüf gerçekten beni mutlu etmişti. Diğerleri de sohbet ilerledikçe Şeyda'yla daha çok kaynaşmışlardı.

Bir şekilde bugünü de mesajcıdan uzakta, rutin bir gün olarak bitirmenin sevinciyle biten geceyi peşimizde bırakıp hayatımdaki en değerli üç insanla birlikte otele doğru ilerledik.

İkinci Bölüm

Mesajcı'dan...

Günlerdir sessiz, sakin beklemekten sıkılmıştım. Çınar'dan kurtulmaya çalıştıkça onun Balın'ın hayatında daha büyük bir yer edindiğini görmeye dayanamıyordum. Öyle tahammül edilmez bir şeydi ki bu, ondan tümüyle kurtulmak için ne yapabileceğimi düşünüyordum saatlerdir fakat kahretsin ki aklıma bir türlü işe yarar bir fikir gelmiyordu ve aksi gibi yarattığım her gerginlikten bir şekilde sıyrılmanın yolunu buluyordu.

Odanın içinde volta atıp duruyordum. Arkadaşlıklarından kurtulmak bile zorken sevgili oldukları gerçeği... İmkânsızı yüzüme çarpıp duruyordu.

"Kafayı yiyeceğim!" diye homurdandım ellerimi saçlarıma daldırıp karıştırırken. Bir çıkmazın içinde debelenip duruyordum ve bu aptal tatil yüzünden elimden gelen tek şey açık açık yaşamaya başladıkları ilişkilerini izlemekti.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştükçe yitip gidiyordu zaman kavramı gözümün önünde. Boş geçirdiğim her an somutlaşıp boğazımı sıkan bir ele dönüşmüştü. Çaresizlikle kıvranan ruhum özgürlüğü için çırpınırken bedenim bu küçücük odanın içinde kapana kısılmıştı.

Hızlıca ceketimi ve çantamı aldım. Ortamın boğuculuğuna daha fazla dayanamadığımdan en iyisinin dışarıya çıkmak olduğu düşüncesiyle odadan ayrıldım.

Koridora çıktığımda önce etrafımı kolaçan ettim diğerlerini görmemeyi umarak çünkü kimseye sahte gülücükler atıp ayıp olmasın diye sohbet edecek kafada değildim. Yalnız kalmalı, zihnimi meşgul eden aptal düşüncelerden kurtulmalı ve her şeyi yoluna koyabileceğim bir plan yapmalıydım.

Kimseye görünmeden asansöre ulaşabilmiştim. "Kim bilir neredeler?" diye homurdanırken hıncımı almak ister gibi vurdum asansörün tuşuna.

Asansör lobi katına ulaşana kadar ceketimi giyip çantamı da omzuma atarak hazırlandım.

Asansörün kapılarının açılmasıyla çıktım dışarı ve lobiye doğru yürüdüm hararetli adımlarla.

Yere bakarak yürüyordum çünkü tanıdığım tanımadığım kimseyi görmek istemiyordum. Tam kapıya yaklaştığım sırada önümde birinin varlığını hissedince durmak zorunda kaldım.

"Çağrı..." Adımı duyduğum gibi kaldırdım başımı.

Bunun ne işi vardı burada?

Şaşkınlıkla kırptım gözlerimi ağzım açık kalırken. Diğerlerini görmekten korkarken karşımda hiç ummadığım birini görmek... Bu gerçekten şansımın ne kadar vahim durumda olduğunu gösteriyordu.

"Ba... Baran?" diye kekeledim. "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordum kendime engel olamayıp. Cevap vermeden öylece yüzüme bakıyordu. "Bir sıkıntı mı var?" diye üsteledim içimi huzursuz eden sessizliğin dağılması için.

Elleri cebinde birkaç adım daha yaklaştı bana doğru. "Bir mesele var!" dedi soğukkanlılıkla. Kaşlarımı çattım ne olduğunu sorgularcasına.

"Önemli bir şey değildir umarım?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Epey önemli aslında..." diye fısıldadı biraz daha yaklaşıp tam gözlerimin içine bakarken.

Kafam öylesine karışmıştı ki... Baran'ın buraya neden geldiğini ve anlatmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu merak etmekten beynim uyuşacaktı neredeyse.

"Sorun ne?" diye sordum. "Benimle paylaşabilirsin, dinlerim!" dedim sakince, hafifçe gülümseyerek.

"İyi olur aslında biliyor musun?" derken bir adım geriye çekilişini ve dudaklarının kenarındaki küçük kıpırdanışı görmek içimi rahatlatmıştı çünkü bu tavrına biraz daha devam etseydi gerçeği bildiğini düşünecektim ve bu gerçekten korkunç olurdu.

"Baran işte. Soğuk gereksiz!" diye geçirdim içimden.

"Geçip oturalım mı şöyle?" diye sorarken lobideki koltukları işaret ettim. "Ya da kafeye de geçebiliriz?"

Cevap vermesini beklerken cebinde duran sol elini telefonuyla beraber çıkardı. Birisinin aradığını düşünüp gereksiz bir panik içinde buldum kendimi fakat sandığımın aksine birkaç saniye içinde yeniden eliyle birlikte telefonunu da cebine koyup dikkatini yeniden bana verdi.

"Odana çıkalım!" dediğinde saniyeler içinde gözlerine sinen karanlığın karşısında ürpermiştim. "İnsan telaşına tahammülüm yok hiç..." diye devam etti konuşmaya.

"Aptal herif, adam gibi davranamıyor musun?" diye kızdım içimden.

"Olur çıkalım, nasıl istersen!" diye kabul ettim isteğini aynı zamanda başımı sallayarak. "Bu taraftan," diyerek baş parmağımla omzumun üstünden asansörün olduğu tarafı işaret ettim.

"Sen bir yere mi gidiyordun?" diye sordu yürümeye başladığımızda.

İki yana salladım başımı. "Öyle dolaşmaya çıkıyordum!" asansörü çağırmak için tuşa bastım. "Ama sorun değil yani..."

"Anladım..." dedi mırıldandı yalnızca.

"Özür dile lan şerefsiz!" diye bağırmak geldi içimden.

"Epey zaman oldu yoksun ortalarda," diye sohbet etmeye çalıştım üzerimdeki gerginliğimi atabilmek için.

"Kafa dinledim biraz." diye cevapladı. Pek konuşkan olmadığını biliyordum fakat bu kadarı... Aşırı sinir bozucuydu.

"Kafana sıçayım!" dedim içimden, engel olamıyordum içimdeki sese.

"İyi yapmışsın..." diye gülümsedim.

Gülümsemedi.

Odamın olduğu kata gelene kadar başka bir şey konuşmadık. Asansörün kapısı açıldığı an hışımla çıktı dışarı ve koridorun girişine kadar önümde yürüdü.

Koridor boyunca odanın önüne gelene kadar önde giden ben olmuştum. "Burası," dedim kartı okuturken. Kapı açıldıktan sonra kenara çekilip müsaade ettim içeriye girebilmesi için.

"Bizimkilere haber etmemi ister misin?" diye seslendim arkasından. "Gelsinler istersen, bu katta onlar da!" cevap vermedi.

Arkasından odaya girip kapıyı kapattım. Odaya girdiğimde ceketini çıkarmış öylece ortada dikilip dışarıya bakıyordu.

"Baran?" dedim aramızdaki mesafeyi birkaç adımla daha da azaltarak. "Gergin görünüyorsun kardeşim..." derken omzuna dokundum, her ne derdi varsa bir an önce söylesin de rahat edebileyim diye.

Hiçbir şey söylemedi yine.

"Baran?" diye tekrardan mırıldandığım an hışımla arkasını dönmesiyle yüzüme inen yumruk bir oldu.

Acıyla elimi yanağıma kapattığımda diğer elimle de düştüğüm yerden destek alıyordum.

"Ne oluyor lan?" diye sızlandım çenemdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak fakat şerefsiz öyle sağlam indirmişti ki boynumu kıracaktı neredeyse.

"Her şeyi biliyorum!" diye gürlediğinde dehşetle açıldı gözlerim.

"Ne... Neyi?" derken sürünerek geriye çekildim, sırtım yatağın kenarına gelene kadar. "Neyi biliyorsun?" Hâlâ çenemi tutuyordum.

"Çağrı..." dedi uyarırcasına. "Oyun oynamayı kes artık!" sakinliğine sinir olduğum Baran'ın alev alev yanan gözleri ve öfkesinin dışavurumu öyle korkunçtu ki... Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ne diyorsun sen?" diye hâlâ hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmaya devam ettim.

Çenemi tutan elimi hissettiğim kıpırtıyla çekip baktığımda parmaklarımın kana bulandığını gördüm. Dudaklarıma dokundum tekrardan. Buna gerek yoktu gerçi, ağzımın içindeki kanın metalik tadını alabiliyordum.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan hemen önümde dizlerinin üzerine çöktü. Dişlerini sıktığını görebiliyordum kıpırdayan çene kemikleri sayesinde.

"Hazal..." Kaşları çatıldı. "Hazal'ı senin öldürdüğünü biliyorum." Öyle bir baktı ki o an gözlerimin içine... Nefretin gölgesi düşmüştü gözlerine. "Neden yaptın?" diye sorduğunda gözlerimi kaçırdım.

"Ben..." diye ağzımda bir şeyler gevelesem de doğru düzgün hiçbir şey söyleyemedim.

"Anlat Çağrı..." diye mırıldandıktan hemen sonra "Anlat!" diye bağırdı. "Ne istedin kızdan? Ne suçu vardı?"

"Baran ben..." Bir türlü beceremiyordum konuşmayı. Hem ne söyleyecektim ki? Hazal'ı nasıl öldürdüğümü mü anlatacaktım?

Ben öldürmemiştim ki onu. Evet, evet ben öldürmemiştim. Yanlışlıkla ölmüştü o.

"Sen ne Çağrı, sen ne?!" diye püskürdü yeniden. "Anlat artık her şeyi!"

"Ben... Böyle olmasını istemedim!" dediğimde sesim öyle bir titremişti ki... Çaresizlik ilk kez bu kadar somut halde karşıma çıkmıştı sanırım. "Ben... Yanlışlıkla oldu yemin ederim!"

"Yanlışlıkla oldu, öyle mi?" diye sorduğunda gülmeye başladı birden. Kaşlarımı çattım Baran alayla başını sallarken. "Bir insanın hayatını yanlışlıkla bitirecek ne olmuş olabilir acaba?" diye sordu hâlâ gülmeye devam ederken. "Konuş!" dedi birden biraz önceki aynı yırtıcı ifade yüzünde yerini alırken.

"O... O gerçeği öğrendi."

"Ve sen bu yüzden onu öldürdün?" diye sordu hayretle kaşlarını kaldırarak. "Öyle mi?"

"Hayır..."

"Ne o zaman?!" diye bağırmasıyla irkildim. "Neden öldürdün?"

"Ben onunla konuşmaya gittim... Sonra o benimle tartışmaya başladı..." Titrememe engel olamıyordum. "Sonra Çınar'a anlatacağını söyledi..." Nefes nefese kalmıştım. "Ben yapmaması için... Yalvardım ona!" diye bağırdım birden. "Ama o..." Damarlarım patlıyordu sanki. "O beni dinlemedi bile... İnatlaştı benimle... İşime engel olmaya çalıştı..."

"Ne işi geri zekâlı!" diye bağırdı. Birleştirdiği parmaklarının ucuyla şakağıma vururken, "Bu aptal kafanın içinde yatan hastalıklı düşüncelerine göz yummadı diye bir insanı öldürdün sen!" dedi nefretle, dişlerini sıkarak.

"Böyle olsun istemedim..." diye mırıldandım ağlamaya başlarken. "Yemin ederim... Benim hiçbir suçum yok..." ağlamak istemiyordum fakat engel olamıyordum bir türlü. "Yemin ederim..." bir hıçkırık yükseldi boğazımdan. "Yemin ederim sadece durumumu izah etmeye çalıştım ona..."

"Madem yanlışlıkla oldu," derken ayağa kalktı. "Ne diye kaçtın?"

"Korktum..." diye cevapladım hıçkırıklarımın arasından. "Çok korktum..."

"İntihar gibi görünmesi için gereken ne varsa yapmayı ihmal etmedin ama?" dediğinde cevap veremedim, eğdim başımı.

"Baran..." diye konuşmaya başladığımda lafımı kesti.

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Mesajları atanın sen olduğunu da biliyorum. Balın'la Çınar'la uğraşanın sen olduğunu..." Yüzüme çarpılan gerçeklere karşı sessiz kalmak öyle acı veriyordu ki... Yediğim tokadın hiçbir önemi

yoktu artık. "Ve karaktersizce mesajcının ben veya Hazal olduğumuza inandırmak için çabaladın!" Daha da eğdim başımı utançla.

"Ben..." diye konuşmaya başladım güçlükle. "Ben... Özür... dilerim!" dedim hâlâ ağlıyorken. "En başından beri... İstediğim bu değildi..."

"Neydi?" diye sormasıyla hışımla ayağa kalktım.

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim önce. İçimi saran karanlığın yansımasının gözlerimle görülebildiğini hissedebiliyordum.

"Balın için!" diye bağırdım Baran'ın üzerine yürürken. "Her şeyi Balın için yaptım, anlıyor musun?" Bağırıyordum birilerinin duyma ihtimalini zerre önemsemeden. "Balın için ne gerekiyorsa onu yaptım ve yapmaya da devam edeceğim!" Göğsünden ittim Baran'ı.

"Sen hastasın..." diye dehşete düşmüş şekilde yüzüme baktığında gülmeye başladım. Gözyaşlarım akmaya devam ederken kahkahalarıma da engel olamıyordum.

"Ben hastayım, öyle mi?" diye sordum güçlükle. Öyle bir gülüyordum ki konuşmama bile engel oluyordu bu durum. "Ben hastayım..."

"Evet, hastasın!"

Dizlerimin üzerine çöktüm birden kendimde ayakta duracak gücü bulamayınca. Hâlâ gülüyor ve ağlıyordum. "Ben hastayım..." diye mırıldandım kahkahalarımın arasından. "Hastayım..."

"Polise gideceksin!" dediği an bitti her şey. Ne gülmem kalmıştı şimdi ne de ağlamam. Öfkeyle çatıldı kaşlarım.

Yataktan destek alarak ayağa kalktım yeniden. "Hayır!" diye karşı çıktım tüm cesaretimi toplayıp korkusuzca

karşısında dururken. "İşlemediğim bir suçun cezasını çekmeyeceğim!" Yanaklarımı sildim hınçla.

"Çağrı..." dedi sakince. "Bu işe son vermek zorundasın artık!"

"Balın'la birlikte olana kadar asla!" diye bağırdım. "Anlıyor musun?!" Bir adım yaklaştım Baran'a. "Çınar denen aşağılıktan kurtulup Balın'a sahip olana kadar durmayacağım." İyice yaklaştım söylediklerimi daha iyi anlasın diye.

"Çağrı... Yanlış yapıyorsun!" diye uyardığında güldüm yeniden.

"Yanlış, öyle mi?" diye sordum alaycı bir tavırla. "Neymiş bakalım herkesin dilindeki şu doğru? Söyle!" Var gücümle kaldırdım kaşlarımı. "Evet? Seni dinliyorum!"

"Polise gitmek zorundasın!"

"Gitmeyeceğim..." diye fısıldadım kulağına eğilip. "Hiçbiriniz zerre umurumda değilsiniz. Balın'la birlikte olacağım ve bir daha hiçbirinizin yüzünü görmeyeceğiz." diye fısıldadıktan sonra geriye çekildim. "O yüzden sakın karşıma çıkma! Yoksa..." Sustum.

"Yoksa ne?" diye bağırdı bir anda. "Ne yaparsın?" Benden uzundu boyu, gözlerimin içine daha yakından bakmak için eğildi. "Hazal gibi beni de mi öldürürsün?"

Bu söylediğinin ardından saniyeler birbirini kovaladı sessizliğin şarkısıyla dans ederek. Ne o ne de ben bir an bile kıpırdamadan gözlerimizle anlattık içimizdeki öfkeyi, nefreti.

Kararlılıkla başımı dikleştirirken kuruyan dudaklarımı yaladım önce. Hemen ardından gözlerimi kısarak konuşmaya başladım.

"Gerekirse!" diye itiraf ettim tüm soğukkanlılığımla.

"Polisi arayacağım!" deyip ceketine doğru yürümeye yeltendi. "Ve bu iş bugün bitecek!" dediği an kolundan yakaladım tüm gücümle.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?!" diye bağırdım dehşetle.

"Sakın dokunma bana!" diye bağırırken kolunu silkip kurtuldu elimden ve tekrardan koltuğun üzerine attığı ceketine ulaşmaya çalıştı.

Bu kez daha büyük bir hınçla omuzlarından tutup geriye savurdum Baran'ı.

"Yapmayacaksın!" diye bağırdım üzerine yürürken. "Canını yakmak istemiyorum Baran!"

"Hiçbir şey yapamazsın!" diye kafa tuttuğunda öfkeyle omuzlarına vurup geriye savrulmasına neden oldum. Afallasa da yere düşmemeyi başarmıştı.

"Baran!" dedim dişlerimi sıkarak. "Yapma!" Köşeye sıkışması için olabildiğince yakın durmaya çalışıyordum ona.

"Çekil önümden!" diye bağırıp üzerime yürüdü fakat geçmesine engel oldum yine.

Gülmeye başladım birden gözlerinin içine bakarken.

"Ne diye gülüyorsun?" dedi öfkeyle.

"Hazal neden öldü biliyor musun?" diye sordum sırıtırken. "Tıpkı onun gibi davranıyorsun şu an..." Hâlâ gülüyordum. "Eğer böyle davranmasaydı hâlâ yaşıyor olacaktı!"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu her şeye rağmen midemi bulandıran ukala tavrıyla.

"Seni uyarıyorum!" diye bağırdım. "Siktir olup gitmen için, işime burnunu sokmaman için..." derin bir nefes soludum. "Yaşayabilmen için seni uyarıyorum!" diye bağırdım var gücümle. "Neden anlamıyorsun geri zekâlı?!"

"Artık izin vermeyeceğim sana!" diye bağırdı aynı şekilde. "İnsanların hayatlarıyla uğraşmana... Onlara zarar vermene göz yummayacağım!"

"Karışmayacaksın!" diye bağırıp atıldım üzerine. Omuzlarından tutup var gücümle öyle bir itmiştim ki sırtı duvara yaslanmasa yere düşeceğine emindim.

"Bırak!" diye bağırdı acıyla.

"Karışmayacaksın!" dedim omuzlarına geçirdiğim parmaklarımla daha çok canını acıtmaya çalışırken. Göğsümden itmeye çalıştı. Ona karşı koymak için daha güçlü ittiğimdeyse duvara çarpıp acıyla inleyişine şahit oldum.

Canının acısını fırsat bilerek bir kez daha vurdum sırtını duvara. Ve bir kez daha... Her seferinde daha hızlı çarpması için tüm gücümü harcadım.

Bir ara elini boğazıma doğru savurduğunda etimin parçaladığını hissetsem de bunun bana engel olmaması için görmezden gelmeye çalıştım.

Tekrar ittim Baran'ı.

Duvara çarptığı her seferde acıyla inleyişine şahit oldum. Ta ki gözbebeklerinin kaydığını görene kadar durmadım... İstediğim bu değildi fakat kendimi kaptırmıştım.

Durdum.

Omuzlarını bırakıp geriye çekildim titreyerek.

Bıraktığım an duvara yaslanan baygın bedeninin kayıp yere düşüşünü izledim.

Korkuya hapsolan bedenim öyle bir titriyordu ki...

Baran'ın yere yığılan bedeni önünde diz çöktüm dehşet içinde.

"Ba... Baran?" diye seslendiğimde kulaklarımdaki uğultu sesimi bastırmıştı. "Baran?" diye fısıldadım yeniden.

Ses yoktu.

Dizlerimin üzerinde yanına kadar süründüm. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmadan durdum hemen başucunda.

Cesaret kırıntılarını bir araya getirebildiğim ilk anda uzanıp boynunun girintisine bastırdım parmak uçlarımı. Duyamıyordum, kahretsin! Nabzını hissedemiyordum. Ölmüş olamazdı. Olmamalıydı!

Titrediğim için hissetmiyor olmalıydım.

Kafamın içinde, karanlığa pusmuş keyifle yaşananları izleyen kişinin sesini işittim o an.

"Emin ol!" diyordu gürültülü sesiyle. ***"Öldüğünden emin ol!"***

"Hayır..." diye karşı çıkarken başımı salladım. "Hazal'dan sonra birine daha zarar vermiş olamam!"

"Öldürmek zorundasın!" diye daha yüksek bir sesle bağırdığında ellerimi kulaklarıma götürüp gözlerimi sıkıca yumdum. Kahretsin, ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum fakat bitsin istiyordum. Canımın daha fazla acımasını istemiyordum artık.

Ben bu değildim.

Aşkım için savaşmaya yemin etmiş, onun için gereken ne varsa yapacağımı söylemiştim fakat bu kadar da değildi. Hazal'ın katili olabilirdim ama... Ama Baran'ın olmayacaktım.

Olamazdım!

"Eğer öldürmezsen sonun olacak!" dedi karanlığın içindeki ses. ***"Buna mecbursun aptal!"***

Üçüncü Bölüm

1 saat sonra

Mesajcı'dan...

Aldığım her nefes ciğerlerime küçük cam parçaları olarak ulaşıyor, onu yavaş yavaş parçalıyordu. Nefes almak istemiyordum.

Koşuyordum.

Koştukça nefes almaya daha çok ihtiyaç duyuyordum. Görüşüm bulanık, sesler uğultu şeklinde ilişiyordu kulağıma. Ne kadar zamandır kaçtığımı bilmiyordum.

Geçmişimin kanlı ellerinden kaçıyordum.

Bugünümün kirli düşüncelerinden kaçıyordum.

Geleceğimin ışığını söndürmekten kaçıyordum.

Tam olarak neyden kaçtığımı bilmeden kaçıyordum.

Nefesim kesilene...

Gücüm bitene...

Çıkmaz sokaklarla yüzleşene dek kaçmaya devam etmek zorundaydım.

Kalabalığın içinden, binaların arasından, soğuğa yenik düşmeden kaçtığım sürenin sonuna geldiğimde bir şarap fabrikasının önünde duruyordum.

İşlevini yitirmiş fabrikadan içeriye baktığımda kimselerin olmadığını gördüm. Ki kapalı olduğunu kapısındaki

mühürden de anlamam mümkündü. Kapıyı aşmam imkânsız görünse de sol tarafta yıkılmış duvarın oradan içeriye girmem mümkündü.

Titreyen bedenimi binaya attığım an kendimi yere bıraktım soluk soluğa. Sırt üstü yere uzanıp nefes alıp verişlerimin normale dönmesini bekledim bir süre.

Ağlıyordum. Kahretsin, bunu yapmaktan nefret ediyordum fakat engel olamıyordum.

Dakikalar sonra kendime geldiğimde yeni yeni idrak etmeye başladım olanları.

Yolun sonuna gelmiştim. Her şey bitmişti artık. Balın'la birlikte olmayı bırak, özgürce yaşadığım hayatım bile avuçlarımdan kayıp gitmek üzereydi.

Böyle bitmemeliydi.

"Hayır, hayır!" diye itiraz ettim yattığım yerde doğrulurken.

Ayağa kalktım.

İnsanların sırt çevirip terk ettiği fabrikanın her yeri yıkık dökük ve karanlığın hükmündeydi. O an zihnimin içinde hissettim kendimi.

Ve bu his kafamın içindeki karanlığa uzandığında bir el yardımıma uzandı. Yolun sonuna ulaştıysam eğer oturup sızlanmak yerine yeni bir yol inşa etmek benim elimdeydi. Sonu başlangıca döndürmek parmak uçlarıma bakıyordu şimdi.

Hemen telefonumu çıkardım cebimden.

Yaşananlar yüzünden hâlâ titreyen ellerimle zor zapt ettim telefonu. Hızlıca mesaj kutusuna girip yeni bir mesaj oluşturmak üzere harekete geçtim.

Durdum önce. Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım.

Ve artık hazırdım.

"Balın... Yolun sonuna geldik artık."

"Her şeyin bugün son bulmasını istiyorum. Ve bunu senin de istediğini çok iyi biliyorum."

"Tanışma vakti geldi."

"Yarım saat içinde otelin arkasındaki terk edilmiş şarap fabrikasını bul."

"Seni orada bekliyorum."

"Unutma!"

"Her şeyin bitmesini istiyorsan benimle yalnız buluşmak zorundasın."

"Eğer olayların daha kötü bir hal almasını istemiyorsan... Bundan kimseye bahsetme!"

'mi Dördüncü Bölüm

"Bir daha size inanırsam en adiyim!" diye söylendim Balın'la Beren'in arkasından yürürken.

"Al benden de o kadar!" diye destek çıktı Emir.

Beren keyifle gülerken, "Niyeymiş o?" diye sordu aynı zamanda Balın'ın koluna girip.

"Bir de soruyor musunuz?" diye kızdım elimizdeki paketleri güçlükle taşırken. "Alt tarafı kahvaltıyı dışarıda etmek istedim. Başıma bunların geleceğini bilseydim ister miydim ben o kahvaltıyı?" diye kendime homurdandım elimdeki poşetlere bakarken. "Açlıktan ölsem yine de sesimi çıkarmazdım."

"Aman ne söylendiniz be!" dedi Balın da. "Alt tarafı birkaç parça bir şey aldık."

"Hani sen diğer kızlardan farklıydın Balın, ha?" diye sordum adımlarımı hızlandırıp yanına ulaştıktan sonra. "Ne değişti?"

"Yine çok bir şey almadım ki..." diye omuz silkti. "Çoğunluğunda boş boş gezdik. Ve biliyorsun ki boş gezinmeye bayılıyorum!"

Emir elindeki poşet yığınını gücü yettiğince havaya kaldırıp "Bunlar ne o zaman?" diye sorduğunda hemen cevabını yapıştırdı Balın.

"Onu da sevgiline sor tatlım!"

"Ay aşkım!" diye nazlandı Beren. "Uyma şu sümüklü Çınar'a sen. Baloda çok güzel olmam gerekiyordu ve onun için eksik parçalarımızı tamamladık işte!" diye konuştu heyecanlı bir şekilde.

"Sen her türlü güzelsin aşkım, ne gerek var bunlara?" deyip yanağından öptü Beren'i.

"Biliyorum da..." diye başladığı konuşmanın devamını getiremedi Beren. "Aman neyse ne işte, bitti gitti!" diye geçiştirdi konuyu.

Birkaç dakikalık sessiz yürüyüşümüzün ardından, "Şey çok iyi değil mi ya?" dedi Beren sevinçle. "Tatilimiz bittikten bir gün sonra balo!" diye çığlık attı birden. "Mis gibi tatilimizden döner dönmez yüksek enerjiyle baloya katılacağız asil asil!"

"Ay ben bile heyecanlandım biliyor musun?" dedi Balın gülerek.

"Kızım manyak mısın? Ne zamandır bu baloyu düşünüyorum ben, haberin var mı?" diye karşılık verdi Beren nefes nefese kalmış gibi.

"Bir an önce otele gitsek de uyusam..." diye aralarına girdiğimde ikisinin de ölümcül bakışlarının saldırısı altında kaldım.

"Öküz!" dedi Beren.

Önümde yürürken birden durdu Balın. Yere eğildiğinde "Ne oldu?" diye sordum.

"Devam edin siz, ayakkabımı bağlayıp geleceğim!" Başımı sallayıp yürümeye devam ettim.

Yolun geri kalanında Beren'le Balın arkamızdan geldiler ve otele varana kadar asla susmadılar. Kim bilir yine

kimin hakkında bilip bilmeden atıp tutmuş, dedikodu yapmışlardı acaba?

Otele girdikten sonra, "Siz ne yaparsınız bilmem ama ben koşarak odama gidip uyumak istiyorum!" dedim ortaya yeni bir aktivite fikri atılmadan önce.

"Aynen öyle!" dedi Emir hemen ardımdan.

"Siz niye öyle bakıyorsunuz?" diye sordum Balın'la Beren'in tuhaf davranışlarını fark edince.

"Bir işimiz var... Siz gidin uyuyun!" dedi Balın başını sallayarak.

"Ne işi?" diye sorduğumda ofladı sıkıntıyla.

"Boş ver Çınar, hadi git uyu sen!" deyip yanağıma dokundu. "Hadi nar tanem benim!" dedi sevgi dolu bakarken. Ellerinin abartılı soğukluğu tuhafıma gitse de dışarıdan geldiğimiz için olduğunu düşünüp ses çıkarmadım. "Seni çok seviyorum ben!" deyip birden sarılınca hepten tuhafıma gitti içinde bulunduğumuz an.

"Balın?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne oluyor?"

"Ne ne oluyor canım?" diye sordu geriye çekilip.

"Ne bileyim... Birden aşka geldin de garibime gitti," diye açıkça söyledim düşüncelerimi. "Hayır yani ölüyorsam söyle ben de bileyim!"

"Allah korusun!" diye kızdı koluma vururken. "Salak salak konuşma!"

"Ne yapayım ama sen de garip garip davranma!" diye uyardım. "İyi madem, çıkıyoruz biz..." dedim hemen ardından. Yorgun olduğum için didişmeye de ne olup bittiğini sorgulamaya da halim yoktu.

"Dikkat edin!" diye seslendi Emir kızların arkasından.

Asansörden çıktıktan sonra ayaklarımı sürüyerek nihayet odama vardığımda kapıyı açtıktan sonra Emir'e

döndüm. "Haberleşiriz sonra!" dediğimde başını salladığını görmemle içeriye girmem bir oldu.

Poşetleri bulduğum ilk yere attığım gibi ceketimden de kurtulup yatağa girdim hemen.

Öyle yorulmuştum ki... Çok kısa sürede uykuya daldığımı anımsıyordum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum fakat uyandığımda hava tam kararmamıştı bile. Çok fazla olmasa da yorgunluğumu atabilecek kadar uyuyabilmiştim demek ki.

Birkaç dakika boyunca tekrardan uyuyabilirim umuduyla yatakta oyalandım fakat hiçbir şekilde uykuya dalamayınca yan taraftaki telefonumu aldım Emir'i aramak için.

"Alo?" dedim biraz sonra Emir aramamı yanıtladığında.

"Efendim?" dediğinde uykulu çıkan sesini duymamla aradığıma pişman olmuştum.

"Eyvah!" dedim aceleyle. "Uyandırdım mı?"

"Yok yok..." dedi ağır ağır. "Sorun yok da bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok ya bir şey olduğundan değil... Yeni uyandım da bir arayayım dedim," diye açıklama yaptım hızlıca.

"Gel istersen otururuz."

"Aynen ya, hem bende sigara da kalmadı!" derken doğruldum hevesle.

"Tamamdır, gel hadi bekliyorum," diye yineledi.

"Şey... Çağrı'yı da mı davet etsek acaba? İki gündür dörtlü takılıyoruz, ayıp olmasın çocuğa!" dedim yine vicdanımın dürtmeleri yüzünden hissettiğim rahatsızlığı görmezden gelemeyerek.

"Olur, fark etmez bana!" diye kabul etti teklifimi.

"Tamam madem," deyip yataktan çıktıktan sonra "Kızlardan haber var mı? Geldiler mi?" diye sordum hemen ardından.

"Beren'le konuştum, sorun yok!"

"İyi bari. Çağrı'yı alır gelirim beş dakika içinde," dedim banyoya doğru yürürken.

"Tamamdır!" Emir'in cevabı üzerine telefonları kapattık ve hızlıca hazırlanmaya koyuldum.

Usulca kapıyı kapattıktan sonra Çağrı'nın odasına doğru ağır adımlarla ilerlemeye koyuldum.

Odanın önüne geldiğimde içimde saçma bir mahcubiyet baş gösterdi. Sanki dün ve bugün dışarı çıkarken Çağrı'yı davet etmediğimiz için bize kırılmış olabileceği düşüncesiyle doldu içim.

Kapısını çaldım usulca ve bir adım geriye çıkıp açılmasını bekledim fakat kapı açılmadı.

Duymama ihtimalini düşünerek bu kez daha sert bir şekilde tekrardan çaldım.

"Çağrı!" diye seslendim kapıyı tekrardan çalarken. "Benim, Çınar!"

İçeriden gelen tıkırtıları işitmemle tekrardan kenara çekilip kapının açılmasını bekledim.

Biraz sonra kapı kolunun sesini duydum. Alt tarafı bir kapı açacaktı fakat epey gecikmişti.

En nihayetinde kapı açıldığında öyle bir dehşete düştüm ki... Şaşkınlıktan vücudumun uyuştuğunu hissedebiliyordum.

"E..." diye konuşmaya çalıştıysam da başarılı olamayıp susmak zorunda kaldım.

"Baran!" diye bağırdığımda sesim tüm koridorda yankılanıp bana geri döndü.

"mi Beşinci Bölüm

Mesajcı'dan...

Mesajlarımı okumuş muydu acaba?

Gelecek miydi?

Ya Balın gelmeden önce Baran'ı bulurlarsa ne olacaktı?

Baran tüm bildiklerini anlattığında benim için her şeyin biteceğini biliyordum. Onu da Hazal gibi öldürmediğim için pişman mıydım acaba?

Hayır, hayır... Ben bir katil değildim. Bilinçli olarak kimseyi öldürmemiştim, öldürmeyecektim. Emin olduğum tek şey buydu.

Düşünceler öyle yoruyordu ki zihnimi... Onlardan kurtulmanın tek yolu bilincimin kapalı olmasıydı sanırım. Tüm bu olaylardan uzakta, evimde huzur içinde uykuya dalabilmeyi diledim o an.

"Keşke..." diye mırıldandım sırtımı yasladığım duvarın soğuğunu hissederken. "Keşke annemin yanında olabilsem şu an..." Dişlerimi sıktım pişmanlığın verdiği öfkeyle.

Zaman durmuş gibiydi. Binlerce fikirle boğuşuyordum sabahtan beri fakat zaman hep aynı kalıyor gibiydi. Bu sefer de zihnim, eğer Balın yüzleşmeye gelirse ona ne diyeceğimi düşünmekle meşguldü.

"Her şeyi anlatacağım!" diye cevap verdim kendime. "Eksiksiz... Ne var ne yoksa hepsini!" Kararlılıkla başımı salladım. "Biliyorum, Balın da bana hak verecek. Ona olan sevgime inanacak..."

Hava aydınlıkken bile karanlık olan fabrikada gün döndükçe karanlığın hâkimiyeti daha da artıyordu. Geldiğinde korkup içeriye girmeme ihtimali yüzünden girişte oturuyordum. En azından geldiğini görebilir, gerekirse ondan önce davranarak dışarıya çıkabilirdim.

Epey bir süre daha düşüncelerimle baş başa kaldıktan sonra nihayet işittiğim ayak sesleriyle yerimden sıçradığım gibi dikkat kesildim.

Gelen birisi vardı. Balın'dı bu. Evet, evet! Balın'dan başkası olmasına imkân yoktu.

Karanlığa sığınırcasına geri çekilip hemen yanımdaki büyük kolonun yanına sindim ve yaklaşan ayak seslerini dinledim.

"Canım sevgilim!" diye fısıldadım keyifle gülümserken. "Geleceğini biliyordum..." Ağır ağır basamakları çıkarken ayaklarının çıkardığı ses, yeryüzünde işittiğim en güzel melodiydi.

Gelen kişi büyük giriş kapısının önünde durduğunda arkasından vuran ışık yüzünden içeriye gölgesi düşüyordu. Hızlıca binanın içindeki devasa gölgeyi inceledim. Kesinlikle bu gölge bir kadına aitti.

Balın'a!

Nefesimi tutmuş heyecanla ne yapacağını bekliyordum. Öyle dikkatli dinliyordum ki alıp verirken titreyen nefesini duyabilmiştim.

Birkaç dakika ikimiz de sessizliğimizi ve hareketsizliğimizi muhafaza ettik. Balın gereken tüm adımları atmıştı.

Sıra bendeydi artık. Harekete geçmeli, tüm netliğimle karşısına çıkmalıydım.

"Biliyordum..." derken bir adım attım Balın'a doğru. İç çekerek sıçradığını duydum. "Lütfen..." dedim yalvarırcasına. "Lütfen, korkma benden!" Kolondan uzaklaştıkça sığındığım karanlığın üzerimden çekildiğini fark edebiliyordum.

"Sen... Sen kimsin?" diye kekeleyerek sorduğunda, yaşadığı korku apaçık belli oluyordu sesinden.

"Merak etme Balın..." Konuşurken özellikle sesimin sakin ve ılımlı çıkmasına özen göstermeye çalışıyordum. Korkmasını, paniklemesini istemiyordum. Sakince konuşmak ve beni anlamasını istiyordum sadece. Bunun için de gereken ne varsa yapmaya hazırdım. "Buraya da zaten bunun için geldin değil mi?" diye devam ettim konuşmaya. "Kim olduğumu öğrenmek için!" Adımlarımı öyle ağır atıyordum ki hâlâ tam anlamıyla üzerimdeki karanlıktan kurtulmuş sayılmazdım.

"Oyun oynamayı kes artık!" diye bağırdığında yankılanan sesini saniyeler içinde fabrika geri iade etmişti ona. "Ne istiyorsun benden, bizden?" dediğinde korkuyla titreyen sesi ağlamaklı çıkmıştı.

"Hiç..." diye cevap verdim hemen aynı zamanda iki yana başımı sallarken. "Hiçbir şey!"

"O yüzden mi aylardır burnumuzdan getiriyorsun?" diye kafa tuttuğunda bir kez daha âşık oldum ona. Tanımadığı birine karşı, tehlikeli olduğunu bildiği halde gardını indirmeden dik durması... Etkilenmemek elde değildi.

"Özür dilerim..." diye mırıldandım.

"Hah, özür dilermiş!" dedi alayla. "Ne önemi var?!" diye azarladı korkusuzca. "Hadi korkak, çık karşıma!" diye bağırdı.

"Hep bugünü beklemiştim..." derken sesimin titrediğini duydum. Son birkaç adım kalmıştı tam karşısına geçmem için.

Bacaklarım titriyordu. Kalbimin gürültüsünü bastırabileceğim başka hiçbir ses yoktu etrafta.

Ve nihayet karşısındaydım şimdi. Tam gözlerinin içine bakarken, "Merhaba Balın..." diye mırıldandım dudaklarımda çarpık bir gülümsemeyle.

Dehşete düştüğünü yüzünün yarısını kapatan karanlığa rağmen görebiliyordum.

"Çağrı!" dediğinde adımı tükürürcesine sarf etmesi kalbimi kırmıştı. "Sen..."

"Benim!" dedim bir adım daha yaklaşırken. Benimle birlikte bir adım geriye gitti.

"Neden?" diye sorduğunda biraz öncekine göre daha ağlamaklı çıkmıştı seni. "Neden yapıyorsun bunu?"

Ağlamaya başladığını görünce konuşamadım, boğazıma bir yumru çöküverdi o an. Büyükçe yutkunduktan sonra konuşmaya çalıştım. "Senin için Balın..." diye fısıldadım. "Bugüne kadar yaptığım her şey senin içindi!" reddedercesine salladı başını.

"Sana... Güvenmiştim... Hepimiz... Hepimiz güvenmiştik!" derken gözlerindeki nefret canımı yakıyordu. "Özellikle o gün... O gün konuştuktan sonra senin iyi bir insan olduğuna öylesine inanmıştım ki..." Ağlamaması için yalvarmak istiyordum. O gelmeden önce ne konuşacağıma dair plan yapmıştım kendime fakat şimdi aklım kendini toparlayıp iki kelimeyi bir araya getiremiyordu.

"Sana öylesine âşığım ki..." derken birkaç adım daha yaklaştım. "Çınar seni hak etmiyor Balın..."

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Sakın Çınar'ın adını alma ağzına!"

"Seninle çok mutlu olabiliriz!" dedim usul usul yaklaşmaya devam ederek. "İnan bana..."

"Uzak dur benden!" diye bağırdı geri geri giderken.

"Balın... Lütfen!"

"Ne lütfen, ne?" diye bağırdı. "Ruh hastası aşağılık!"

"Balın..." Çaresizce ona ulaşmaya çalışıyor, kendimi izah etmeye çalışıyordum fakat görünen o ki tam anlamıyla başarısızlığı tadıyordum.

"Bana bir şans ver, yalvarırım!" Uzansam dokunabileceğim kadar yakınımdaydı şimdi.

"Sen aklını yitirmişsin!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Böyle bir şey olabileceğine inanıyor musun gerçekten?"

"İnanıyorum... Senin de beni sevebileceğine inanıyorum!" diye bağırdım. "Anlasana, seni deli gibi seviyorum ben!"

"Ne sevgisinden bahsediyorsun geri zekalı!" diye karşı çıktı nefretle. "Dünkü boksun sen!"

"Öyle mi diyorsun?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neredeyse üç sene olacak ve ben bu süre boyunca her ânımı seninle yaşadım!"

"Ne üç senesinden bahsediyorsun sen be?!" derken tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

"Tam olarak iki sene önce Sado'yu ziyarete geldiğim gün başladı her şey..." diye başladım anlatmaya. "Çerçevenin içinden bana bakarken güldüğün o kare var ya... İşte ben o andan itibaren bir an olsun çıkaramadım seni aklımdan. Senin hakkında her şeyi öğrenmek için var gücümle çalıştım." Tepkilerini görebilmek için gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmıyordum. "En sonunda da senin

en yakınında olmak için çabaladım ama..." diye devam ettim. "Ama Çınar hayatına öyle sızmış ki... Ondan kurtulamadım!"

"Bir saniye..." derken ellerini saçlarına daldırdı. "Sen şimdi bana bir fotoğraftan âşık olduğunu mu söylüyorsun?" sinirleri bozulduğundan gülmeye başladı.

"Sevgime inanman için ne yapmalıyım Balın?" diye bağırdım. "Ne yapmamı istiyorsan söyle, her şeye varım ben!"

"Benden uzak dur..." dedi aynı iğrenen yüz ifadesini takınarak. "Benden... Arkadaşlarımdan... Çınar'dan uzak dur!"

"Yapamam!" dedim öfkeyle dişlerimi sıkarken. "Senden uzak kalamam, anlıyor musun?!"

"Yaklaşma bana!" diye bağırdığında panikle birkaç adım daha yaklaştım ona.

"Balın!" dedim uyarırcasına. "Dikkat et!"

"Sakın yaklaşma Çağrı!" diye bağırdı korkuyla titrerken. "Yoksa... Yoksa..."

"Balın!" diye bir çığlık koptu dudaklarımdan canımı yakarak. Her şey için çok geçti. Hiçbir işe yaramadı.

Acı içinde çığlık atıp çırpınışına şahit oldum şok içinde. Hemen ardından en başından beri uyarmaya çalıştığım arkasındaki basamaklardan yuvarlanışı... Zihnimde tekrar tekrar yaşandı bu sahne ve her seferinde canım biraz daha yandı.

"Balın!" diye bağırırken merdivenin en ucunda yatan Balın'ın yanına koştum kalbim korkudan deliler gibi çarparken.

Başını kaldırıp dizime yasladığımda baygın olduğunu fark ettim. "Balın..." diye mırıldandım ne yapacağımı bilemediğimden. "Özür dilerim... Balın!" Sarstım hafifçe.

Biraz önce o basamakları tırmanırken çıkan sesler benim için en güzel şarkıyken şimdiyse düşerken attığı çığlıklar kulaklarımdan silinmiyor, tekrar edip duruyordu.

"Balın, uyan ne olur!" Titreyen ellerimden biriyle elini tutarken diğeriyle yanağını okşuyordum. "Yalvarırım uyan!" asıl şimdi köşeye sıkışmış hissediyordum.

Her şeyi mahvetmiştim.

Engel olamamıştım ona. Ne canının yanmasına engel olabilmiştim ne de hislerime inandırabilmiştim.

"Kahretsin!" diye bağırdım. "Kahretsin... Balın!"

Yüzüne ve başının arkasına baktım hızlıca, herhangi bir kanaması olup olmadığını görmek için. Neyse ki bir şeyi yoktu. Bayılmıştı sadece.

Hayır, hayır! Balın hakkında iç sesimin bile konuşmasına tahammül edemezdim fakat biliyordum, çoktan açmıştı gözlerini ve karanlığın içinden keyifle bizi izliyordu.

"Ona sahip olmak senin elinde artık!" diye bir fikir attı ortaya. *"Onunla birlikte kaçıp gidebilirsin."* Sinsice gözlerini kıstığını hissedebiliyordum. *"Herkesten, her şeyden uzakta... Büyük bir aşkla birbirinize ait olabilirsiniz!"*

Yirmi Altıncı Bölüm

Gördüklerimi idrak etmem imkânsız gibi geliyordu. Kafam öyle karışmıştı ki hiçbir şey algılayamıyor, sağlıklı düşünemiyordum.

"Sen..." diye fısıldadığımda beni umursamadan güçlükle kapıyı açtı sonuna kadar Baran. Beyaz kapının üzerinde Baran'ın dokunduğu yerlerde kan lekeleri oluştu. "Emir!" diye bağırdım bu sefer.

Biraz sonra hışımla bir kapının açılışını duydum.

Hemen girişte duvara yaslanan Baran'ın yanına oturmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Siktir!" diye bağırdı biraz sonra Emir de. "Baran?" Kendi şaşkınlığımı Emir'de izliyordum şimdi. "Senin ne işin var burada?" diye sordu hayretle. "Ne oldu lan?"

"Anlatsana Baran ne oldu?" Emir'in banyodan getirdiği havluyu ensesine bastırdık. "İyi misin?" diye sordum telaş içinde.

Başını salladı hafifçe, acıyla yüzünü buruştururken. "İyiyim..." dedi güçlükle. "Bir şeyim yok!" Etrafına bakındı hâlâ acı çektiği yüzünden belli olurken. "Nerede o?" diye sordu öfkeyle.

"Kim?"

"Kimi arıyorsun Baran?" diye sorduk merakla.

Baran'ın etrafı kolaçan eden bakışları gözlerimde sabitlendiğinde daha da merak etmeye başladım ne olup bittiğini.

"Çağrı!" dedi dişlerini sıkarak. "Nerede o?!"

Şaşkınlık vücuduma öyle bir nüfuz etmişti ki... Duyduğum isim karşısında istemeden de olsa gülmeye başladım.

"Çağrı ne alaka Baran?" diye sordum hayretle. "Senin bu halde olmanla ne ilgisi var?"

"O yaptı..." dedi çatallanan sesiyle. "Her şeyi o yaptı!"

"İnanmam!" diye karşı çıktım başımı iki yana sallarken. "Bunun imkânı yok abi, bir yanlışlık olmalı!"

"Bizim Çağrı'dan bahsettiğine emin misin kardeşim?" diye sordu Emir de.

"Her şeyin suçlusu o!" diye bağırmaya çalıştığında canı acımış olmalıydı ki yüzünü daha da buruşturdu. "Her şeyi o yaptı..." diye inledi.

"Gel..." deyip ayağa kalktım hemen. "Gel odaya geçelim!" kolundan tutup kalkması için destek oldum. "Oturma burada..."

Kimse görmesin diye kapıyı kapatıp geçtik içeriye.

"Şimdi düzgünce anlat en başından. Ne oldu?" dedim tam karşısına otururken.

"Abi, başın kanıyor emin misin iyi olduğundan?" dedi Emir konuyu dağıtarak.

"Aynen Baran, önce bir doktora gidelim istersen?" dedim ben de endişeli bir şekilde.

"İyiyim ben..." dedi başını sallarken. "Zaman kaybedemeyiz!" geçen her saniye merakımı daha da körüklüyordu.

"Anlat o halde, ne oldu?" dedim sabırsızca. "Ne yaşanmış olabilir Çağrı'yla aranda?"

"Aradığınız kişi... Mesajcı dediğiniz kişi... Çağrı!" dediği an öfkeyle çarpan kalbimin gürültüsü Baran'ın sesini ve diğer tüm sesleri bastırmaya yetti.

Zaman geriye akmaya başladı sanki. Mesajcı yüzünden yaşadığımız kötü anlarla dolu zamanda bir yolculuğa çıkmıştım.

Olanları düşünüyor ve Çağrı'yla aralarında bir bağ kurmaya çalışıyordum fakat... Mesajcının yaptığı şeyleri Çağrı'nın yapması için hiçbir sebep yoktu.

Emir'le Baran bir şeyler konuşmaya devam etmişti fakat algılarım öyle hızlı kapanmıştı ki... Baran'ın söylediği gerçeklerden sonra hiçbir şeyi duymamıştım.

"Sen emin misin?" diye sordu Emir şaşkınlık içinde. Konuşmadan onları dinlemeye odaklandım.

"Eminim!" dedi tüm kararlılığıyla. "Neden bu haldeyim sanıyorsun?"

"İyi de..." sustu Emir. Söylenecek hiçbir şey yoktu çünkü. Duyduklarımızın hiçbir mantıklı açıklaması yokmuş gibi geliyordu. Aylarca hayatımızı zindan eden mesajcının, Sado'nun yeğeni diye bildiğimiz sessiz sakin Çağrı olması kulağa öyle imkânsız geliyordu ki...

"Sen nereden öğrendin bunu?" diye sordum kuruyan boğazımın zorlamasına rağmen.

"Hazal..." dedi güçlükle. Başını kaldırıp tam gözlerimin içine bakarak devam etti konuşmaya. "Hazal'ı o öldürdü!" dediği an bir darbe daha indi kalbimin üstüne. Öyle ki, kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu sanki dışarıya çıkabilmek için. Nefesimin daraldığını hissedebiliyordum.

"Hazal..." diye fısıldadığımda tenime çarpan nefesimin yakıcılığı altında ürperdim. Acı ve şaşkınlık birbirine girmiş, yavaş yavaş vücudumu harabeye döndürüyorlardı.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu Emir.

Bir süre cevap vermeyince ellerime yasladığım başımı kaldırıp Baran'a döndüm. Telefonuyla uğraşıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum daha fazla beklemeye tahammül edemeyip.

"Sanırım ölmeden önce bana bu mesajı atmış!" deyip telefonu uzattı bana. Geçen her saniye daha da artıyordu şaşkınlığım ve kafayı yiyecek gibi hissediyordum.

Mesaj tarihine baktım önce. Gerçekten de intihar haberinin geldiği günlere tekabül ediyordu.

"Baran, merhaba! Seni aradım ama telefonuna ulaşılamıyordu bu yüzden mesaj atmak zorunda kaldım. Şimdiden özür dilerim ama gerçekten önemli bir durum olmasa seni rahatsız etmek istemezdim fakat bu gerçekten çok önemli bir konu. Özellikle seni ve beni de ilgilendiriyor çünkü. Duyduğum kadarıyla biraz sonra bahsedeceğim konu yüzünden defalarca senin de başın ağrımıştı. Bu konuda ne kadar bilgin var bilmiyorum fakat kısaca bahsedeyim istersen."

Diğer mesaja geçtim.

"Çınar ve Balın'ın bahsettiği, sürekli onları rahatsız eden, huzurlarını kaçırmaya çalışan bir mesajcı söz konusuydu. Bilmem haberin var mı? Bu kişi her kimse sürekli okları ya sana ya da bana döndürüyor, bizi hedef gösteriyordu. Son olarak yine beni hedef göstermiş olmalı ki dün Çınar aradı. Yine mesaj atmışım güya, bağırıp çağırdı bana. Hiç suçum yokken insanların gözünde kötü duruma düşmek çok canımı sıktı ve mesajcıyı kendi silahıyla vurdum. Ona mesaj attım."

Üçüncü mesaja geçtim şaşkınlığım gittikçe artarken.

"Çünkü Çınar beni aramadan birkaç saat önce onlara gitmiştim ve orada öyle bir şey öğrendim ki Baran...

Çınar ve Balın'la uğraşan... Bize suç atan kişinin kim olduğunu öğrendim. Çağrı'ymış adı. Sado'nun yeğeni olduğunu söyledi."

Hazal'ın satırlarını okurken buğulanan gözlerim, kalbimi tekmeleyen öfkem... Gerçekten berbat hissediyordum.

"Tüm bunları neden yaptığını bilmiyorum. Biraz sonra yüzleşeceğiz. Çınarların bana inanmayacağını bildiğimden sana yazmaya karar verdim. Eğer istersen bu işi birlikte halledebiliriz. Gereken tüm delilleri topladıktan sonra Çınar'a söyleyebilirim ancak. Yoksa bana inanmayacağını biliyorum. Benden nefret ediyorlar Baran..."

Son satırı okuduğumda güzel yüzü canlandı gözümün önünde. Ağlamamak için alt dudağımı dişledim. "Nefret etmiyorum..." diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Umarım mesajları atanın Çağrı olduğunu ispatlar ve bu meseleyi çözebiliriz. En kısa zamanda senden haber bekliyorum."

Boğulma hissiyle doldu içim, geriye yaslandım kesik kesik alıp verdiğim nefesler eşliğinde.

Elimde sıktığım telefonu Emir aldı, mesajları okumak için.

"Neden?" diye sordum kendimin dahi zor duyacağı bir sesle. "Neden bu kadar zaman bekledin?" Baran'a sinirlenmiştim o an. "Neden hemen gelmedin yanımıza Baran?" diye bağırdım kalbimden taşan öfkeye engel olamayıp.

Emir'in de bakışları bana döndüğünde gözlerindeki buğuyu görebiliyordum. Şaşkınlığı da apaçık ortadaydı.

"Ben de dün gördüm mesajı," dediğinde duyduğum en saçma şeymiş gibi buruşturdum yüzümü anlamayarak.

"Alay mı ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır..." diye başladı açıklamaya fakat Emir lafını kesti.

"Neredeyse iki ay önce atılmış mesajı nasıl şimdi görüyorsun?" diye sordu inanmayarak.

"Epey zamandır yurtdışındaydım. Dün döndüm daha... Ne kadar insan sevmediğimi hepiniz biliyorsunuz zaten. Bu yüzden kimseyle muhatap olmamak için hattımı yurtdışında açmadım. Haliyle mesajı da yeni gördüm, anladınız mı?" diye sordu bilmiş bir tavırla yüzümüze bakarak.

"Peki madem öyle... Hazal'ın telefonunda bu mesajları neden görmediler?" diye bir soru attım ortaya, kafamın içinde bu sorunun cevabını ararken.

"Aynen!" diye bağırdı Emir'de birden, aydınlanma yaşamış gibi.

"Silinmiştir!" diye karşılık verdi Baran. "Birisi silmiştir, bu kadar basit."

"Peki neden?" diye sordum bu kez. "Nasıl böyle bir şey yapar?"

"Balın'a olan aşkındanmış," diye cevap verdi yine hızlıca. "Hepimizden kurtulacak ve Balın'la çok mutlu olacakmış. Bir daha bizi görmeyeceklermiş bile..."

Göğsümün hararetli bir şekilde inip kalktığını görebiliyordum. Baran'ın verdiği her yeni bilgi nefret olarak aşılanıyordu içime.

"Onun ben aşkını da ızdırabını da..." Cümlemin sonunu getirmeden sustum.

"Sakin ol kardeşim..." dedi Emir elini omzuma koyup. "Peki seni bu hale nasıl getirdi?"

"Aynen?" dedim hemen. "Hem burada olduğumuzu nereden biliyorsun sen?"

"İstanbul'a döner dönmez mesajı gördüğüm gibi size geldim. Kapınızı çaldım o kadar açan olmadı. Sonra yaşlı bir kadın sordu gürültüyü duyunca, ne oluyor diye. Ben

de arkadaşınız olduğumu falan söyleyip nerede olduğunuzu sordum. Tatile çıktığınızı söylediler. Beren sayesinde de otelinizin konumuna kadar öğrenmiş oldum ve zaman kaybetmeden buraya geldim," diye anlattı tek nefeste. "Arayıp öyle söylemeyi düşündüm ilk önce fakat... Bunun telefonda konuşulacak bir konu olmadığını düşündüm."

"İyi yapmışsın!" dedik Emir'le aynı anda.

"Peki sonra?" dedim anlatmaya devam etmesi için.

"Bugün otelin lobisinde Çağrı'yı gördüm. Direkt sizin yanınıza gelecektim aslında fakat bunu apar topar otelden çıkacakken yakalayınca... Bir de sinirlerime hâkim olamayıp konuşmak istediğimi söyledim ve odaya çıktık birlikte..."

"Ne konuştunuz?" diye atladı Emir merakla.

"Daha lobideyken telefonumda ses kaydını açtım. Biraz öncesine kadar da ses kaydetmeye devam ediyordu!" diye itiraf etti telefonunu havada sallayıp bir yandan da zafer sırıtışıyla.

"Hemen aç, dinleyelim!" dedim sabırsızlık içinde kıpırdanırken.

Emir daha yakına geldi sesleri rahat duyabilmek için. Baran ses kaydını açıp telefonu ortaya koyduğunda bir eli hâlâ ensesindeydi.

Tüm dikkatimizle dinledik ses kaydını sessizce. İşittiklerim öyle şeylerdi ki... İnanamıyordum bir türlü. Yer yer bağırıp çağırmak, ortalığı yıkmak isteyecek kadar sinirlenmiştim. Ve Baran'a yaptıkları... Öyle üzülmüştüm ki.

"Beren arıyor!" dedi Emir, tüm sessizliği bozan telefonunu cebinden çıkardıktan sonra.

"Alo?" diyerek yanıtladı aramayı, yerinden kalkarak.

"Beren?!" diye bağırdı panikle. "Dur, dur!" dedi sonra.

"Ağlama! Neredesin sen?" Beren'in cevabını dinledi bir süre. "Gel... Çağrı'nın odasındayız oraya gel, hadi!" derken kapıya doğru koşmaya başladı.

"Ne olmuş?" diye sordum merakla ayağa kalkarken. "Emir?!" diye seslendim cevap vermeyince.

Kapıyı açtığı gibi karşısında Beren duruyordu. Ağlayarak Emir'e sarıldı.

"Beren?" diyebildi yalnızca.

Aklıma hücum eden kötü fikirlerin etkisiyle yanlarına koştum telaşla. "Beren... Ne oldu?" diye sordum nefes nefese. "Neden ağlıyorsun Beren?" cevap alamadıkça deliriyordum. "Balın nerede Beren, konuşsana!" diye bağırdım daha fazla sabrım kalmayınca.

"Biz..." hıçkırışları yüzünden doğru düzgün konuşamıyordu. "Size yalan söyledik Çınar..." diye itiraf ettiğinde kafam hepten karıştı.

Kaşlarımı çattım öfkeyle. "Ne yalanı Beren? Anlat şunu doğru düzgün, delirtme insanı!" diye azarladım.

"Mesajcı Balın'a mesaj atmış yine..."

"Ne diye?" dedim hemen. "Ne yazmış?"

"Tanışma vakti geldi demiş. Tek başına benimle buluşmazsan her şey daha kötü olur gibisinden bir şeyler yazmış," dedi hâlâ ağlamaya devam ederken. "Balın da bana yüzleşmek için gideceğini ama bunu sizden gizlemem gerektiğini söyledi. Gitme dedim o kadar ama dinlemedi beni..."

"Balın nerede?" diye sordum. Aynı anda hem üşüyor hem de terliyordum. Parmak uçlarımdaki uyuşukluk yüzünden hiçbir şey yapamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Ben... Bilmiyorum. Hemen döneceğini söyledi fakat dönmedi. Dışarıda bekledim o kadar onu... Hava kararda

ama hâlâ gelmedi!" ağlaması şiddetlendi birden. "Emir... Ben çok korkuyorum..." deyip yeniden Emir'e sarıldı. "Ben... Çok özür dilerim..." dedi tekrardan bana dönüp.

"Nereye çağırdı?" dedim donuk bir ifadeyle. Sinirim öyle bir seviyeye ulaşmıştı ki... Yakıp yıkmak istiyordum her şeyi, herkesi.

"Fabrika dedi sadece Balın... Bir fabrikada buluşacaklarmış!"

"Ne fabrikası?" diye sordum Emir'e bakarak.

"Çınar..." diye seslendi Baran arkada oturmaya devam ederken. "Çınar..."

"Başka bir şey söylemedi mi Beren? Hatırlamaya çalış!" diye üsteledim Baran'ı duymazdan gelip.

Baran üçüncü kez seslendi bana. "Çınar!" sesi daha yüksek çıkmıştı diğerlerinin yanında.

"Bir dur lan!" diye bağırdım hışımla arkama dönerken.

"Yeni mesajların var!" dedi sakince, havaya kaldırdığı telefonumu sallarken.

Olduğum yerde telefonuma yağan mesajlara baktım uzaktan. Birbirinin peşi sıra geliyordu mesajlar.

"Ver!" derken koşarak yanına gittim Baran'ın.

"Ne yazmış?" diye sordu Emir.

"Baran!" diye çığlık attı her şeyden habersiz Beren. "Bu halin ne?" diye sordu şok içinde. "Kavga mı ettiniz?" diye sordu Emir'e.

"Dur güzelim, her şeyi anlatacağım sana sonra," diyerek geçiştirdi Emir.

Mesajları açtım korkuyla, Ellerim titriyordu. Balın'ın kılına dahi zarar gelebilecek olma ihtimali kalbimi sıkan bir yumruğa dönüşüp canımı yakıyordu.

"Sen kazandın!"

"Mutlu musun şimdi?"

"Ama unutma..."

"Bu bir son değil... Yemin ederim... Senin sonun elbet gelecek fakat bu benim sonum değil, olmayacak!"

"Bir gün Balın'ı senden alacağım ama bugün değil... Şimdi gel ve al onu."

"Otelin arkasındaki şarap fabrikasında seni bekliyor."

Yedinci Bölüm

Mesajcı'dan...

Açıkta kalıp üşümesine izin veremezdim. Dikkatlice kucağıma alıp içeriye taşıdım Balın'ı.

Rüzgârın bizi bulamayacağını düşündüğüm bir köşeye çöktüm, Balın hâlâ kucağımda baygın bir şekilde uzanıyordu. Dakikalarca zihnimde kurulan mahkemeden çıkacak kararı bekledim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ve neler olacağını tahmin bile edemiyordum.

Bildiğim bir şey varsa o da bu hayatta eğer şans denen bir şey gerçekten varsa onun bana sırt dönmüş olduğu gerçeğiydi.

Her şey, herkes sırt dönmüştü bana. Zaman, şans, aşk... Hepsi yüz çevirmişti benden. Geriye yalnızca çaresizlik ve nefret kalmıştı. Onlar tutuyordu ellerimden.

Vedalaşırcasına okşuyordum saçlarını. Öyle masum duruyordu ki... Ondan ayrı geçireceğim bir gün bile canımı yakarken bundan sonrasını onsuz nasıl idare edeceğimi kestiremiyordum.

"Özür dilerim..." diye fısıldadım ağlarken. Bugün yaşadığım tüm olaylardan farklıydı bu. Diğerlerinin aksine ağlamak istiyordum bu sefer. "Seni sevdiğim için özür

dilerim..." Yanağına düşen gözyaşımı sildim parmağımın ucuyla. "Böyle bitsin istemezdim..." boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki... Konuşmayı geçtim nefes almakta bile güçlük çekiyordum. "Bitsin istemezdim ki hiç!"

Elimin tersiyle gözyaşımı sildim.

"Şu an zaman dursun isterdim..." diye devam ettim konuşmaya. "Görüyorsun... Hep imkânsızları istiyorum!" Buruk bir tebessümle karşıladım söylediğimi.

Veda etme zamanı gelmişti artık. Her an uyanabilirdi ve ben daha fazla benden nefret etmesine dayanamazdım. Kaçmalı, gitmeliydim... Her şeyden, herkesten kaçabilirdim belki. Peki ya mahkûm edildiğim hastalıklı zihnimden nasıl kaçacaktım?

İşte bu imkânsızdı.

Harekete geçmeliydim artık. Durdukça kararımdan vazgeçmekten korkuyordum çünkü. Kararlılıkla gözyaşlarımı sildikten sonra telefonumu çıkardım.

İç sesime... Ve hatta kendime rağmen başka hiç kimseye zarar vermeyecektim artık.

"Sevin Çınar Duman..." dedim dişlerimi sıkarken. Mesaj kutusunu açtıktan sonra devam ettim konuşmaya. "Her şey bitti artık, sevin!" Yeni mesaj oluşturmak üzere işe koyuldum. "Sen kazandın!"

Hızlıca mesajları yazıp gönderdim, bir yandan da ellerimin titrememesi için çabalıyordum.

"Sen kazandın!"

"Mutlu musun şimdi?"

"Ama unutma..."

"Bu bir son değil... Yemin ederim... Senin sonun elbet gelecek fakat bu benim sonum değil, olmayacak!"

"Bir gün Balın'ı senden alacağım ama bugün değil... Şimdi gel ve al onu."

"Otelin arkasındaki şarap fabrikasında seni bekliyor."

Ve yeniden Balın'a çevirdim bakışlarımı. Ezbere bildiğim yüzünü beynime kazırcasına baktım son kez. Görüşüm bulanıklaştığı an yumdum gözlerimi. Ağlamak yoktu artık. Kendi oyunumda mağlup edilmiştim.

"Tek dileğim..." diye konuşmaya başladım titreyen sesimle. "Beni bir an önce unutman..." Çenem titriyordu.

Doğruldum.

Dudaklarının kenarına ürkekçe bir öpücük bıraktım.

"Seni sevmek... Başıma gelen en güzel şeydi Balın!" Yavaşça kenara indirdim kucağımdan.

Ayağa kalktım.

Havanın soğukluğuna aldırış etmeden çıkardım ceketimi. Üzerine örttüm. Ben üşüsem de bir önemi yoktu. Balın her şeyden önemliydi.

Son kez sildim gözyaşlarımı. Son kez net bir şekilde baktım yüzüne. Son kez gülümsedim. Son kez onunla aynı havayı soludum. Son... Son kez!

Ve artık gitme vakti gelmişti.

Zorla girdiğim yabancı hayatlardan, ardımda büyük bir hengameyle çıkıyordum. İstenmediğim hayatlara daha fazla iz bırakmayacaktım artık.

Aylardır hayatlarını meşgul eden mesajcılarından kurtulmuşlardı.

ri Sekizinci Bölüm

Yere düşen her bir kar tanesi eriyip su olması gerekirken buz olup kanıma karışıyordu sanki, üşüyordum ve benim altına girip ısınacak bir battaniyem dahi yoktu. İhtiyacım olan tek şey Balın'dı ve onsuz ne battaniye ısıtırdı kaskatı kesilen kalbimi ne de bir başkası...

"Bu bir tuzak olabilir Çınar!" diye seslendi Emir arkamdan koştururken.

Ne pahasına olursa olsun Balın'ı yalnız bırakamazdım. Bu bir tuzaksa bile... Söylenenleri önemsemeden koşar adımlarla yürümeye devam ettim.

Biraz sonra yol kenarında durup karşıdan gelen taksiye durması için el salladım.

"Ben gidiyorum. Siz isterseniz gelmeyin," deyip bindim arabaya.

"Saçmalama!" dediğini duydum Emir'in.

"Olmaz öyle şey..." dedi Baran da ve üçü birlikte hızlıca taksiye bindiler. Gelmemeleri konusunda blöf yapmıştım aslında. Çünkü kafam öyle karışıktı ve öyle korkuyordum ki... Balın'a bir şey olmasından, her şeyin daha kötü olmasından... Sağlıklı düşünememekten ve çaresiz kalmaktan korkuyordum. Bu yüzden yanımda olmaları bana güç veriyordu.

"Balın'ı aldıktan sonra ilk otobüsle eve dönüyoruz!" dedim kararlılıkla.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu taksici.

"Bu yakınlarda bir şarap fabrikası varmış, oraya acil!" diye bildiğim kadarıyla adresi anlatmaya çalıştım.

"Otobüse ne gerek var?" dedi Baran arkadan uzanıp. "Benim arabayla döneriz!"

"Süper!" dedim geriye yaslanırken. "Zaman kaybetmeyeceğiz en azından!"

"Mesajcı nasıl Çağrı olabilir, hâlâ aklım almıyor!" dedi Beren şaşkınlık içinde. "Neden böyle bir şey yapmış olabilir ki?"

"Anlattım ya aşkım..." diye kızdı Emir muhtemelen benden çekindiği için.

"Kafam allak bullak oldu!" diye karşılık verdi.

Yaklaşık on dakika içinde kapalı bir fabrikanın önünde durdu taksici. "Burası!" dedi eliyle sağ tarafı işaret ederken.

Ödemeyi yapmak için cüzdanımı çıkarırken, "Hemen geri döneceğiz, beklemeniz mümkün mü acaba?" diye sordum ve gereken miktarı uzattım.

"Tabii... Tabii beklerim!" diye kabul etti hevesle.

Ödemeyi yaptıktan sonra diğerlerinin ardından ben de indim arabadan.

"Koşun!" dedim, çoktan koşmaya başladığımda.

"Dikkatli olalım Çınar!" dedi Baran arkamdan fakat onu dinlemeyip var gücümle koşmaya devam ettim.

"Balın!" diye bağırdım fabrikanın içinde koşar adımlarla ilerlerken. "Balın!" Etrafta bizim dışımızda sessizlik hâkimdi. "Çağrı!" diye bağırdım bu kez, binaya doğru koşmaya başladığımda. "Neredesin lan?"

Binanın basamaklarını adımladım hızlıca. "Çağrı!" diye tekrar bağırdım nefretle. "Seni öldüreceğim şerefsiz!" Fabrikanın içindeki karanlık yüzünden koşmaya devam edemedim. Temkinli adımlarla gözlerimi kısarak içeriye bakındım fakat hiçbir kıpırtı yoktu.

Baran arkamdan telefonun flaşıyla geldiğinde böyle basit bir şeyi bile akıl edemeyecek kadar zihnimin bulandığını anlamıştım.

Hemen telefonumu çıkarıp flaşını açtıktan sonra öylece etrafa bakınmaya devam ettim.

"Balın!" diye bağırdığımda yankılanan sesimin susmasını bekledim. "Çağrı!"

"Burada!" diye bağırdı Baran. "Gelin!"

"Balın!" diye çığlık attı Beren. "Lütfen iyi olduğunu söyleyin..."

"İyi, iyi!" diye bağırdı Baran.

"Balın!" Panikle yanına çöktüm hemen. "Neden baygın?" ellerim titriyordu. "Neden uyanmıyor Baran?!"

"Bir sakin ol abi!" diye bağırdı Emir.

"Hastaneye gidelim!" dedim Baran nabzını kontrol ederken. "Çabuk, taksiye taşıyalım!" Kucağıma aldım aceleyle.

"Dikkat et!" diye bağırdı Beren.

Emir'e telefonumu vermiştim flaşı önüme tutsun diye. Baran'la birlikte hemen yanımda yürüyorlardı yolumu aydınlatabilmek için.

Balın'la arabanın arka koltuğuna yerleştikten sonra diğerleri de güç bela bir şekilde sıkıştılar. "En yakın hastaneye gidelim abiciğim, acil!" dedim telaş içinde.

Birkaç dakika içinde kucağımda hissettiğim kıpırdanmayla bakışlarım Balın'a döndü.

"Balın?" diye bağırdığımda diğerlerinin de dikkatini çekmiştim.

"Balın!" dedi Beren hevesle. Belki de benden daha çok endişelenmişti.

"Çınar..." diye mırıldandığında acıyla inledi. "Ne oluyor?"

"Balın... İyi misin?" diye sordum yüzündeki saçları geriye tararken. "Bir şey yaptı mı sana?"

"Çınar... Sen biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla gözleri açılırken.

"Biliyorum Balın, biliyorum. Her şeyi biliyorum!" dedim öfkeyle başımı sallarken.

Balın iyi olduğu konusunda ısrar edince hastaneye gitmekten vazgeçip otele döndük. Hızlıca odalarımıza çıkıp eşyalarımızı toplamaya koyulduk.

Balın'a hiçbir şey yaptırmayıp yatması için zorladıktan sonra bir yandan eşyalarımızı topluyor diğer yandan Baran'ın anlattığı her şeyi Balın'a anlatıyordum.

"Üzülüyorum da bir yandan biliyor musun?" dedi anlattıklarım bittikten sonra.

"Neyine üzülüyorsun?!" diye çıkıştım sinirle.

"Deme öyle ya..." dedi acıyarak. "Sonuçta sağlıklı bir insanın yapacağı şeyler değil bunlar. Onda da yolunda gitmeyen bir şeyler var demek ki..." diye devam etti konuşmaya. "Yoksa kim ister ki böyle şeyler yaşamayı?"

"Haklısın ama..." Gerisini getiremedim. "Yaptıkları aklımdan çıkmıyor bir türlü, unutamıyorum ki!"

"Evet ama... Gerçek bu. Çağrı hasta bir insan," dedi doğrularak. "Ama inan bana Hazal'a öyle üzüldüm ki... Utanıyorum!"

"Hayır!" dedim hemen. "Sakın kendini suçlama... Her şeyin bir sorumlusu var, o da Çağrı. Hepimiz onun yönlendirmeleri sonucunda insanlara karşı düşüncelere kapıldık," diye teselli ettim.

"Of!" dedi gürültülü bir şekilde nefesini üflerken. "Kim bilir Sado ne hale gelecek öğrenince?" dediğinde içimdeki sıkıntının arttığını hissettim.

"Biliyor musun?" dedim çantamın fermuarını çekerken. "Ben de o yönden çok üzülüyorum. Öyle bir kadıncağızın kanından böyle bir şey çıkıyor... Garip!" dedim omuz silkerek. "Çok üzülecek ama yapacak bir şey yok."

"Evet ama..." Dudaklarını büzdü.

"Çağrı hâlâ dışarıda bir yerlerde... İcabına bakılması gerekiyor!"

"Keşke böyle olmasaydı..." dedi üzüntüyle. Zaten en ufak şeyde vicdanımın sesi yüzünden yumuşayan bir insanken, bu konuda nefretimi diri tutmaya çalışsam da Balın'ın bu şekilde Çağrı'ya üzülmesi benim de üzülmeme neden oluyordu.

"Neyse..." dedim hazırlanma faslımız bittiğinde. "Olmuşla ölmüşe çare yok. Bekleyip göreceğiz bakalım neler olacak?" dedim çantalarımızı kapının yanına bırakırken.

Tekrardan odaya döndüğümde "Her şey olacağına varır," diye devam ettim konuşmaya. "Çıkalım mı artık?" derken koşar adımlarla Balın'ın yanına gidip elimi uzattım kalkmasına yardım etmek için.

Ayağa kalktığı an içimde öyle büyük bir his dalgalar halinde yayıldı ki... Bir anda Balın'a sarılırken buldum kendimi.

"Çok korktum..." diye fısıldadım yüzümü saçlarının arasına saklarken. "Seni kaybetme ihtimali bile canımdan can aldı Balın!" diye itiraf ettim. "Ya sana bir şey olsaydı?"

diye sorduğumda zaten bu soruya binlerce yanıt oluşturan kafama lanet ettim. Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecektim asla.

"Geçti artık..." dedi parmak uçları saçlarımın arasında gezinirken. "Düşünmeyelim artık bunları!"

Gülümseyerek ayrıldı bedenlerimiz.

Birer elimiz birbirine kenetlenirken boşta kalanlarla da valizlerimizi sürmeye hazırdık. "Hadi gidelim artık, çocuklar bekliyor!" dediğimde çoktan yürümeye başlamıştık.

Lobide bizimkilerle buluştuktan sonra resepsiyona oda kartlarımızı temsil edip ayrıldık otelden. Zaten çok fazla süremiz kalmamıştı tatil için, bu yüzden Çağrı yüzünden yarım kalmış sayılan tatilimize pek üzülmüyordum çünkü üzülmem gereken çok daha büyük meseleler vardı ve dahası ileride bizi bekliyor gibiydi.

Eşyalarımızı Baran'ın arabasına yerleştirdikten sonra arabaya bindik hızlıca. Akşam olmasına aldırmadan yola çıkmaya karar vermiştik. Zaman kaybetmek istemiyorduk çünkü.

Emniyet kemerlerimizi takarken "Hadi bakalım..." diye mırıldandı Baran ve arabayı çalıştırdı. "Gidiyoruz!"

Dokuzuncu Bölüm

1 gün sonra

"Hadi ama!" diye söylendim sıkıntıyla oflarken. "Ağlama Sado, lütfen!" Karşımda için için ağlamasına dayanamıyordum. "Bunları ağlaman için anlatmadık ya!"

"Evet Sado!" dedi Balın, ellerini tutarken. "Olan oldu, sıkma canını artık!"

"Ama... Çağrı..." Önüne gelen her genci çocuğu gibi seven Sado için yeğeninin böyle bir insan olması ciddi anlamda büyük bir yıkımdı. "Çağrı öyle bir çocuk değildi..." dedi hıçkırıkları arasından. "Niye... Böyle oldu ki?"

"Sado..." dedim sabırla. "Bak Baran'ın çektiği ses kaydını da dinledin. Odasından çıkanları kendi gözlerinle gördün..." Önümdeki sehpada duran, Çağrı'nın bilmediğimiz bir tarihi tuttuğu deftere ve Balın'ın yüzlerce fotoğrafına çevirdim bakışlarımı.

Tekrardan Sado'ya döndüm teselli edebilmek adına. "Evet, inanması güç fakat istesek de istemesek de gerçek bu!" diye açıkladım soğukkanlılıkla çünkü bu konunun ağlayıp zırlanacak bir tarafı yoktu. Olanlar olmuştu ve bir sonuca varılması gerekiyordu.

"Ben hâlâ bu defterdeki tarihleri anlamaya çalışıyorum," dedi Beren uzanıp defteri alarak. "Ne olabilir ki acaba?" diye sordu Balın'a.

Balın cevap vermeden sadece bilmiyorum dercesine başını sallamakla yetindi.

"Babası..." dedi birden aklına gelince. "Babasını aramam gerek!" Ayağa kalkmaya çalıştı fakat engel oldum çünkü öyle üzgün görünüyordu ki onun için endişeleniyordum.

"Dur, kalkma sen. Ne istiyorsun, söyle biz getirelim?" dedi Balın kolundan tutup.

"Telefonum... Babasını arayacağım!" dedi nefes nefese kalmış gibi.

"Nerede telefonun?" diye sorarken Balın'dan önce kalktım ayağa.

"Bilmiyorum..." dedi dalgın kafayla. "Mutfakta olması gerek."

Koşar adımlarla mutfağa gittim.

Biraz sonra telefonuyla birlikte salona girdiğimde Emir'le Beren bir yerde Baran bir yerde Balın da Sado'nun yanında sessizce oturuyorlardı. Ortamdaki tek ses çaresizlik gözyaşları döken Sado'nun hıçkırışlarıydı.

"Buyur Sado," dedim telefonunu uzatırken.

Her haline üzülürken birde telefonu alırken titreyen ellerini görmek hepten canımı acıtmıştı. Sırf bu yüzden bile kızabilirdim Çağrı'ya.

Muhtemelen ağladığı için bulanık gören gözlerini daha da açarak baktı telefona.

Aradığı kişiyi rehberde bulduktan sonra burnunu çekerek telefonu kulağına götürdü.

"Alo..." dediğinde kesik kesik çıktı sesi. "Murat..." Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. "Murat... Buraya gelmen gerek..." dediği an yeniden ağlamaya başladı. "Evet canım... Evet, çok önemli!" Karşı tarafı dinledi. "Ben iyiyim... Ama... Sen gel hemen... Burada anlayacaksın her şeyi!" Tekrardan karşı tarafın cevabına dikkat kesildi. "Bekliyorum... Tamam... Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı yine gözü yaşlı bir şekilde.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Baran her zamanki donukluğuyla.

Sessiz kalarak bir nevi cevap vermiş olduğumuz için konuşmaya devam etti.

"Çağrı'nın başından geçmiş olan bir travma veya teşhis konmuş bir hastalığından haberiniz var mı?" diye sorduğunda tüm bakışlar Sado'ya döndü.

İki yana başını salladı ağır ağır. "Yok yavrum... Dedim ya aklı başında, sessiz sakin bir çocuktur Çağrı," Mahcup bir şekilde başını eğdi yere.

Sonrasında Sado'yu teselli etmek dışında pek bir şey konuşmamıştık Çağrı'nın babası gelene kadar.

Nihayet kapı çaldığında diğerlerine fırsat vermeden harekete geçtim hemen ve kapıya doğru koşmaya başladım.

Kapıyı açtığımda şaşkınlıkla açıldı ağzım. Gözlerime inanamayarak bakıyordum karşımdaki adama.

"Hocam..." dedim şaşkınlıkla. "Siz..."

"Merhaba Çınar!" dedi sakince.

"Çağrı'nın babası... Siz misiniz?" diye sordum kapıya tutunarak. Günlerdir yaşadığım tek şey şaşırmak olduğundan bu durum vücuduma fazla gelmeye başlamıştı.

"Evet..." diye başını salladı. "Geçebilir miyim?" diye sorduğunda idrak edebildim kapının önünde dikildiğimi.

Afallamış bir ifadeyle, "Tabii..." deyip aceleyle kenara geçtim. "Buyurun!"

Murat Hoca'yla birlikte salona girdiğimizde diğerleri de tıpkı benim gibi şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde bize bakarken, Sado koşarak yanımıza gelip Murat Hoca'ya sarıldı.

"Murat..." dediğinde ağlaması daha da şiddetlendi. "Çok üzgünüm..."

"Ablacığım?" dedi Murat Hoca şaşkınlıkla Sado'nun omzunun üzerinden bize bakarken. "Ne oluyor?"

Yanına oturduğumda Balın kulağıma eğilip "Çağrı'nın babası Murat Hoca mıymış?" diye fısıldadı.

Başımı salladığımda diğerleri de merak ettiği bu sorunun cevabını almış oldu.

Murat Hoca, Sado'yla birlikte geçip oturduğunda bir süre konuşmadı kimse. Doğrusu nereden başlayacağımızı bilemediğimizden konuşamamıştık. Hem nasıl söylenirdi ki? Bir anda oğlunun bir suçlu olduğunu söylesek ne düşünürdü ki?

"Çağrı hakkında ne kadar şey biliyorsunuz?" dedi birden Baran.

"Baran..." dedim uyarırcasına fakat elini havaya kaldırıp susturdu beni.

"Bekleyecek vaktimiz mi var Çınar?" diye sordu. "Birimizin bunu yapması gerekiyordu. Sorun yok!"

Bir şey söylemeden geriye yaslandım. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı sonuç olarak.

"Anlamadım?" dedi Murat Hoca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

"Çağrı sizin oğlunuz değil mi?" diye sordu tam gözlerinin içine bakarken. Saygısızlık yapıyor olmasından

endişe ediyordum fakat merakla ne demeye çalıştığını öğrenmeyi bekliyordum.

"E... Evet," diye kekeledi Murat Hoca. "Ne oluyor burada? Açıkça söyler misiniz artık!"

"Bir saniye Baran..." diyerek araya girdim aynı zamanda koltuğun ucuna doğru kayarken. "Tüm olanları hızlıca anlatmak istiyorum!" Başını sallayarak geriye çekildi.

Murat Hoca'nın bizi projeye çağırdı günden başlayıp düne kadar yaşadığımız ne var ne yoksa anlattım. Mesajları gösterdim ve ardından inanması için Baran'ın ses kaydını dinlettim.

Şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi, epey süre konuşmadan başını ellerinin arasına almış bir şekilde kalakaldı.

"Özür dilerim ama bunları bilmek zorundasınız artık... İş çığırından çıktı çünkü!" dedim sakince. "Sado'ya da biraz önce anlattık ve sizi aramak istedi."

Sado elini Murat Hoca'nın dizine koyup yüzüne baktı öylece hiçbir şey söylemeden.

"İyi de yaptı aslında... Çünkü bize en büyük yardımı siz yapabilirsiniz ancak."

"Ne yapabilirim ki?" diye sordu başını kaldırıp. Onca şeyi duyduktan sonra söyleyebildiği tek şeyin bu olması sinirlendirse de sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Bize ondan bahsedebilirsiniz mesela?" dedi Baran yeniden araya girip. "Babası değil misiniz? İlla ki bizden çok şey biliyor olmalısınız?" İlk kez Baran'ın ukala tavrını sevmiştim ve işe yarayacağını düşünüyordum.

"Ben..." diye başladı cümlesine Murat Hoca fakat gerisinde hiçbir şey söylemeyip sessizliğine büründü yeniden.

"En az siz de bizim kadar tanımıyorsunuz onu, değil mi?" diye sordu Baran acımasızca. "Ne sanmıştınız?"

diye devam etti üstüne gitmeye. "Cebine parasını koyup oğlum var diye koltuklarınızı kabartarak ortalıkta gezinince babalık yapabilmiş olacağınızı mı düşündünüz?"

"Bu da nereden çıktı? Benimle nasıl böyle konuşursun!" diye çıkıştı Murat Hoca.

"Tam da buradan çıktı," dedi sırıtarak. "Siz babalar... Tahmin edilmesi epey kolaysınız!"

"Baran!" dedim aralarındaki gerginliğe engel olabilmek için.

"Bir gün olsun Çağrı'nın iyi olup olmadığını merak ettiniz mi? Alıp karşınıza konuştunuz mu?" diye yeni bir soruyla devam etti konuşmaya.

Yeniden eğdi başını Murat Hoca. "Benden nefret ediyor..." dediğinde titreyen sesi hepimizi sessizliğe boğmuştu.

"Anlatın bize..." dedi Beren tüm ağırbaşlılığıyla. "Her şeyi anlatın."

"Evet!" dedi Balın hemen ardından. "Buna ihtiyacımız var."

"Öncelikle gençler... Hepinizden özür dilerim," dedi hepimize tek tek bakarak. "Sanırım bu işe bulaşmanızda biraz da benim suçum var." diye itiraf etti son olarak bakışları bana döndüğünde.

"Nasıl yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sizin ne suçunuz olabilir ki?"

Basit bir *'babalık yapamadım'* sızlanması yapacağını zannederken duyduklarım karşısında şaşkınlığım yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Sizi o projeye dahil etme sebebim... Bunu yapmamı benden Çağrı istemişti." dediğinde Beren'in çığlığıyla bakışlarım istemsizce ona döndü.

"Nasıl yani?" diye sordum tekrardan.

"En başından beri biliyor muydunuz Çağrı'nın mesajcı olduğunu?" diye sordu Balın tam aynı şeyi soracakken.

"Hayır!" diye karşı çıktı hemen. "Yaptığı çoğu şeyi bilmiyordum tabii ki, yeni öğrendim!"

"Ne diye bizi projede istedi peki?" diye sordum.

"Çağrı'yla hiçbir zaman yakın bir ilişkimiz olamadı. Benden çocukluğundan beri nefret ettiğini biliyordum. Çok fazla çabaladım onu kazanmak için fakat... Başaramadım. Benden her gün biraz daha uzaklaşmasını izledim yıllarca. Bu süreçte de benden ne isterse sorgusuz sualsiz yerine getirmeye çalıştım." Birkaç saniyesini düşünmek için harcadıktan sonra devam etti. "Balın'dan çok hoşlandığını, onunla tanışıp yakınında olabilmek için bu projenin bir fırsat olabileceğini söyledi. Ben de sizi dahil ettim!"

"İyi de Çağrı sizin öğrenciniz değil ki?" dedi Emir. "Hem projede de yoktu!"

"Sonradan karar değiştirdiğini ve gelmek istemediğini söyledi çünkü. Neden diye sorduğumda beni tersleyip kapattı konuyu. Üstelemedim ben de!" Omuz silkti. "Sonra biz projedeyken birkaç kere arayıp Çınar'a karşı öfkesini kustu bana," Bana baktı yeniden. "Birkaç kere de Balın'ın nerede olduğunu, ne yaptığını falan sormak için aradı."

"Neden diye sormak aklınıza gelmedi mi?" diye sordum, sinirimin belli olmaması için çabalarken yine de hafiften anlaşılmıştı sesimden.

"Sordum tabii ki!" diye cevapladı. "Balın'ı etkileyecek güzel planlarının olduğunu söyleyerek geçiştirdi. Şimdiki ilişkilere akıl erdiremiyorum ki! Yine üstelemeden istediği ne varsa yaptım."

"Bir dakika... Bir dakika... şey sormak istiyorum!" diye atıldı Beren. "Çağrı'yla çok sonra tanıştık... Nasıl

olur da bu kadar şeyi sizi tanımadan önce yapabilir ki?" diye mantıklı bir soru attı ortaya.

Diğerleri gibi ben de sessizce Beren'in sorusuna verilebilecek bir cevap ararken sessizliği bozdu Balın.

"Çünkü..." dediğinde gözlerimiz buluştu. "Daha bizim varlığımızdan bile haberi yokken Sado'ya ziyarete geldiği bir gün..." kesik kesik konuşuyordu. "Bir fotoğrafımı görüp âşık olmuş!"

"Ne?!" diye bağırdı Beren.

"Bunu nereden biliyorsun Balın?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden daha önce söylemedin?"

"Fabrikada itiraf etti... Kendimde değildim ki, daha şimdi hatırlıyorum konuşmalarımızı!" dedi bitkin bir yüz ifadesiyle.

"İnanmıyorum!" diye şaşkınlığını dışa vurmaya devam etti Beren. "Bir fotoğrafa âşık olmak ne?"

"O fotoğraftaki gülüşümü bile üzerine alınmıştı. Gerçekten kötü bir haldeydi..." dedi üzüntüyle. "Ve o günden beri her ânını benimle geçirdiğini söyledi."

"Proje boyunca uzaktan izlemiş olmalı... Başka açıklaması olamaz bunun!" dedi Baran yine en mantıklı düşünenimiz olarak.

"Peki sonra?"

Söz yine Murat Hoca'ya döndü. "Çınar bir gün yanıma gelip projeden ayrılmak istediğini söylediğinde yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamıştım. Dilinden düşürmüyordu çünkü sizi. Hatta sırf bu yüzden..." deyip bana döndü. "O gün sen odamdan çıktığın an Çağrı'yı aradım ve her ne yapıyorsa son vermesi gerektiğini söyledim çünkü her ne kadar bir şekilde oğlumu kazanmak istiyor olsam da öğrencilerimin huzuru da bir o kadar

önemli benim için." Elini omzuma koydu. "Gerçekten gençler... Ben böyle içinden çıkılamayacak kadar büyük bir sorun oluşturacağını bilmiyordum. Masum bir gönül meselesidir diye düşünerek çağırdım sizi, inanın bana."

"Peki... Neden sizden nefret ediyor?" diye sordu Baran yeniden oturduğu yerde doğrulup dirseklerini dizlerine dayayarak.

"Annesi yüzünden!" diye mırıldandı utançla başını eğerek. "Daha Çağrı küçük bir çocukken öyle bir olaya şahit oldu ki..." Sado'yla birbirlerine baktılar. Sado'nun gözlerindeki buğulanma, geçmişin sayfalarından kalkan toz gibiydi. "Gözlerinin önünde annesi kriz geçirdi. Akıl almaz şekillerle canına kıymaya çalıştı..."

"Annesi mi?" diye sordu Emir.

"Evet, annesi!" dedi Emir'e bakarak.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordu Beren de meraklı bakışlarını Murat Hoca'dan ayırmadan.

"Akıl hastanesine yatırmak zorunda kaldık..." diye cevapladı güçlükle konuşurmuş gibi. "Zaten akıl sağlığı yerinde değildi son zamanlarda..."

"Hep öyle olur zaten!" diye iğneledi Baran. "Kimse sormaz tabii *'ne oldu da bu hale geldi bu insan'* diye?"

"En yakın arkadaşıyla..." Yutkunduğu için yarım kaldı cümlesi. "Birlikte olduğumuzu öğrendi!"

"Buyur işte..." dedi Baran öfkeyle kıpırdanırken.

"Ve asıl detay şu ki..." diye konuşmaya devam etti Murat Hoca ortamda oluşan gerginliği göz ardı ederek. "Şu neredeyse herkesin dilindeki balo var ya..."

"Evet?" dedik diğerleriyle aynı anda.

"O balo da Çağrı'nın isteği ve benim desteğimle organize edildi!"

Otuzuncu Bölüm

Balın'dan...

Her insan kurtarılmayı hak ederdi ve bir insanı kurtarmak için yapılacak tek şey o insanı affetmekti.

Evet, Çağrı'ya kızgın olabilirdim. Bize yaşattıkları yüzünden ondan nefret ediyor da olabilirdim fakat onu, kalbinde taşıdığı nefretle yalnız bırakmak yerine elinden tutarsam ve affedersem eğer... Suçlarının cezasını işte o zaman çekmeye başlardı.

Salondaki kargaşadan kurtulmanın yolunu bulduğum ilk anda çıktım odadan. Hararetli konuşmaları yüzünden kimse ortamdan ayrıldığımı fark etmemişti bile.

Çağrı'nın annesi hakkında anlattıkları, ona olan düşkünlüğü ve bugün babasının ona yaşattıkları aklımdan çıkmıyordu bir türlü. İnsanın başına birçok kötü şey gelebilirdi hayatı boyunca fakat bir şekilde ailesine tutunarak ayakta kalmanın yolunu bulabilirdi. Ama insan bu darbeyi ailesinden alırsa eğer... İşte o zaman düşmek kaçınılmazdı.

Çağrı'nın elinden tutulmasına ihtiyacı vardı. Ayağa kaldırılmasına... Kurtarılmaya ihtiyacı vardı!

Kimsenin yapmayacağını biliyordum bunu. Onun ne yaşadığı ne hissettiği babasının bile umurunda değil gibiydi.

Duvara sırtımı yasladığımda düşüncelerin karıncalandırdığı zihnimin berraklığa olan açlığını hissedebiliyordum. Net olan tek bir şey vardı kafamın içinde. O da sevginin en büyük kurtarıcı olduğu gerçeği...

Derin bir nefesle doldurduğum ciğerlerimden yavaşça ayrıldı daha fazlasına ihtiyaç duyduğum oksijen. Boğulduğumu hissediyordum. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki... Dehşete düşmekten korkuyordum fakat başka çaremin de olmadığını biliyordum.

Bir şekilde fedakârlık göstermeli, risk almalıydım.

Kararlılıkla dikleştirdim duruşumu. Bir derin nefesin ardından telefonumu cebimden çıkarıp mesaj yazmaya koyuldum.

*"Seni yarınki baloda bekleyeceğim. **Biliyorsun, balolar en sihirli anları taşır.**"*

Final

Balo günü

Balın'dan...

Gerçek sihir, kadınların parmak uçlarında saklıydı. O eller var ederdi insanı. Ve yine o parmaklar dikerdi yetiştirdiği çocuğun karakterini.

Her çocuk şanslı doğmazdı. Kimisi var olan annelerinin varlığından bir haber büyür, kimisi kaybettikleri annelerini bir kez olsun görebilme arzusuyla her gece gözyaşı döker, birçoğu bunun için ölmeyi dilerdi. Annelerinin yanı başında büyüyen çocuklarsa... Bilmezlerdi tuttuğu elin değerini.

Çağrı bunların hepsini kalbinde taşıyarak büyüyen çocuklardandı. Annesine öyle büyük bir aşkla bağlıydı ki... Küçücüktü elleri, annesini koruyamadı. Tertemizdi zihni, etrafında olup biteni anlayamadı. Öyle ki babası, günahlarının üstünü örtebilmek için annesini bir hücreye kapatmak ve Çağrı'yı annesinin varlığından bir haber büyütmek istemişti.

Bu... Bu Çağrı'nın başına gelen en büyük cezayken nasıl olur da yine de tüm bunların yükü Çağrı'nın sırtına yüklenmek istenirdi ki?

Asıl hastalık, sadakatsiz insanların kalbinde yatıyordu. Ve gerçek hasta, gerçek suçlu dışarı da özgürlüğün tadını

çıkarırken Çağrı ve annesinin yaşadıkları hiç adil değildi. Hem de hiç!

Bütün gece Sado'nun evinde mesajcı geçmişimiz bir bir konuşulmuş, bilinmesi gereken tüm detaylar ortaya dökülmüştü.

Sonrasında evimize çıktığımızda da sabaha kadar devam etmişti tartışmalar. Sürekli bir fikir, bir çözüm ve yeni yeni tezler atılmıştı ortaya. Gün aydınlığa kavuşurken uykuya kavuştu herkes.

En azından ben hariç herkes.

Gözlerimi her kapattığımda küçük bir çocuğun ağıt sesi yankılanıyordu zihnimde. Karanlığın içine doğru koşan, çaresizce etrafına bakınırken "Anne..." diye gözyaşı döken küçük bir oğlan çocuğu... Tekrar tekrar aynı sahne canlanıyordu gözlerimin önünde.

Ve sonra bir ses... Çağrı'nın sesi acılar içinde aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu.

"Annesine küsen çocuklar hayatları boyunca kimseyle barışamazlar."

Sadece elinde olmayan sebepler yüzünden bu şekilde biçilen çocukluğunu geri kazandırabilmek için bile kurtarılmayı hak ediyordu Çağrı.

Ve yemin ederim, bir şekilde kimse zarar görmeden Çağrı'ya yardım etmenin bir yolunu bulacaktım.

Yalnızca bir ya da iki saatliğine yorgun düşen bedenim uykuya yenilmiş, öylece gözüm dalmıştı. Zihnim o zaman bile çalışmaya ve bir şeyler düşünmeye devam etmişti.

Çınar'ın yatağıma oturmasıyla açtım gözlerimi.

"Balım..." dedi uyku mahmuru sesiyle. Geç uyuduğumuz için şu an saatin kaç olduğunu merak ediyordum. Perdesini bile kapatmadığım pencereden dışarıya baktığımda saatin pek de erken olmadığı anlaşılıyordu.

Uykusuz kaldığım zamanlarda berbat göründüğümü bildiğimden halimi belli etmemeye çalışarak döndüm

arkamı, Çınar'la buluştu bakışlarımız. "Günaydın..." diyerek gülümsedim aynı zamanda da esnerken.

"Günaydın!" diye karşılık verdiğinde benden katbekat daha enerjik görünüyordu. "Senin de karnın aç mı?" diye sordu keyifle gülerek.

"Belli ki karnın aç ve yanına yoldaş arıyorsun?" dedim yattığım yerden doğrulurken.

"Hı hı..." diye kafasını salladı hızlıca. "Çok açım!" diye bağırdı.

"Diğerlerinin de sabahını burnundan getirdin mi böyle açım diye ağlayarak?" dedim sevimli yüzüne bakarak.

"Of... Hem de nasıl!" dedi alt dudağını dişleyip başını iki yana sallayarak. "Beren ağzıma sıçtı hatta uyandırdığım için!"

"Şapşal seni..." derken yapmayı en çok sevdiğim şeylerden birini yapıp yanaklarına koydum ellerimi. Bir şey söylemeden Çınar'ı kendime çekip burnunun ucundan öpüverdim. "Bu kadar sevimli olmaktan tutuklanmalısın nar taneciğim!" dedim içimde kabaran sevgi yüzünden dişlerimi sıkarak.

"Balın..." diye mırıldandı masum masum gözlerini kırparak bana bakarken. "Ben hâlâ açım..." dediği an tutamadım kendimi, kahkaha attım neşeyle.

En yıkık ânımda bile bana iyi gelen bir adama sahip olmak... Sanırım yeryüzündeki en şanslı kadın ben olmalıydım.

"Hadi kalk, geliyorum ben de!" deyip üzerimdeki yorganı attım. Çınar ayağa kalkınca da yataktan aşağı ayaklarımı sarkıttım.

"Kahvaltıyı hazırladık sayılır, çabuk ol!" dedikten sonra tam odamdan çıkacakken seslenmemle birlikte durmak zorunda kaldı.

"Çınar!"

"Söyle canım..." dedi kapının kulpuna tutunarak.

"Saat kaç?"

"6'ya geliyor..." dedi ağır ağır başını sallarken.

"Ne?!" diye çığlık attım. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır... Basbaya akşam olmuş," dedi alt dudağını dişleyip hafiften gülümserken.

"Oha ya, inanmıyorum. Neyse geliyorum hemen!" dememle birlikte kapımı çekip çıktı odadan. Aslında Çınar'la birlikte çıkabilirdim odadan fakat Çağrı'nın cevap vermiş olma ihtimali yüzünden yalnız kalmayı tercih ettim.

Hemen arka taraftaki telefonuma uzanmak için yatağın içinde yuvarlanarak o tarafa geçtim.

Telefonumu heyecanla kaptığım gibi yatağın ortasında oturup tuş kilidini açtım fakat cevap vermediğini öğrenince üzüldüm istemsizce. Ona yardımcı olmak isterken bu şekilde ne olacağını bilmeden nasıl hareket edebilirdim ki?

"Ne sandın?" diye mırıldandım telefonu kenara bırakırken. "Yakalanma ihtimali olduğunu bile bile gelip seninle baloda dans mı edecekti?" derken çıktım yataktan.

Geceden bileğime geçirdiğim lastik tokayla saçlarımı toplayarak salona doğru yürüdüm.

"Günaydın!" dedi salona girdiğimi fark eden Beren.

"Günaydın," dedi Emir de elinde tabaklarla mutfaktan çıkarken.

"Günaydın," diyerek gülümsedim ikisine de.

"Kızlar!" diye seslendi Emir elindekileri masaya bırakırken "Sizdeki bu erkekleri köleleştirme aşkı nereden geliyor acaba?" diye sordu ellerini beline dayayıp.

"Kadınlar her şeyin efendisidir tatlım!" deyip yanağından makas bir makas aldı Beren.

Konuşmadan önce omuz silkip "Bak işte aldın cevabını..." dedim kaşlarımı kaldırarak.

Emir sabır dilenircesine ellerini iki yana açıp "Vay anasını ya!" diye söylenerek oturdu sandalyelerden birine.

Biraz sonra Çınar da mutfaktaki işini bitirip geldiğinde kahvaltı etmeye başladık.

Dün gece bizim evde devam ettiğimiz sohbetin ardından Baran'a da kalması için ısrar etmiştik ama o, evine gitmek istediğini söylemişti.

"Şimdi kesin baloya gitmiyoruz değil mi?" diye sordu Beren umutsuz bir yüz ifadesiyle.

"Yok bir de gidecek miyiz daha?" dedi Çınar almaz almaz bakarken.

"Tabii ki gitmeyeceğiz!" dedi Emir de.

"Of ya..." diye mızmızlanıp kahvaltısına devam etti. "O kadar hazırlığı boşuna mı yaptım ben?!" diye söylendi kendi kendine.

"Ama,n sanki boşa mı gidecek?" dedikten sonra ağzımdaki lokmayı hızlıca çiğnedim. "İlla ki aldıklarımızı giyecek başka bir yer buluruz."

"Hadi biraz acele yiyin!" dedi Çınar.

"Neden ki?" diye sorduğumda tuhaf tuhaf yüzüme baktı birkaç saniye.

"Çağrı'nın ihbarı için karakola gideceğiz Balın, unuttun mu? Dün o kadar çene çaldığımız için unuttuk malum..." deyip bir lokma daha attı ağzına. "O herif dışarıda oldukça içim hiç rahat değil benim." Başımı salladım yalnızca.

"Ay Emir... Annemler çağırdı benim oraya gitmem lazım!" dedi Beren aniden konuyu değiştirip.

"Olur!" dedi Emir. "Sen fena olursun zaten, karakola falan gelme," diye ikaz etti gülümseyerek.

"Aslında..." Bir yudum su içtim konuşmaya devam etmeden önce. "Ben de pek iyi hissetmiyorum."

"Neyin var güzelim?" diye sordu Çınar endişeli bakışları üzerimde dolaşırken.

"Yok yok! Bir şeyim olduğundan değil de dün o kadar başım ağrıdı ki... Üstüne bir de uyuyamadım. O yüzden

iyi hissetmiyorum!" diye açıklama yaptım. "Ben gelmesem olmaz mı?" diye sordum hemen ardından sanki halsizmiş gibi yüzümü düşürerek.

"Aslında ben de gelmeni hiç istemiyordum, biliyor musun?" dedi Çınar geriye yaslanarak. "İyi oldu. Yat dinlen sen!"

Saat 19.30'a geliyordu fakat hâlâ oyalanıyorlardı. 21.00'de başlayacaktı balo ve geç kalmak istemiyordum. Çünkü olur da Çağrı mesajımı ciddiye alıp gelirse, bu onu görmek için son şansım olurdu. Eğer gelmezse... Sonrasında ne olacağını tahmin edemiyordum asla.

"Hadi çıkalım artık!" diye ayaklandı Çınar elindeki kahve fincanını kenara koyarken. "Epey geçmiş yine saat!"

"Aynen gidelim!" derken Emir ve Beren de kalktı.

Kapıya kadar eşlik ettim onlara. Çınar eğilip yanağımdan öptükten sonra, "Anahtarım yanımda, gelince zili çalmam." deyip ayakkabılarını giymeye koyuldu.

"Tamam, ben de uyuyacağım hemen!" dedim tek elimle dağılan topuzumu karıştırırken.

"Görüşürüz Balın!" deyip evden ilk çıkan Emir oldu.

"Görüşürüz!" dedim arkasından.

Sonra Beren'le öpüşüp vedalaştık. En son da Çınar'ı yanağından öpüp uğurladıktan sonra arkalarından birkaç saniye bakıp sonra içeriye geçtim.

Birkaç dakika salonda oturdum öylece, bir şey unutup geri gelme ihtimallerine karşı.

Gelen giden olmayınca son bir kez saate ve mesaj gelip gelmediğine baktıktan sonra koşarak duşa girdim.

Hızlıca bir duş aldıktan sonra saçlarımı havluyla sarıp odama gittim aceleyle.

Dolaptaki elbisemi yatağın üzerine çıkardıktan sonra bir adım geriye çıkıp inceledim. Beren'le birlikte alırken söylenip isteksizce davrandığım kırmızı elbiseyi giymek için heyecanlanmıştım şimdi.

Öncesinde elimden geldiği kadar... En azından kendimi rezil etmeyecek güzellikte uygun bir makyaj yaptıktan sonra elbisemi giydim dikkatlice.

Omuzları açık olan elbisenin üzerine düz olan saçlarımı toplamanın gereksiz olduğunu düşündüğümden pek bir müdahalede bulunmadım.

Yarım saatim kalmıştı. Hızlıca üzerime bir şeyler alıp telefonumu portföy çantamın içine attığım gibi odamdan çıktım koşarak, topuklu ayakkabılarımın müsaade ettiği kadar.

Apartmanın merdivenlerinden korkuluklara tutnarak var gücümle indim.

Gördüğüm ilk taksiye el sallayarak durdurduktan sonra adresi söyleyip biraz da acele etmesini rica ettikten sonra yola koyulduk.

Gerginliğimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu gece Çağrı için de bizim için de her şeyin biteceği bir plan vardı kafamda ve sakin kalamazsam her şeyi mahvedebilirdim.

21.10

Büyük bir mekânda organize edilmiş balonun Çağrı tarafından düzenlenmiş olduğu gerçeği aklıma geldikçe gerginliğim daha da artıyordu.

Bu baloyu bir planı olduğu için hazırlamış olmalıydı. Ne düşünerek organize ettiğini bilmediğim balonun içine doğru ilerledikçe kalbimin gürültüsü insan kalabalığının gürültüsünü ve keman sesini bastırıyordu.

Her yer ışıklarla çevriliydi.

On dakika geç kaldığım için hemen ortada, olduğum yerde dönerek Çağrı'yı aradım etrafta fakat görünürde yoktu. Bu bir nebze rahat hissetmemi sağlamıştı açıkçası.

Hem giriş kapısını hem de balodaki insanların genelini görebileceğim bir noktaya geçip beklemeye başladım.

İçimden dualar ediyordum kötü bir olay yaşanmadan bu gecenin son bulması ve burada olduğum süre boyunca Çınar'ın eve gelmemesi için. Çünkü biliyordum ki benden önce eve döner de beni bulamazsa... Kafayı yerdi. Hele ki kendi başıma bir işe kalkışıp Çağrı'ya rağmen buraya geldiğimi bilse... Sinirinden ya kendini öldürürdü ya da beni.

Öyle gerilmiştim ki... Sanırım Çınar'a fırsat kalmadan heyecandan ölecektim burada.

❧

21.47

Yarım saatten fazla süre geçmesine rağmen hâlâ gelen giden yoktu. Baloya gelen ve balodan ayrılan herkesi tek tek incelediğime yemin edebilirdim fakat gördüğüm insanlar arasında Çağrı'ya kesinlikle rastlamamıştım.

Acaba çok daha önce buraya gelmişti de bir yerlerde saklanıp uzaktan beni mi izliyordu?

Hızlanan kalbimin ritmi, bu fikre katıldığını söylemeye çalışıyor olmalıydı.

❧

22.24

Çağrı'nın annesinin ilk aşkı hakkında anlattıkları meşgul ediyordu dakikalardır zihnimi.

İlişkilerinin ilk adımını bir baloyla attıkları... Ve...

Zihnimde bir çığlık koptu ansızın. Aklıma gelen fikir öyle keskindi ki... Zihnime saplanmış da akan kanın sıcaklığını ve bu kanda boğulacağımı hissediyordum.

Sakin olmalıydım...

"Sakin..." diye mırıldandım gözlerimi sıkıca kapatırken. "Sakin ol Balın... Sakin ol!"

Çağrı'nın yüzü ve sesi yankılandı çevredeki tüm bu gürültüye rağmen.

Soğuk sesiyle baloların hem büyüleyici hem de korkutucu olduğunu... Annesinin ilk aşkını baloda dans ederken kaybettiğini söylediğini anımsamak korkuyla ürpermeme neden oldu.

Çağrı annesine hayran bir çocuktu.

En sevdiği masalın sonu, annesinin ilk aşkını bir baloda kaybedişiyle bitiyordu.

Bu balo Çağrı'nın fikriydi.

Ve ben şu an buradaydım...

"Seni öldürecek!" diye çığlık çığlığa çırpınıyordu ruhum. Kafamın içine öyle bir karanlık sinmişti ki... Düşüncelerin tümü terk etmişti beni, uyuştuğumu hissediyordum.

"Sakin..." dedim tekrardan göğüs kafesimin hızlı hızlı inip kalkmasını görmezden gelmeye çalışarak. "Bir şey olmayacak..." dediğimde gözlerim korkuyla etrafına bakınıyordu.

Şarkı öyle yüksekti ki rahatlıkla kendi kendime konuşabiliyordum, etraftaki insanları önemsemeden.

"Hayır... Hayır!" diye kızdım kendime. "Pişman olmak yok... Ölmek yok!"

22.59

Daha iyi hissediyordum şimdi. Korktuğum gibi olmayacağına kendimi inandırmak epey vaktimi almıştı.

Kendimi sakinleştirdiğim her seferin ardından Çağrı'nın hâlâ ortalarda olmadığı gerçeği yeni bir krize yol açıyordu. Ölüm korkusu bile tenime dişlerini geçirmiş, fırsat kolluyordu kafamı karıştırmak için.

"Bir annenin çocuğuna sevmeyi öğretmesi... Onun büyüleyici bir şey olduğunu anlatması ne kadar güzel bir şey, değil mi?"

Çağrı'yla yaşadığım anlar aklıma geldikçe ürperiyordum fakat bu seferki burada olma amacımı haykırmıştı yüzüme ve bu biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı.

Çağrı'yı sevginin gücüyle kurtaracağıma inanarak gelmiştim buraya. Ve bunu başarmadan buradan ayrılmaya hiç de niyetli değildim.

❧

23.27

Çantamın içinde telefonumun titrediğini hissedince bile irkildim.

Telaşla çantamı açıp telefonumun ekranına baktığımda Çınar'ın aradığını görmek yere yığılma isteğiyle doldurdu içimi. Şu an onun varlığına öyle ihtiyacım vardı ki... Yanımda olmasına, sarılmaya... Fakat sabretmek zorundaydım. Bunu ancak tek başıma halledebilirdim.

Aramayı meşgule atıp hızlıca mesaj kutusuna girdim. Daha mesajımı bitirmeden Çınar'dan mesaj gelmişti bile.

"Balın!"

"Neredesin?"

"Neden açmıyorsun telefonu?"

"Bir işim var Çınar... Geleceğim."

"BALIN NEREDESİN?"

Ellerim titriyordu mesaj yazarken. Gerginliğim zirveye tırmanıyordu her geçen saniye.

"Şimdi söyleyemem... Merak etme, lütfen!"

"Her şeyi anlatacağım!"

Ve aniden gelen cesaretle yapmamam gerekeni yapıp telefonu uçuş moduna aldım.

00.01

Sabrımın sonuna geliyordum artık.

Çağrı'nın umut ettiğim kurtuluşa layık olmadığı kanaatine varmaya başlıyordum. Eve dönmeliydim artık. Etrafta çok az insan kalmıştı zaten. Çınar da sinirinden ve merakından delirmiş olmalıydı.

"Bir dakika geciktim... Özür dilerim!" Kulağımın ardından gelen fısıltıyla kanım damarlarımdan çekilirken çığlık atarak sıçrayıp arkama döndüm dehşetle.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Uzattığı eline epey süre bakakaldım şaşkınlık içinde.

Çağrı'nın gülüşüyle geçen boş bakışın ardından titreyen elim havada kalan eline uzandı usulca. Sıcak tenine dokunan parmak uçlarımın ne denli soğuk olduğunu ancak kavrayabilmiştim.

Bir adım gerisinde, sahneye çıktıktan sonra karşı karşıya durduk birkaç saniye.

Diğer elini bel boşluğuma koyup bedenimi kendi bedenine yasladığında afallamış, ne yapacağımı bilemeyerek boşta kalan elimi omuzuna koyuvermiştim.

"Çok güzelsin..." diye mırıldandı gözlerimin içine bakarken. Uzun süre konuşamadım. Şaşkınlığımdan bir türlü kurtulamıyordum. Evet, buraya onunla yüzleşmek için gelmiş olabilirdim fakat gelmeyeceğine öyle inandırmıştım ki kendimi... Şu an ki durumumuz gerçekten akıl almazdı.

"Gelmeyeceğini sanıyordum..." dedim nefes nefese.

"Unuttuğun bir şey var!"

"Nedir o?" diye sordum şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak.

"Beni sen çağırdın!" Daha büyük gülümsedi.

Birkaç dakika sessizce devam ettik dans etmeye. Daha sakin hissediyordum artık. En azından beni öldürecek kadar gözünün dönmediğinin bilincindeydim.

"Her şeyi biliyorum..." diye itiraf ettim. "Her detayı."

"Biliyorum!" diye karşılık verdi ukala bir tavırla. "Bu zamandan sonra gizli kalması epey komik olmaz mıydı zaten?"

"Yaşadıklarımız... Yaşattıkların yeterince komik değil mi zaten?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Cevap vermedi. "Neden yaptın diye soracak değilim. Buraya bunun için gelmedim zaten," diye devam ettim konuşmaya.

"Gerçekten!" diye bağırdı birden. "Ne zaman girecek polisler içeriye? Ya da ne zaman üzerime atlayıp yumruklayacak beni? Sevgilin!" diye sordu son kelimenin üstüne bastıra bastıra söylerken.

"Üzgünüm, bu saydıklarının hiçbiri olmayacak!" Aynı ukala tavrı takınarak kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman sende âşık olma gafletine düşecek kadar kafayı yedin ve bana âşık olduğun için buraya geldin?" dediğinde kahkaha attık ikimiz de. Sinirlerim bozuk olduğu için gülmüştüm aslında.

"Ne demezsin..." diye başımı salladım alaycı bir tavırla.

Önümüzdeki birkaç dakikayı daha sessizliğe teslim ettik.

"Her şeyden kaçıp saklanabilirsin belki... Fakat geçmişinden kaçamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordum biraz sonra gözlerimi gözlerine sabitleyerek.

"Unutmayı tercih ediyorum aslında," diye başladı ve kulağıma doğru eğildikten sonra devam etti konuşmaya "Çünkü hatırlamak gizli bir ibadet benim için," deyip geriye çekildi ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Neyse ki inancımı kaybedeli uzun zaman oldu!" dediğinde tenime

çarpan nefesinin etkisi hâlâ sürerken, üstüne bir de şimdiki söyledikleri eklenmişti.

Birkaç küçük öksürükle boğazımı temizledim. "O halde..." dedim omuzlarımı dikleştirerek ve konuşmaya başlamadan önce biraz daha yaklaştım ona. "Benimle gelmeni istiyorum!"

Şaşkınlıkta yüzüme bakıp hiçbir şey söylemedi. Tepki vermesini beklerken dakikalar önce sindirdiğim gerginlik yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Biraz sonra başını salladı belli belirsiz. "Gidelim!"

Böylelikle Çağrı'yla ilk ve son dansım dakikalar içinde bir hayal gibi geçip gitti.

❧

"Neden geldik buraya?" diye sordu şaşkınlıkla bir bana bir de karşısındaki binaya bakarken.

Cevap vermek istemedim. Öfkelenip hışımla elini çekmeye çalışsa da daha sıkı tutup engel oldum bırakmasına. Tam gözlerinin içine bakarken usulca gülümsedim ona.

"Sonuna geldik Çağrı..." diye fısıldadım hâlâ gülümsemem yüzümdeki yerini korurken. "Bunu sen de biliyorsun!"

"Biliyorum..." diye kabullendi çaresizlik içinde. "Ama sen..." Hayretle yüzüme bakıyordu. "Burayı nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi... Her şeyi biliyorum artık!" diye cevap verdim usulca. Öfkeye, nefrete yer yoktu artık kalbimde ona karşı. "Ve sana inanıyorum Çağrı... Yaşadığın hiçbir şey senin suçun değil!"

Yanağına doğru süzülen gözyaşını izledim sessizce. Sığınırcasına tuttuğu elimin içinde titreyen elini hissetmek... Öyle garipti ki!

"Gidelim mi artık?" diye sorduğumda karşı koymasından korkmuştum fakat o umduğumun aksine usulca onayladı başıyla.

Bahçe yolundan binaya doğru ilerledik ağır ağır.

"Biliyor musun?" dedi derin bir nefes solurken. "Bir gün buraya seninle birlikte geleceğime dair ona söz vermiştim..."

Kalbimin bu söylediği altında ezildiğini hissettiğimde acıyla yüzümü buruşturdum. Tamamen Çağrı'nın iyiliği için kendi kendime planladığım bu gecenin, annesine verdiği bir söz olması... Tesadüfler gerçekten vardı ve sanırım ilk kez bu gece tesadüflere inanıyordum.

"Bizi gördüğüne çok sevinecek!" dedi neşeyle. Ağlamama engel olamadım. Çağrı için ağlıyordum artık. Nefretimden, sinirimden veya korkumdan değil... Yitip giden bir çocukluğun kabuslarına şahit olduğum için ağlıyordum. Geç kalınmış mutlulukların buruk tebessümüne şahit olmak sızlatıyordu içimi.

"Bu hayatta değer verdiğim iki şey var..." dedi hastanenin koridorunda el ele yürümeye devam ederken.

Hastaneye girmemizde sıkıntı çıkarmamışlardı çünkü önceden ayarlamıştım her şeyi. Uykusuz kaldığım zaman diliminde diğerleri uyurken tüm bunları ayarlamakla uğraşmıştım. Odadan çıktığım andan itibaren Çağrı'nın buradaki hayatı başlayacaktı artık.

"Nedir onlar?" diye sordum ağladığımı anlamaması için sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

"Birincisi annem..." Bana döndü bakışları. "İkincisi sen!" gülümsedi. Öyle masum bir gülüştü ki bu... Tarif edilmesi imkânsız olmalıydı. "Üçüncüsü hiç olmadı..." dediğinde gülümsememi silip attı yüzümden.

Nihayet annesinin odasına geldiğimizde boşta duran elimle açtım kapıyı.

"Hazır mısın?" diye sordum heyecanla. Başını, tıpkı küçük bir çocuğun sevincini taşıyarak salladı hevesle.

İçeriye girdiğimde dakikalarca donup kaldım olduğum yerde.

Odanın köşesinde oturan orta yaşlı kadın, camdan dışarıya bakıyordu sessizce. Pencereden içeriye sızan ışığın aydınlattığı yüzü öyle büyüleyici görünüyordu ki...

Karşısına geçip durana kadar ayrılmadı ellerimiz.

Sonrasında Çağrı heyecanla elimi bırakıp annesinin yanına koştu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Anneciğim bak!" dedi nefes nefese. "Sana verdiğim sözümü tuttum!" Kadın bana mı bakıyordu yoksa öylece karşıya mı bakıyordu emin değildim. Her nereye bakıyorsa bakışları hiçbir anlam taşımıyordu ama. "Bak anneciğim!" dedi annesinin ellerini tutarak. "Balın geldi. Seninle tanışmak için geldi!"

Vakit gelmişti artık. Üzerime düşeni yapmıştım ve şimdi üzerime düşen son şeyi de yapıp buradan uzaklaşmalıydım.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ederken usulca yaklaştım Çağrı'ya doğru. Hemen yanına eğilip dalgalı saçlarına dokundum ürkekçe.

Aynı masum gülümseme yeniden yüzünde parladığında karşılık verircesine gülümsedim. Ve daha da ileriye gidip uzandım ve saçlarının arasına bir öpücük kondurdum.

Son olarak ayağa kalkıp tekrardan annesinin karşısına geçtim. Bana bakıp bakmadığından emin olmasam da büyük bir tebessümle geçtim karşısına.

Yeniden eğilip kucağında birleştirdiği ellerini avuçlarımın arasına alırken gözümün ucuyla Çağrı'nın hayran hayran bizi izlediğini gördüm.

"Siz..." dedim sesimin titremesini önemsemeden. "Siz gerçekten çok güçlü bir kadınsınız!" Bir elimle gözyaşlarımı sildim hızlıca. "Ve inanıyorum... Çağrı sizin yanınızda çok daha mutlu ve güvende olacak!"

Ve ayağa kalktım.

Sakince ilerledim kapıya kadar, geçmişimi ardımda bırakmanın hafifliğiyle.

Tam kapıdan çıkacakken işittiğim ses, durmama sebep oldu.

"Teşekkür ederim..." dedi naif sesiyle. Arkamı döndüm heyecanla kalbim hızlanırken. Buraya kapatıldığından beri tek kelime etmemiş olan annesinin dakikalar önce uzay boşluğu kadar ıssız bakan yeşil gözleri minnet dolu bir şekilde bana bakıyordu. Dudaklarının kenarında gördüğüm kıpırdanmalar havaya karışıp kalbime dokundu sanki.

Tekrar etti solgun cildini ıslatan gözyaşları arasından. "Teşekkür ederim!"

Başımla selamladıktan sonra ayrıldım yanlarından.

Kimsenin olmadığı koridorda sessizce ilerlerken mutlu bir sona ulaşmanın sevinciyle attım adımlarımı.

Fakat unuttuğunuz bir şey vardı.

Her zaman dediğim gibi bizim masalımız diğer masallardan çok farklıydı. Çünkü bu masalda sadece iyiler değil, herkes kazanmıştı!

Son

"Çınar!" Öyle bir çığlık atmıştı ki Balın, miskin miskin uzandığım koltuktan korkuyla sıçramak zorunda kaldım. "Çınar koş!" diye bağırmaya devam etti hemen sonra.

Korkuyla kalbim ağzımda atarken balkona koştum nefes nefese.

"Ne oldu?" dedim panikle. "İyi misin? Ne oldu?" etrafa bakındım aceleyle.

"Yukarı bak!" dedi sevinçle gülerken. "Gökyüzünün bize bir sürprizi var!"

Balkonun kenarlıklarına koydum ellerimi ve uzanıp gökyüzüne baktım. Bu seferki basit bir yıldız kayması değildi... Bir meteor yağmuruydu!

Yıldızlar uzayın karanlığına saklandığı gecede tek tek parladılar. Sonra dizi dizi yağmaya başladılar gökyüzünden. Simsiyah gecede, peri tozları dökülüyor gibiydi şehrin üzerine. Hayatım boyunca belki de bir daha hiç karşılaşamayacağım bir manzaraya şahit oluyordum. Hayranlıkla gökyüzündeki görsel şöleni izlerken hemen yanımda duran Balın'ın elini tuttum. Bizim için bir ritüel haline gelen bu eylemi hatırladığı için keyifle kıkırdadı.

"Fakat..." dedim hâlâ gökyüzüne bakarken. "Gökyüzü şunu bilmeli ki..." Balın'a döndüm. "Bizim de ona

bir sürprizimiz var!" dememle dudaklarına, ona karşı hissettiğim tüm duyguları haykırırcasına bir öpücük bıraktım.

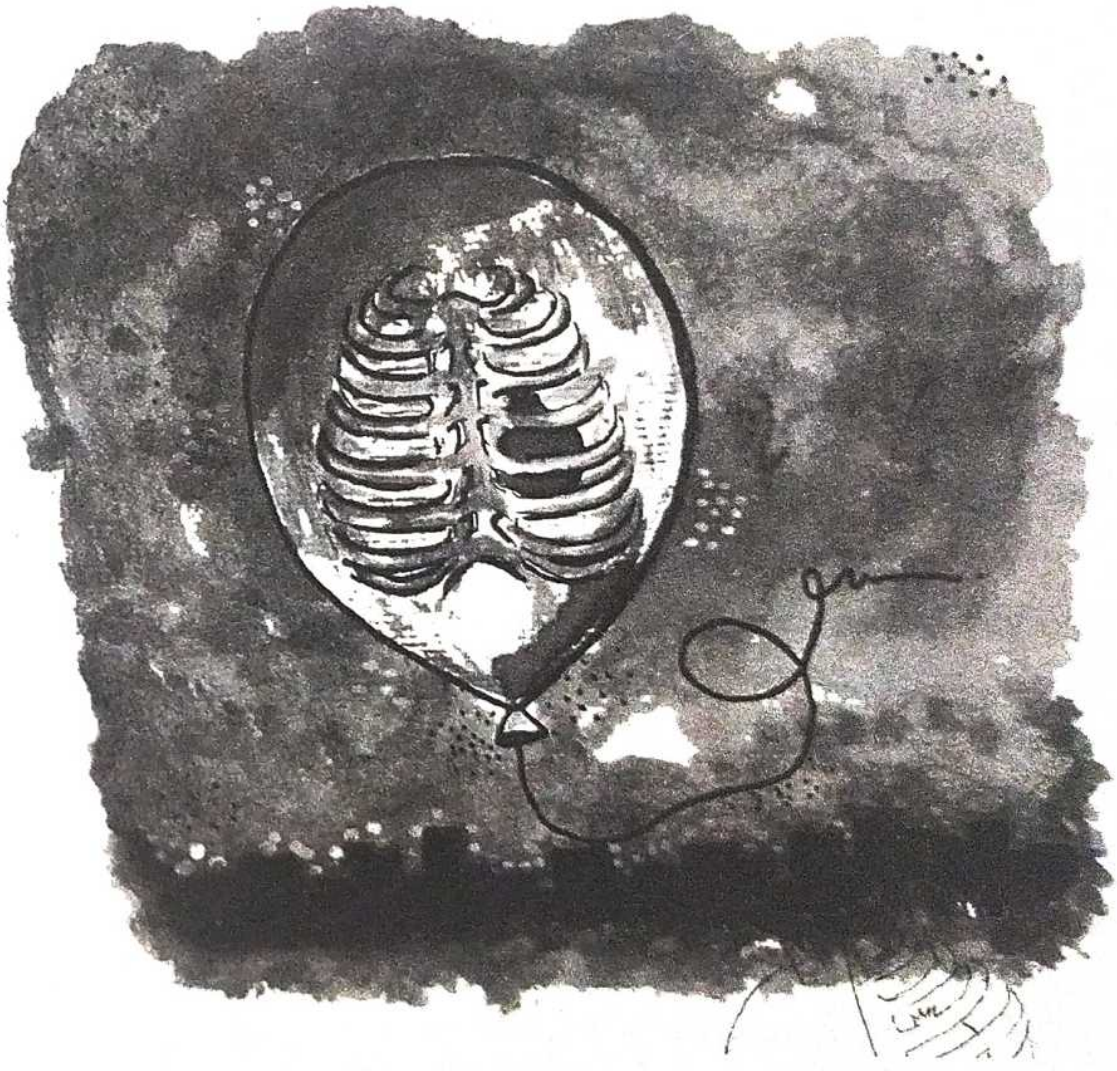
Kayıp giden her yıldız onlardan defalarca dilediğimiz sonsuzluğun yolunu aydınlatıyor gibiydi.

Kendimi geriye çektiğimde saniyelerce karşılıklı gülümseyerek birbirimizin gözlerine daldık hayranlıkla.

"Seni seviyorum Balın İmge..." dedim sanki ilk kez söylüyormuş gibi büyük bir heyecanla.

Karşılık verdi gecikmeden.

"Seni seviyorum Çınar Duman!"

Ve onlar en güzel sona, sonsuzluğa ulaştılar...

Evet, hep birlikte bir sona daha ulaştık fakat inanıyorum ki onlar sonsuza dek zihnimizin bir köşesinde yaşamaya devam edecekler. Hani demiştim ya:

Bir gece ansızın düştüler onlar zihnime, en ihtiyacım olduğu günümde. Aldılar birer yastık ellerine, savurdular kahkahalar eşliğinde birbirlerine. Bütün sabah izledim onları. Gülüşlerine şahit, dağınık evlerine misafir oldum. Karanlık gecemin sabahına doğru uzattıkları ellerinden tuttum sıkıca. Onların dileklerine kattım nefesimi. "Lütfen." dedim. "Lütfen sonsuz olsunlar!"

Emin olun onlar size, kalplerinize ulaştığı an sonsuz olmayı başardılar. Yani demem o ki onların sonsuzluğu sizlerden geçiyor...

Son olarak bu sayfayı şunları söyleyerek bitirmek istiyorum.

Her şeyden öte onlar bize sıfatlara bağlı kalmadan bir insanı nasıl sevebileceğimizi öğrettiler. Bu yüzden sevginin sadece varlığına inanmamızı öğreten Balın ve Çınar'a... Sonrasında bana bir söz vermenizi istiyorum.

Her şeyden, herkesten önce kendinizi seveceğinize dair bir söz. Çünkü güzel olan her şey kendinizi sevmekten geçiyor. Bu satırı okuyan, sevilmek senin en büyük hakkın ve sen bunu hak ediyorsun.

Seni seviyorum.

Teşekkür

Bu satıra kadar ulaştıysan eğer, hâlâ el eleyiz demektir... İlk olarak şunu söylemek istiyorum ki, bu benim için belki de olabilecek en özel serüvenlerden birisiydi ve bu uzun yolculuğumuzun en başından buraya kadar beni hiç yalnız bırakmayan sana çok teşekkür ederim. Eğer ardımızda bıraktığımız zaman ve bundan sonrası sensiz bu kadar özel olmazdı inan bana. Nar ile başlayan, Bal ile devam eden ve Kar ile sonuna geldiğimiz bu serüvendeki varlığın için... Ve biliyor ve inanıyorum ki bundan sonraki tüm adımlarımdaki beraberliğimiz için her zaman sana minnettar olacağım.

Tabii ki seninle birlikte tüm bu süreçlerimde; dünümde, bugünümde yanımda olan ve yarınımda da yanımda olacağına inandığım birçok insan var. Verdikleri destek karşısında bir teşekkür ne kadar karşılık bulur bilemem fakat en büyük, sonsuz teşekkürlerim ailemedir. Yapmak istediğim ne varsa her koşulda ilk onlar sıvazlar sırtımı, ilk onlar destek çıkar.

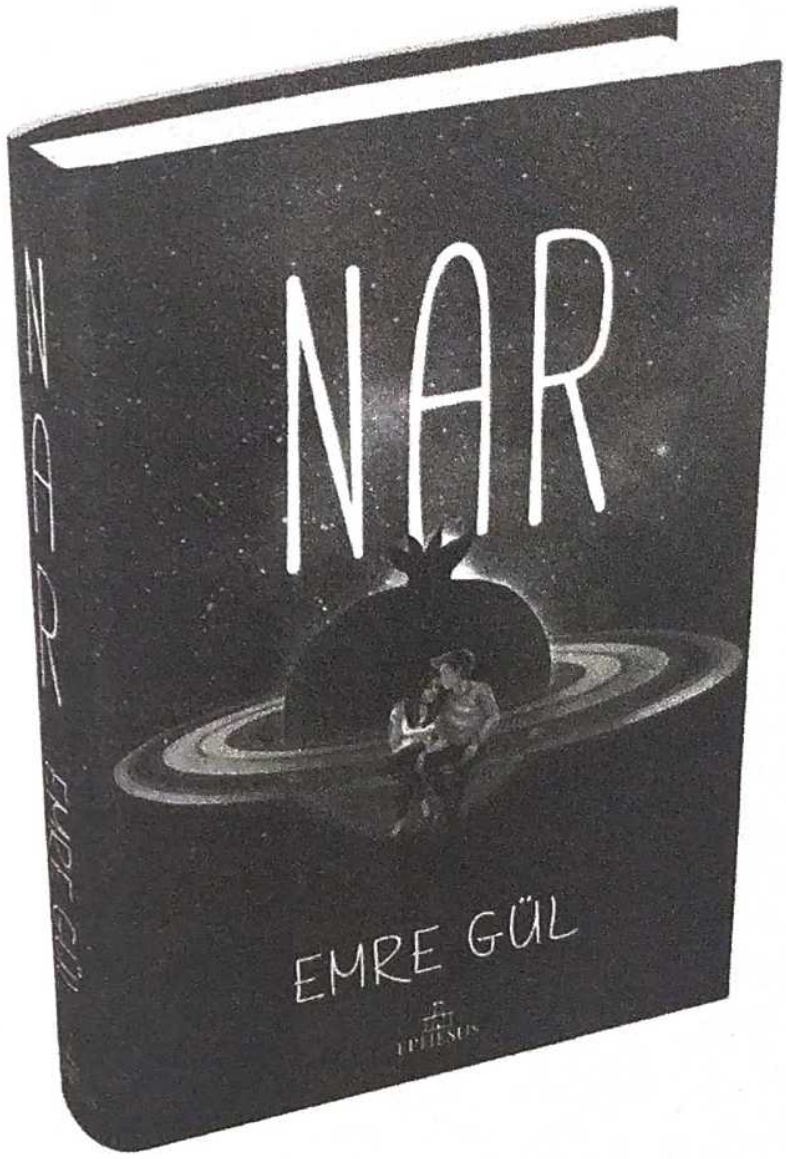
Sonrasında bir şekilde yazdıklarımı sizlere ulaştırmamı sağlayan Ephesus Yayınları'na, kitabın her aşamasında gece gündüz demeden, en iyisi için belki de benden daha çok çabalayıp sizlere en güzelini sunabilmemde büyük bir çabayla desteğini esirgemeyen... Genel yayın yönetmeni olmasının yanı sıra bir abla, bir arkadaş olarak her zaman yanımda olan Nilüfer Savaşer Nişli'ye en büyük teşekkürü borçluyum.

Ve yine tüm bu süreçte bitmek bilmeyen heyecan ve sabırsızlığımla başını ağrıttığım tüm arkadaşlarıma, Koray Yersüren ve N.G.Kabal'a beni sabırla dinledikleri için teşekkür etmeliyim.

Ve son olarak... Belki de birçoğunuzun bilmediği, yıllar önce hayatıma girmiş olan gerçek mesajcıya teşekkür etmem gerekiyor. Yaşattığı ve yarım bıraktığı şeyler olmasa böyle bir kitap yazmak aklımın ucundan dahi geçmeyecekti belki de. Bu yüzden ansızın hayatıma girdiğin için teşekkür ederim. Amacın neydi, kimdin, şimdi nerede, ne yapıyorsun bilmiyorum fakat ardında bıraktığın tüm bu sorular sayesinde çıktığım bu yol... En güzel yolum oldu. Teşekkür ederim.

Tekrar... Tekrar ve tekrar ediyorum... Her zaman yanımda olan ve olacağına inandığım sana teşekkür ederim.

Yeniden... Her zaman yeni satırlarda buluşmak dileğiyle...

Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu değil mi? Onlar saatlerce bir yıldızın kaymasını bekleyip o kaydıktan sonra tutmuşlardı dileklerini; çünkü onlar için, kayan yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileklerini ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuşlardı.
Sırf âşık olduğu adama ulaşmak uğruna saçlarına kıyan Rapunzel'in masalını dinlediğinden beri, masal gibi bir dostluğun, masallardaki aşklardan daha değerli olduğuna inanan Çınar Duman'ın, dört yıldır aynı evi paylaştığı bal kızı Balın İmge ile olan dostluğu bir yaz tatili projesiyle bir şehirden diğerine uzanacaktır.
Proje için seçilen diğer altı öğrenciden kimisi bu ikiliyle samimi dostluklar içerisine girer, kimisi de gizli kimlikler ardında çeşitli oyunlar düzenlemekten geri kalmaz.
Ve bir de mesajcı...
İkili, hemen her gün bir şekilde kendilerine ulaşan mesajcıyı bulmak için çabalarlar. Çıktıkları yolda daha birçok şeyi de beraberinde getirir zaman. Bir şeyler değişir, bir şeyler gelişir fakat ikili her şeye rağmen dostluklarına sıkıca tutunmaktan vazgeçmez.
"Lütfen... Lütfen sonsuz olalım!"

Yıldızlara sığınıp, sonsuzluğa yemin ettiğimiz o büyülü gecenin sahibiydi ilkbahar...

Ve sonsuzluğumuza gölge düşüren, karanlık günlerimizin sahibi yaz...

Bir sonbahar günüydü yaşananları ardımızda bırakıp her şeye rağmen sıkı sıkı sarıldığımızda...

Ve ellerimizi ayırmak isteyen kim varsa, onlara karşı var gücümüzle savaşmaya karar verdiğimiz günlerin sahibiydi kış...

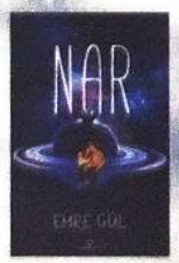
Hedefine ulaşmak adına, karşısına çıkan tüm engelleri ortadan kaldırmak için gözünü iyice karartan mesajcı, akıl almaz oyunlarıyla istediğini elde edene kadar sınırları zorlamaya hazırdır. Kusursuz işleyen oyunlarıyla bir labirent misali ikilinin etrafını kuşatmıştır. Ancak Çınar ve Balın'ın her şeye karşı çareyi yine birbirlerine sığınmakta bulmaları mesajcının hiç hoşuna gitmeyecektir.

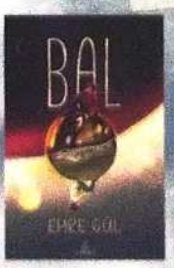
İkili, hayatlarını bambaşka bir noktaya taşıyan mesajların ardındaki kişiyi öğrendiğinde ne yapacaktır?

Mesajcıyla tanışmak onlar için hiç kolay olmayacaktır...

"MASALIMIZ DEFALARCA YABANCILAR TARAFINDAN YIRTILDI FAKAT HİÇBİRİ SARILDIĞIMIZ SAYFALARA DOKUNI T EDEMEDİ."

-37.50

0931173 PVZ
THG
0931173
PVZ

epheusyayinlari.com
facebook.com/eph
instagram.com/eph
twitter.com/ephesus
EPHESUS
9 786057 583208

-37.5